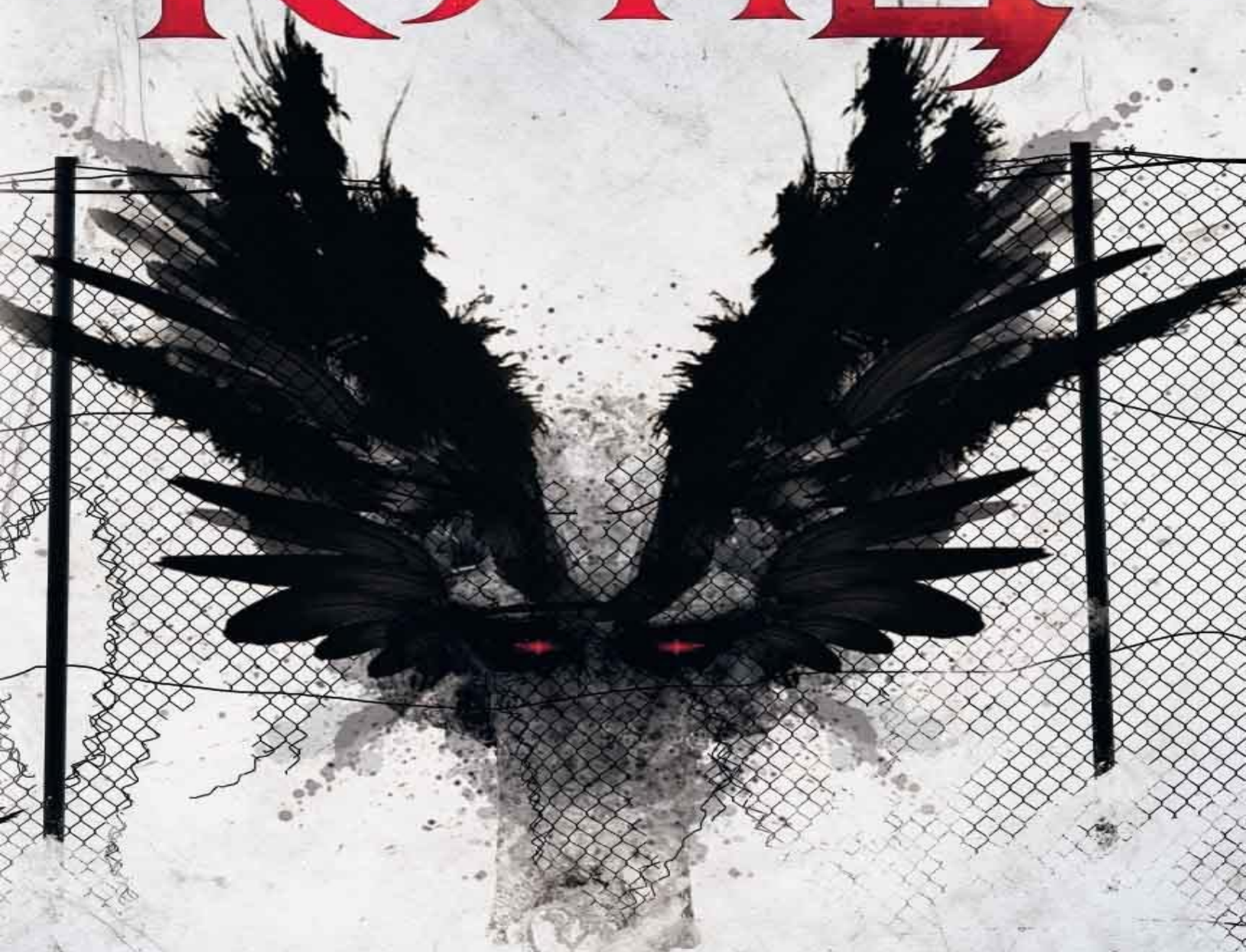

ДІН КУНЦ

ХРАНИТЕЛІ

Дін Кунц Хранителі

Присвячується Леннарту Сейну, не лише
найкращому у своїй справі, а й просто
хорошому хлопцеві, й Елізабет Сейн,
такій же чарівній, як і її чоловік

ЧАСТИНА 1

ЗНИЩЕННЯ МИНУЛОГО

Минуле – це початок початку, і все, що було, і все, що є, – всього лише сутінки світанку.

Г. Дж. Веллс

Зустріч двох особистостей чимось схожа на контакт двох хімічних речовин: за найменшої реакції змінюються обидва елементи.

К. Г. Юнг

РОЗДІЛ 1

1

Вісімнадцятого травня Трейвіс Корнелл прокинувся о п'ятій ранку. Йому сьогодні стукнуло тридцять шість. Він узув величезні туристичні чоботи, надів джинси та картату вовняну блакитну сорочку з довгими рукавами, відтак сів у пікап і поїхав на південь від свого будинку в Санта-Барбарі. Його шлях пролягав до сільської місцевості в каньйоні Сантьяго, що розташовувався на східному кордоні округу Оріндж, на південь від Лос-Анджелеса. Трейвіс прихопив із собою лише пакунок печива «Орео», велику флягу «Кул-

ейду»¹ зі смаком помаранчів та заряджений «сміт-вессон» 38-го калібру (модель Chief's Special).

Під час поїздки, що тривала дві з половиною години, він не вмикав радіо, не наспівував і не насвистував жодних мелодій, як це зазвичай роблять чоловіки на самоті. Частину дороги він їхав повз Тихий океан, що розкинувся справа. Над його ранковими водами нависав удалині темний горизонт, важкий і холодний, наче сланець. Але ближче до берега світанковий краєвид вигравав фіолетовими та рожевими відтінками – так наче хтось порозкидав пелюстки чебрецю і троянд. Трейвіс укотре замилювався красою океанічних вод, що мерехтіли у вранішньому промінні.

Це був худорлявий жилавий чоловік із глибоко посадженими темно-карими очима, такого ж кольору, як і його волосся. В нього було вузьке обличчя з високими вилицями, аристократичний ніс і ледь загострене підборіддя. Це аскетичне обличчя більше б личило монаху якогось ордену, котрий досі свято вірив у самокатування й очищення душі через страждання. Один лиш Бог знав, що йому довелося пережити.

Проте іноді на його обличчі проступав приємний, відкритий і теплий вираз. Колись його посмішка звабила не одну жінку. Але це все було в минулому, і посмішка віддавна вже не осявала його лиця.

«Орео», фляга та револьвер покоїлись у маленькому зеленому нейлоновому рюкзаку з чорними лямками, що лежав на сидінні збоку. Іноді, коли Трейвіс поглядав на рюкзак, йому здавалося, що він бачить крізь тканину свій заряджений Chief's Special.

З шосе, що вело в каньйон Саньяго в окрузі Оріндж, він звернув на вужчу дорогу, а потім – на сільський гостинець, хоча це й було згубно для шин. Десь о пів на дев'яту він припаркував свій червоний пікап на придорожньому майданчику під густою наїженою кроною канадської сосни.

Трейвіс закинув рюкзак за плечі й пішов підніжжям Санта-Ани. Він ще змалку вивчив тут кожен схил, долину, ущелину та хребет. У його батька була кам'яна хижка у верхній частині каньйону Святого

Джима – напевне, у найвіддаленішому з обжитих каньйонів, – тому Трейвіс тижнями тинявся безлюдними землями, що розкинулися на декілька миль.

Він обожнював ці дикі каньйони. Коли був ще хлопчиком, у цих лісах водилися чорні ведмеді. Зараз їх уже не стало. Траплялися ще олені-мули, хоча значно рідше, ніж пару десятиріч тому. Проте мальовничий гористий ландшафт, буйна і розмаїта рослинність зоставалися в повній цілості. Трейвіс усе йшов і йшов під навісом, утвореним кронами каліфорнійських дубів і платанів.

Час від часу йому траплялися поодинокі хатини й поселення. Та жменька людей, що замешкували тут, у каньйоні, – такі собі відлюдники, які вірили у близький кінець цивілізації, але не зважувалися переїхати у віддаленіші закутки. У більшості вони були простими людьми, яким остогидло гамірне сучасне життя, і вони жили тут собі на втіху, чудово обходячись без каналізації та електрики.

Хоч каньйони здавалися віддаленими, передмістя поступово підступало до них. У радіусі сотні миль у тісно заселених містечках округу Оріндж та Лос-Анджелеса проживало майже десять мільйонів людей. Поселення постійно розширювалися.

Але зараз на цей дикий край опускалося божественне світло, яке, здавалося, очищує все довкола, наче дощ, повертаючи йому первісну чистоту.

Трейвіс присів на широкому плоскогір'ї і зняв рюкзак. Тут, на цьому голому хребті, майже нічого не росло, і навіть куца трава, що пробилася під час короткого сезону дощів, уже встигла висохнути і пожовтіти.

Десь за п'ятнадцять метрів від Трейвіса на камені вигрівалася півтораметрова змія-гримучка.

Злісно здійнявши свою клиноподібну голову, вона уважно подивилася на чоловіка.

У дитинстві на тутешніх пагорбах Тревіс убив купу змій-гримучок. Зараз він дістав із рюкзака револьвер, підвівся з каменя і зробив

кілька кроків у її бік. Вона випросталась і пильно глянула на нього.

Трейвіс, узявши револьвер в обидві руки, зробив ще кілька кроків, наблизившись на відстань, достатню для прицільної стрільби.

Змія зашипіла. Скоро вона зрозуміє, що не зможе напасти з такої відстані, і спробує втекти.

Хоча Трейвіс не сумнівався, що завиграшки влучить у ціль, він із подивом відчув, що не може натиснути на спусковий гачок. Колись, приходячи на ці пагорби, він не лише спогадував добрі давні часи, а й убивав усіх змій, що траплялися йому на шляху. Останнім часом самотність і безглуздість власного життя настільки допекли його, що він почувався як напнута тятива лука. Йому треба було вивільнитися від нагромадженої злості, тому вбивство кількох змій – невелика втрата – здавалося чудовими ліками від душевного сум'яття. Але поки він дивився на змію, то усвідомив, що в її існуванні більше сенсу: вона займає певну екологічну нішу й напевне отримує від життя більше задоволення, ніж він. Трейвіса почало трясти. Він не міг прицілитися і змусити себе натиснути на гачок. Убивці з нього не вийшло, тому він опустив револьвер і повернувся до каменя, на якому залишив рюкзак.

Змія, безумовно, була мирно налаштована, позаяк одразу винувато опустила голову на камінь і завмерла.

Через якийсь час Трейвіс розірвав пакунок «Орео». Це були його улюблені ласощі ще з отрочтва. Він не їв їх уже п'ятнадцять років. Печиво було таким же смачним, як і тоді. Трейвіс відпив «Кул-ейд» із фляги, але напій сподобався йому менше, оскільки виявився занадто солодкий, як для дорослого чоловіка.

«Невинність, захват, радощі та ненаситність молодості можна згадувати, але навряд чи можливо повернути», – подумав Трейвіс.

Давши змії-гримучці разом з її сонячними ваннами спокій, він знову взяв рюкзак на плечі й почав спускатися південним схилом у затінок дерев. Там починався каньйон, а повітря освіжував весняний подих вічнозеленого лісу. На західному схилі, що вів до темного дна каньйону, Трейвіс повернув на захід і ступив на оленьчу стежку.

Через кілька хвилин, проходячи між парою каліфорнійських платанів, крони яких нахилились, утворивши подобу склепіння, Трейвіс опинився на осяяній сонцем галявині. На протилежному її кінці оленяча стежка губилася в тій частині лісу, де ялинки, лаври та платани росли щільніше, ніж в інших місцях. Попереду був крутий схил, що вів на дно каньйону. Хоча Трейвіс стояв на самому краєчку залитої сонцем галявини, його черевики ховалися в тіні, та й бачити він міг уперед лише метрів на п'ятнадцять. Потім стежка різко обривалася в темряві.

Щойно Трейвіс ступив у тінь дерев, як із сухого паростя справа виплигнув пес і, хекаючи, кинувся до нього. Це був чистопородний золотистий ретривер. Навскидь йому, мабуть, було трохи більше року, бо хоча тілом він уже скидався на дорослого пса, проте не втратив іще цуценячої жвавості. Густа шерсть ретривера, куди понабивалися якісь колючки, травинки та листя, була мокрою, брудною, скуйовдженою і закустроною. Пес зупинився навпроти нього, присів, підняв голову й подивився на чоловіка з непідробною приязністю.

Хоча ретривер і був брудним, усе ж він не втратив своєї привабливості. Трейвіс нахилився, погладив його по шерсті й почухав за вухами.

Він також очікував, що зараз із порослі вигулькне захеканий хазяїн, можливо, розлючений через його втечу. Але ніхто не з'явився. Трейвіс вирішив перевірити, чи на псові, бува, нема ошийника й жетона. Ні того, ні другого не виявилось.

– Ти ж не дикий пес, еге ж, хлопче?

Ретривер відхекувався.

– Ні, ти занадто приязний, як для дикого пса. Загубився?

Пес понюхав його руку.

Трейвіс помітив, що, крім брудної та закустроної шерсті, на правому вусі ретривера запеклася кров. На передніх лапах виднілася свіжіша рана, так наче пес тривалий час біг якимись нетрями та хащами, від чого подушечки на лапах потріскалися.

– Видно, що ти подолав важкий шлях, хлопче.

Пес тихо заскавчав, наче згоджувався із Трейвісом.

Той продовжував гладити його спину й чухати за вухами, але замить чи дві усвідомив, що очікує від пса того, чого він не може йому дати: сенсу та мети його життю й полегші його горя.

– Добре, йди.

Трейвіс легенько поплескав ретривера по боці й випростався.

Пес продовжував сидіти.

Трейвіс проминув його і ступив на вузьку стежину, що вела в темряву.

Пес оббіг його і всівся посеред стежки.

– Ну ж бо, хлопче.

Ретривер вишкірив зуби і глухо загарчав. Трейвіс спохмурнів.

– Відійди, ти ж бо хороший песик, – промовив Трейвіс і спробував обійти його.

Ретривер продовжував гарчати, відтак вишкірився й заклацав зубами просто біля його ніг. Трейвіс відступив на два кроки.

– Гей, що з тобою?

Собака припинив гарчати й тепер лише важко хекав.

Трейвіс знову спробував піти вперед, але пес ще лютіше кинувся на нього. Він не гавкав, але гарчав ще сильніше, постійно намагаючись вкусити його за ноги, тож Трейвісу доводилося поступово задкувати. Таким робом він зробив вісім-десять кроків слизьким покривом із висохлих хвоїнок, відтак перечепився і впав на задницю.

Щойно Трейвіс усівся, пес відвернувся від нього, подріботів галявиною до межі схилу й зазирнув у темряву, щосили при цьому нашорошивши вуха.

– Клятий пес, – промовив Трейвіс, але тварина не звернула на його слова жодної уваги. – Що, до дідькової матері, з тобою таке, песику?

Стоячи в тіні лісу, пес продовжував дивитися на оленячу стежку та вглядатися в темряву лісистого схилу, що вів углиб каньйону. Його

хвіст був підібганий.

Треївіс набрав з півдюжини камінців і вже першим поцілів у ретривера. Хоча удар був досить болючий, пес не заскавчав, а просто здивовано підскочив.

«Ось я й догрався, – подумав Треївіс. – Тепер він перегризе мені горлянку».

Але пес лише з осудом дивився на нього, все ще залишаючись на місці.

Щось у поведінці змученої тварини – чи то широко розплющені очі, чи то нахил великої кутастої голови – змусило Треївіса засоромитися свого вчинку. Бідолашний пес дивився на нього з таким розчаруванням, що Треївіс почувався винним.

– Послухай, – сказав він, – ти перший почав і ти це знаєш.

Пес просто дивився на нього.

Треївіс викинув камінці.

Пес подивився на відкинуті «набої» і підвів голову. Треївіс готовий був заприсягнутися, що побачив схвалення на собачій морді.

Треївіс міг повернутися назад або знайти інший шлях у каньйон. Але його охопило непоясниме бажання будь-що йти туди, куди намірявся. Сьогодні, як і завжди, його ніщо не може зупинити – тим паче така дрібниця, як пес.

Він підвівся, порухав плечима, щоби поправити рюкзак, глибоко вдихнув пропахле сосною повітря й рішуче пішов через галявину.

Вишкіривши зуби, ретривер знову почав гарчати – тихо, але загрозливо.

З кожним кроком Треївіс втрачав відвагу, а коли опинився десь за півметра від пса, то вирішив діяти інакше. Він зупинився, похитав головою, а потім промовив із м'яким докором:

– Поганий пес. Ти дуже поганий пес. Ти знаєш це? Що з тобою таке, га? Ти ж не був таким, бо схожий на хорошого пса.

Поки Треївіс улещував ретривера, той припинив гарчання і навіть спробував заметляти своїм пишним хвостом.

– Молодець, – з хитриком у медоточивому голосі промовив Трейвіс. – Ось так краще. Ми можемо подружитися, еге ж?

Пес заскавчав на знак згоди. Всім відомо, що кожен пес видає подібний звук, виказуючи тим самим свою природню любов до ласки.

– Це вже щось, – сказав Трейвіс і зробив ще один крок до ретривера, щоб нахилитися й погладити його.

Пес одразу ж із гарчанням стрибнув на нього й погнав назад галявиною. Вхопившись зубами в його джинси, він почав щосили теліпати головою. Трейвіс спробував було вдарити пса ногою, але промахнувся і заледве не grimнувся на землю. Пес за цей час устиг схопити його за іншу ногу й побіг по колу, тягнучи Трейвіса. Той відчайдушно підстрибував, намагаючись втриматися на ногах, але знову гепнувся на землю.

– Дідько! – промовив Трейвіс, почуваячись цілковитим дурнем.

До пса знову повернувся дружній настрій, і він заскавчав, облизуючи руки Трейвісу.

– Божевільний, – промовив Трейвіс.

Пес побіг на інший кінець галявини і, як і раніше, почав вдивлятися на оленячу стежку, що вела вниз, у тінисту прохолоду. Раптом пес нагнув голову й зіщулився. М'язи на його спині та задніх ногах помітно напружилися, наче він приготувався до втечі.

– Куди ти дивишся?

Трейвісу несподівано спало на думку, що пса приваблювала не сама стежка, а щось на ній.

– Кугуар? – поцікавився він уголос, підводячись. За часів його юності ці ліси кишіли кугуарами, тому він подумав, що тут і досі могло залишитися кілька особин.

Ретривер загарчав. Цього разу не на Трейвіса; щось інше привернуло його увагу. Пес гарчав глухо і ледь чутно. Трейвісу здалося, що пес одночасно і злиться, і боїться.

Койоти? Їх було повно на схилах. Зграя голодних койотів зможе налякати навіть таку сильну тварину, як цей золотистий ретривер.

Зненацька пес, здивовано заскавчавши, різко відскочив від темної оленячої стежки в бік Трейвіса, а за мить він уже мчав повз нього до іншого краю лісу. Здавалося, що він ось-ось зникне там. Але пес зупинився біля арки із двох платанів, через яку Трейвіс нещодавно пройшов, і очікувально озирнувся. За мить він одчайдушно і стривожено помчав назад, швидко оббіг Трейвіса, схопив його за штанину і почав задкувати, намагаючись потягнути чоловіка за собою.

– Добре, добре, – сказав Тревіс, – заспокойся.

Ретривер відпустив Трейвіса і коротко гавкнув, хоча це його «гав» радше було схоже на важке зітхання.

Було зрозуміло, що пес навмисне перепиняє шлях уздовж похмурої оленячої стежки, бо там ховається щось небезпечне. А зараз ретривер хотів, щоб Трейвіс утік, бо наближалася якась загроза.

Щось наближалось. Але що?

Трейвіс не боявся, йому просто було цікаво. Істота, що наближалася, могла налякати собаку, але ніхто в цих лісах ніколи б не напав на дорослого чоловіка, навіть койот чи кугуар.

Ретривер нетерпляче скавчав і знову спробував схопити Трейвіса за штанину джинсів.

Він повадився дуже дивно. Якщо ретривер був наляканий, то чому не втік, покинувши Трейвіса? Він не був хазяїном пса, і той нічого не був йому винен, тож не мав любити чи захищати Трейвіса. Безпритульні пси не мають ні почуття обов'язку до незнайомців, ні моральних зобов'язань. Невже цей ретривер уявив себе якоюсь подобою Лессі²?

– Добре, добре, – промовив Трейвіс, відмахуючись від пса, але йдучи за ним до арки з платанів.

Пес побіг уперед по оленячій стежці, що вела вгору до краю каньйону, де дерева росли не так густо і було більше світла.

Трейвіс зупинився біля платанів і спохмурнів. Він дивився на чорну діру серед дерев, яка виділялася на тлі сонячної галявини,

дивився туди, де губилася оленьча стежка. Що там могло бути?

Раптом різке стрекотання цикад замовкло, так наче з платівки хтось прибрав голку грамофона. У лісі запанувала незвичайна тиша.

І в цю мить Трейвіс почув, як по захованій у темряві стежці щось біжить – до його вух долинали лише шурхіт камінчиків, що розліталися навсбіч, і тихе потріскування сухої хащини. Хтось продирався до них. Здавалося, що та істота ближче, ніж була насправді, бо вузький тунель із дерев підсилював звук. І все ж таки це «щось» невпинно наближалось, і наближалось аж занадто швидко.

Уперше Трейвіс відчув, що опинився у смертельній небезпеці. Він знав, що в цьому лісі немає таких великих і відважних істот, які можуть напасти на людину, проте інстинкт виявився сильнішим за розум. Його серце трохи не вискакувало із грудей.

Зупинившись вгорі на стежці, ретривер, здавалося, відчув його вагання і збуджено загавкав.

Кілька десятиріч тому Трейвіс, напевно, подумав би, що оленьчою стежкою, нетямлячись від хвороб чи болю, гасає розлючений чорний ведмідь. Але місцеві жителі й туристи, котрі з'їжджалися сюди на вихідні, – провісники цивілізації – давно вже витіснили ту жменьку вцілілих ведмедів далеко вглиб Санта-Ани.

Висновуючи зі звуків, невідома тварина ось-ось дістанеться галявини, що ділила верхню і нижню стежку.

Трейвіс відчув, як уздовж його спини наче пробігли мурахи – так по віконній шибці стікають дощові краплі.

Трейвіс хотів побачити ту істоту, але водночас відчував пронизливий первісний жах.

Нагорі нетерпляче гавкав пес. Трейвіс обернувся й побіг.

Він був у чудовій формі: ні краплі зайвого жиру. Попереду мчав захеканий ретривер. Трейвіс притиснув руки до тулуба і погнав оленьчою стежкою, пригинаючись під низькими гілками. Шиповані підшви його туристичних черевиків прийшлися дуже до речі. Трейвіс декілька разів ковзався на камінцях та злежаному настилові

із хвоїнок, але жодного разу не впав. Поки він біг крізь оманливе плетиво із сонячного проміння і тіней, в його легенях почалася справжня пожежа.

Життя Трейвіса Корнелла завжди було сповнене небезпек і трагічних подій, але він жодного разу не відступав. Навіть у найгірші часи він спокійно переживав утрати, біль і страх. Проте сьогодні трапилося щось особливе. Трейвіс утратив самоконтроль і вперше у своєму житті запанікував. Цей первісний страх засів у ньому настільки глибоко, що до цього часу він про нього навіть не здогадувався, а зараз все його тіло взялося сиротами і холодним потом. Він не міг зрозуміти, чому невідоме створіння вселяло в нього такий неймовірний жах.

Трейвіс не озирався. Спочатку він не зводив очей із звивистої стежки, остерігаючись врізатися у низько навислу гілку. Але під час бігу його страх посилювався. І навіть подолавши кілька сотень метрів, він не озирався, щоби, бува, не побачити те, що могло бути позаду.

Трейвіс усвідомлював, що це нелогічно. Мурахи по спині та холод у шлунку свідчили про дикий забобонний страх. Але цивілізований та освічений Трейвіс Корнелл сліпо слухався наляканого дикого пуцьвірінка, який живе в кожному з нас (наш примарний генетичний предок). Він не міг так просто відновити контроль над собою, хоч і усвідомлював абсурдність своєї поведінки. Ним рухав лише інстинкт, який наказував лише бігти, а не думати.

Біля верхівки каньйону стежка повертала вліво і вилася вгору крутим північним схилом у бік хребта. Трейвіс вибіг з-за скелі і, побачивши колоду впоперек стежки, спробував її перестрибнути, проте зачепився ногою за гнилу деревину й гепнувся долілиць. Від удару він довгий час не міг ні відсапнути, ні поворухнутися.

Трейвіс лежав і все чекав, що істота ось-ось накинеться на нього й роздере йому горлянку.

Ретривер побіг стежкою назад і, перестрибнувши через Трейвіса та впевнено приземлившись позаду нього, почав несамовито гавкати

на переслідувача – ще з більшою люттю, ніж коли тягнув Трейвіса з галявини.

Трейвіс перекотився і, важко сапаючи, поволі сів. Внизу не було нічого. Потім він усвідомив, що ретривера не цікавило нічого в тому напрямку; він стояв збоку від стежки і дивився на молоду поросль на сході. Бризкаючи слиною, впертий пес гавкав так різко і голосно, аж Трейвісу здавалося, що в нього зараз луснуть барабанні перетинки. Ця несамовита й люта гавкотня діяла на нього гнітюче. Пес наче попереджував невидимого ворога, щоб він тримався від них подалі.

– Спокійно, хлопче, – м'яко сказав Трейвіс. – Спокійно.

Ретривер припинив гавкати, навіть не глянувши на Трейвіса. Він вступився у поросль, ошкіривши зуби, що ховалися за чорними товстими губами, і глухо гарчав нутряним голосом.

Досі важко хекаючи, Трейвіс нарешті звівся на ноги і глянув на схід, у бік лісу. Там не було нічого, крім вічнозелених платанів і кількох модрин. Тіняві ділянки то там, то сям нагадували клапті чорної тканини, попротинані золотистими голками сонця. Трейвіс продовжував вдивлятися, але не побачив нічого незвичного: поросль, шипшина, плющ, кілька вивітрених гострих скель, схожих на ікла.

Коли він опустил руку, щоби погладити пса, той припинив гарчати, наче зрозумівши його намір. Трейвіс затамував подих і вслухався, намагаючись почути якісь звуки в порослі.

Цикади затихли, птахи на деревах анічирк. Ліс завмер, наче весь безмежний годинниковий механізм природи зупинився.

Трейвіс був упевнений, що це не він є призвідцею такої несподіваної тиші, тому що його поява у каньйоні не потурбувала ні птахів, ні цикад.

Там щось було – чужинець, який не подобався звичайним жителям лісу.

Трейвіс глибоко вдихнув і знову затамував подих, напружившись, щоб не прогавити найменшого поруху з лісу. Цього разу він почув хрускіт порослі та сухих гілок, м'яке потріскування сухого листя і

зловісне, уривчасте важке дихання якогось величезного створіння. Складалося таке враження, що це створіння ховається метрів за дванадцять звідси, але Трейвіс не міг визначити його точного місцезнаходження.

Ретривер, що стояв збоку, напружився. Його пелехаті вуха нашорошилися.

Скрипуче дихання невідомого супротивника звучало так зловісно – можливо, його підсилювала луна поміж лісом і каньйоном, а може, воно було страшним саме собою, – що Трейвіс швидко скинув рюкзак, розкрив його і дістав заряджений «сміт-вессон».

Пес глянув на револьвер. У Трейвіса виникло дивне відчуття, наче тварина знала призначення зброї і схвалювала його дії.

Припускаючи, що там може бути людина, Трейвіс вигукнув:

– Хто там? Вийдіть, щоб я вас побачив.

Хрипіння в порослі тепер супроводжувалося грубим погрозливим гарчанням. У Трейвіса душа сховалась у п'яти, а серце закалатало, наче скажене. Він напружився, як і ретривер обабіч. Кілька секунд, які здалися йому вічністю, Трейвіс не міг зрозуміти, чому цей звук настільки перелякав його, але потім усвідомив, що це через неоднозначний характер того гарчання: воно, без сумніву, належало тварині, хоча й з очевидними нотками свідомості: тон і тембр нагадували ревіння розлюченого чоловіка. Чим більше Трейвіс вслухався, тим більше він був упевнений, що то не людина і не тварина. Але... що то, в біса, таке?

Попереду захиталася висока поросль. Щось рухалося в його бік.

– Стій! – суворо сказав він. – Не підходь.

Але істота наближалася.

Ось вона вже в десяти метрах.

Істота сповільнила кроки, напевне, трохи злякавшись, але все ж наближалася.

Золотистий ретривер почав загрозово гарчати, знову відганяючи противника. Та все ж Трейвіс бачив, як тремтять його боки та голова.

Хоч пес і намагався боротися з істотою з порослі, він боявся відкритого протистояння.

Страх собаки бентежив Трейвіса. Ретривери славляться своєю відвагою та завзятістю; це мисливська порода, відтак їх часто використовують у небезпечних рятувальних операціях. Яка небезпека чи супротивник могли так налякати сильного і гордого пса?

Істота у порослі рухалася в їхній бік. Тепер їх із Трейвісом розділяло менше шести метрів.

Хоча досі Трейвіс не бачив нічого незвичайного, його переповнював забобонний страх присутності якогось незнаного, але зловісного створіння. Він продовжував повторювати собі, що то просто кугуар, який, напевне, злякався ще більше. Але мурашки по спині Трейвіса забігали швидше, а волосся стало дибки. Його долоня настільки спітніла, що він побоювався, аби з неї не вислизнув револьвер.

Чотири метри.

Трейвіс підняв «сміт-вессон» і вистрелив у повітря. Постріл луною рознісся лісом і каньйоном.

Ретривер навіть не поворухнувся, але істота у порослі одразу ж розвернулася й побігла на північ вгору, до краю каньйону. Трейвіс не бачив її, але виразно помічав її швидкий біг за хитанням трави та кущів, що вирости по пояс.

Упродовж кількох секунд Трейвіс відчув полегшення, оскільки подумав, що налякав її. Проте згодом він побачив, що насправді істота не втікала. Вона бігла на північно-північний захід, щоб обійти їх згори. Трейвіс зрозумів, що таким побитом істота хоче відрізати їм шлях і змусити вийти з каньйону нижнім маршрутом, де було би простіше напасти. Трейвіс не знав, чому він про це подумав, – просто спало на гадку.

Його первісний інстинкт самозбереження змусив його діяти, не обмірковуючи кожен свій крок; Трейвіс робив усе автоматично. Він

не відчував такої інстинктивної впевненості з тих пір, як десять років тому повернувся з війни.

Трейвіс побіг вгору крутою стежкою, намагаючись слідкувати за помітним тремтінням порослі справа. Він залишив рюкзак і прихопив із собою лише револьвер. Ретривер біг за ним. Хоча Трейвіс мчав доволі швидко, він не міг обігнати невидимого ворога. Коли він усвідомив, що переслідувач добіжить до стежки раніше за нього, то знову зробив попереджувальний постріл. Але цього разу супротивник не злякався і не сахнувся в інший бік. Трейвіс двічі вистрелив просто в хаші, туди, де рухалася ця істота. Йому вже було байдуже, хто там. Цього разу спрацювало. Трейвіс сумнівався, що поцілив у переслідувача, але нарешті вдалося налякати й відігнати його.

Трейвіс продовжив бігти. Він дуже хотів досягти краю каньйону, де росло лише кілька дерев, а хаші були не такими густими, тим паче, що яскраве сонячне світло не залишало там місця для зрадливих тіней.

Коли через кілька хвилин Трейвіс піднявся на вершину, то почувався страшенно втомленим. М'язи ніг наче вогнем пекло, а серце так калатало, що Трейвісу здавалося, наче луна ось-ось відіб'ється від протилежного хребта і повернеться до нього через весь каньйон.

Ось місце, де він зупинявся, щоб перекусити печивом. Змії-гримучки, яка раніше вигрівалася, лежачи на величеській каменюці, вже не було.

Золотистий ретривер прийшов сюди вслід за Трейвісом. Він стояв біля нього, відхекуючись, і дивився вниз зі схилу, яким вони щойно піднялися.

У Трейвіса трохи паморочилося в голові. Йому здалось би трохи посидіти і відпочити, але він розумів, що досі в небезпеці невідомого характеру. Трейвіс услід за ретривером глянув униз на оленячу стежку, намагаючись осмислити, що могло ховатися в хащах.

Якщо істота досі гналася за ним, то тепер вона стала обережнішою і дерлася схилом, не зачіпаючи траву та кущі.

Ретривер заскавчав і потягнув Трейвіса за джинси. Відтак він швидко побіг на вершину вузького хребта, звідки вони могли спуститися в наступний каньйон. Вочевидь, пес вважав, що небезпека ще не минула, і підганяв Трейвіса.

Трейвіс теж був такої думки. Його ірраціональний страх та надія на інстинкт, що прокинувся в ньому, гнали його вслід за ретривером через гребінь униз, у сусідній лісистий каньйон.

Вінсент Наско вже декілька годин вичікував, сидячи у темному гаражі, хоча і не справляв враження терплячої людини. Це був м'язистий здоровань вагою за сто кілограмів. Йому було шістдесят три роки, але його завжди переповнювала така енергія, від якої він, здавалося, от-от лусне.

Його широке обличчя завжди було спокійним, як у корови, але в зелених очах світилася життєва сила та якась неврівноваженість і дивний голод, як у дикої тварини на кшталт очеретяного кота. Люди з таким поглядом трапляються рідко. Незважаючи на свою колосальну енергію, він видавався доволі спокійним. Вінсент міг годинами чекати на здобич, скоцюбившись і не розмовляючи.

У вівторок о 9:40 ранку Наско почув, як засув між гаражем та будинком голосно клацнув, хоча це й трапилося набагато пізніше, ніж він очікував. Двері прочинилися, голосно дзвякнувши, і доктор Дейвіс Везербі, ввімкнувши світло в гаражі, потягнувся до кнопки, щоб підняти великі секційні двері.

– Стій! – піднімаючись, промовив Наско, вигулькнувши побіля блакитно-сірого «кадилака», що належав доктору.

Везербі здивовано закліпав.

– Хто, в біса...

Наско підняв «Вальтер Р-38» із глушником і зробив один постріл доктору в обличчя.

Клац!

Не договоривши, Везербі впав на спину просто у пральню, розфарбовану в яскраві жовті та білі тони. Падаючи, він головою зачепив сушилку і металевий возик для речей, який покотився до стіни.

Вінс Наско не турбувався через шум, оскільки Везербі був нежонатий і жив самотою. Він схилився над трупом, який під час падіння відкрив двері, й обережно поклав руку доктору на обличчя.

Куля втрапила Везербі точнісінько в лоба, на кілька сантиметрів вище носа. Крові натекло мало, позаяк смерть настала миттєво, а вистріл був не таким потужним, щоби пробити череп наскрізь. Карі очі Везербі були широко розкриті. Він виглядав здивованим.

Вінс провів пальцями по теплій щоці Везербі, а потім по шиї. Закривши незряче ліве око, а потім – праве, хоч і знав, що завдяки посмертним м'язовим реакціям вони відкривються через кілька хвилин, він промовив з глибокою вдячністю, яка добре відчувалася у його тремтячому голосі:

– Дякую. Дякую, докторе. – Відтак Вінс поцілував заплющені очі мерця. – Дякую.

Відчуваючи приємне тремтіння, він підняв з підлоги ключі від машини, пішов у гараж і відчинив багажник «кадилака», намагаючись нічого не торкатися, щоб не залишати відбитків. Багажник був порожній. Чудово. Вінс виніс труп Везербі з кімнати для прання, поклав його в багажник і зачинив.

Вінсу наказали, щоб тіло доктора ніхто не знайшов до завтрашнього дня. Він не знав, чому цей час відігравав таку важливу роль, але пишався своєю бездоганною роботою. З цієї причини Вінс повернувся у пральню, поставив металевого возика на місце і перевірів, чи у приміщенні все лишилося на своїх місцях. Задоволений оглядом, він замкнув двері у жовто-білу кімнату ключами, що їх забрав у Везербі.

Відтак вимкнув світло у гаражі, пройшов крізь напівтемне приміщення і зупинився перед бічними дверима – тими самими, через які зайшов уночі, зламавши миршавий замок за допомогою кредитки. Ключем доктора він відкрив двері й вийшов з будинку.

Дейвіс Везербі мешкав у Корона-дель-Мар, звідки рукою було подати до Тихого океану. Вінс припаркував свій мікроавтобус «форд», випущений два роки тому, за три квартали від будинку доктора. Він із задоволенням пройшовся назад до машини; прогулянка збадьорила його. Шлях пролягав повз чудові садиби. Тут можна було помилуватися різноманітними архітектурними стилями:

дорогі іспанські casas³ чудово гармоніювали з охайними будиночками, яких було чимало на Кейп-Коді. Всі садиби вирізнялися пишністю і доглянутістю. Завдяки пальмам, смоквам та оливковим деревам на тротуарах завжди панував затінок. Бугенвіллії вигравали міріадами червоних, коралових, жовтих та помаранчевих квітів, втім, як і хвощі. Гілки палісандрів теж були завітчані пурпуровим круглястим цвітом. У повітрі відчувався аромат трахелоспермуму⁴.

Вінсент Наско був у чудовому настрої: він почувався сильним і могутнім, а головне – живим.

3

Треївіс і пес по черзі виривалися вперед. Вони довго йшли, аж поки Треївіс не згадав, що зовсім забув про той відчай та цілковиту самотність, які й привели його до підніжжя Санта-Ани.

Великий замизканий пес супроводжував його аж до пікапа, що стояв на узбіччі сільської дороги під розлогим гіллям величезної канадської сосни. Зупинившись біля машини, ретривер озирнувся, наче щоб подивитися, який шлях вони подолали.

У безхмарному небі кружляло гайвороння. Здавалося, що його відправив на вивідки якийсь гірський чарівник. Темні дерева, що юрилися довкола, нагадували бастіони казкового зловісного замку.

Хоча ліс виглядав досить похмуро, сільський путівець, на який вийшов Треївіс, заливало сонце. Земля була запечена до блідо-брунатного кольору і вкрита дрібною м'якою пилюкою, яка здіймалася при кожному кроці Треївіса. Він не міг збагнути, як непоборний і майже відчутний страх міг так несподівано перекреслити цей погожий день.

Уважно дивлячись на ліс, з якого вони щойно втекли, пес уперше гавкнув за останні півгодини.

– Досі женеться за нами? – запитав Треївіс

Пес глянув на нього і сумно заскавчав.

– Так, – відповів Трейвіс. – Я теж його відчуваю, хоч це й безглуздя... Але що воно, в біса, таке, малюче? Га? Що то за чортівня?

Пес різко здригнувся. Він був нажаханий, і Трейвісу від цього стало ще страшніше.

Він опустил задній борт машини і промовив:

– Залазь. Я вивезу тебе звідси.

Пес стрибнув у багажник.

Трейвіс підняв борт і обійшов машину. Коли він відкривав дверцята водія, йому здалося, що у найближчих кущах був якийсь порух: не з боку лісу, а в дальньому кінці дороги. Там було вузьке поле, вкрите коричневою травою по пояс, хрумкою, як сіно, а також кілька колючих мескитових дерев та розлогих кущів олеандра. Їхнє коріння, мабуть, проросло досить глибоко – і завдяки цьому листя ще зеленіло. Коли Трейвіс знову глянув у поле, то вже не запримітив жодного руху. Але він був майже впевнений, що йому не здалося.

Трейвіс знову відчув тривогу, тому заліз у машину й поклав револьвер на сусіднє сидіння. Він їхав так швидко, наскільки дозволяв путівець, і, крім того, слід було ще й зважати на чотирилапого пасажирів в багажнику.

Через двадцять хвилин, коли Трейвіс вибрався на шосе поряд із каньйоном Сантьяго і зупинився, знову опинившись у світі асфальту та цивілізації, він досі тремтів і відчував слабкість. Але цей страх був не такий, як у лісі. Його серце вже не калатало, а долоні та чоло не вкривались холодним потом. Дивне поколювання в потилиці та чолі зникло; Трейвіс навіть не вірив, що це відбувалося з ним. Тепер він радше боявся своєї дивної поведінки, аніж невідомої істоти. Опинившись у безпеці, далеко від лісу, він уже не міг пригадати міру свого переляку; ба й більш од того – його дії здавалися йому геть нелогічними.

Він потягнув за ручне гальмо і заглушив мотор. Була одинадцята, і ранковий потік автомобілів уже порідів; сільською дворядною асфальтівкою тепер проїжджали лише поодинокі машини. Трейвіс

посидів хвилинку, намагаючись запевнити себе, що діяв суто під впливом інстинктів і що це було добре, правильно та надійно.

Він завжди пишався своєю незворушністю та тверезим поглядом на життя і цінував ці риси найбільше. Трейвіс міг спокійно перебувати в епіцентрі пожежі, вирішувати, навіть коли на нього тиснули, і завжди відповідав за наслідки.

Але зараз Трейвіс заледве вже вірив, що за ним справді гналася якась дивна істота. Можливо, він просто неправильно зрозумів поведінку собаки, а все те ворухіння в кущах були лише витвором його уяви, способом відволіктися від жалощів до самого себе.

Трейвіс вийшов з машини і зупинився поряд із багажником, звідки на нього глянула морда ретривера. Пес почухався об нього своєю кудлатою головою й обливав його шию та підборіддя. Хоча він до цього гавкав на Трейвіса, все ж це був дружелюбний пес – і вперше його замурзаний вигляд здався чоловікові кумедним. Він спробував відштовхнути пса, але той рвався до нього, заледве не падаючи через борт, намагаючись лизнути обличчя. Трейвіс засміявся і почухав його закошлану шерсть.

Грайливість ретривера, який щосили метляв хвостом, несподіваним чином вплинула на Трейвіса. Тривалий час його розум був темним місцем, наповненим думками про смерть. Сьогоднішня поїздка стала кульмінацією, коли ці роздуми сягнули свого найвищого піку. Але щеняча радість ретривера була тим маяком, що розвіяв внутрішній морок у душі Трейвіса й нагадав йому, що в житті є і світла сторона, про що він давно забув.

– Що то було? – запитав він у голос.

Пес припинив облизувати його, як і водночас метляти закустраним хвостом. Тепер ретривер дивився на нього своїми серйозними карими очима, і Трейвіса раптом заворожив цей добрий і м'який погляд. Щось у цьому погляді було незвичайне і привабливе. Він майже загіпнотизував Трейвіса, та й сам пес виглядав наче зачарований. З півдня подув легкий весняний вітерець, а Трейвіс з усіх сил намагався відшукати в очах пса розгадку його особливої

сили та привабливості, проте так нічого й не віднайшов. Ну хіба що ті очі були виразніші, розумніші, ніж в інших собак, і в них було більше розуміння. Враховуючи, що більшість собак не можуть на чомусь одному зосередитись, непорушний погляд цього ретривера справді вражав, чорт забирай. Минали секунди, але Трейвіс і ретривер не відводили поглядів одне від одного. Цікавість Трейвіса зростала. Він відчув щось схоже на тремтіння. І це був не страх, а якесь надприродне передчуття, що він стоїть на порозі якогось дивовижного відкриття.

Пес труснув головою і лизнув руку Трейвіса. Це вивело його із заціпеніння.

– Звідки ти, хлопче?

Пес нахилив голову вліво.

– Хто твій хазяїн?

Пес нахилив голову вправо.

– Що мені з тобою робити?

Наче у відповідь, пес перестрибнув через задній борт, оминув Трейвіса і помчав до водійських дверцят, щоб за мить заскочити в кабінку.

Коли Трейвіс зазирнув усередину, то ретривер уже сидів на пасажирському сидінні й дивився у лобове скло. Побачивши Трейвіса, пес повернувся до нього і тихо гавкнув, наче сердячись через його вагання.

Трейвіс сів за кермо, засунувши револьвер під сидіння.

– Не думай, що я зможу за тобою доглядати, – надто багато відповідальності, хлопче. Та й не входить це у мої плани. Вибачай.

Пес запитально подивився на нього.

– Ти виглядаєш голодним, хлопче.

Пес гавкнув один раз.

– Ну, тут я тебе зможу виручити. Гадаю, у бардачку знайдеться грильях «Плантерз»... а зовсім поряд «Макдональдс», де, як я собі гадаю, для тебе знайдеться кілька гамбургерів. Проте після цього... тебе доведеться або знову відпустити, або відвезти у притулок.

Поки Трейвіс говорив, пес підняв передню лапу й натиснув кнопку бардачка. Бардачок відкрився.

– Що, до дідька...

Пес нахилився вперед, устроїв носа у відкритий відділ і зубами витягнув батончик, але так обережно, що навіть не подряпав обгортку.

Трейвіс здивовано закліпав.

Ретривер простягнув батончик Трейвісу, наче прохаючи зняти з нього обгортку.

Збентежений Трейвіс так і вчинив. Ретривер спостерігав за ним, облизуючись.

Розламавши батончик на шматочки, Трейвіс годував пса невеличкими порціями, а той з радістю приймав пригощення і їв майже вишукано.

Трейвіс спантеличено спостерігав за твариною. Він не міг зрозуміти – вбачати в такій поведінці пса щось незвичайне чи цьому є розумне пояснення. Невже пес зрозумів його слова про те, що у бардачку є шоколадка? Можливо, він почув запах арахісу? Певно, останнє.

Трейвіс промовив до пса:

– Але як ти дізнався, що для того, аби бардачок відкрився, треба натиснути кнопку?

Пес подивився на Трейвіса, облизався і попросив ще шматочок.

Трейвіс промовив:

– Добре, добре, тебе, напевне, цьому навчили. Хоча зазвичай таким фокусам псів не вчать, еге ж? Зазвичай їх учать качатися, вдавати мертвого, подавати голос на їжу чи навіть ходити на задніх лапах... але їх не вчать відкривати замки та засуви.

Ретривер сумно дивився на останній шматочок шоколаду, але Трейвіс, замислившись, забрав долоню.

Він був готовий запрягнутися, що пес досить дивно вичікував: через дві секунди після того, як чоловік згадав про батончик, пес потягнувся за ним.

– Ти зрозумів, що я сказав? – запитав Трейвіс. Він почувався дурнем, оскільки запідозрив, що пес розуміє людську мову, і попри те повторив питання: – Ти зрозумів, що я сказав?

Ретривер неохоче відвів погляд від останнього шматочка шоколадки, і їхні погляди вкотре зустрілися. Трейвіс усвідомив, що відбувається якась чудасія, і його знову кинуло у дрож. Але тепер це було приємне відчуття.

Трейвіс завагався і прокашлявся.

– Емм... ти не проти, якщо я візьму останній шматочок?

Собака подивився на останні два квадратики «Плантерза», що досі лежали в долоні Трейвіса, відтак чмихнув, наче шкодуючи, і став дивитися у лобове скло.

– Чорти б мене вхопили! – вигукнув Трейвіс.

Ретривер позіхнув.

Трейвіс знову звернувся до пса, намагаючись не поворухнути рукою, не показувати йому батончик і жодним чином не привертати уваги до шоколаду, крім як на словах.

– Ну, можливо, хлопче, тобі шоколад потрібний більше, ніж мені. Якщо хочеш, то останній шматок твій.

Ретривер подивився на чоловіка.

Досі не рухаючи рукою, лише тримаючи її біля себе, щоб не показати шоколад, Трейвіс промовив:

– Якщо хочеш, бери, бо інакше я викину її.

Ретривер посовався, а тоді нахилився до нього й обережно взяв шоколад із долоні.

– Щоб я сказився! – вигукнув Трейвіс.

Ретривер встав на чотири лапи, випроставшись на сидінні. Тепер він діставав майже до стелі. За мить він глянув крізь заднє скло кабіни й тихо загарчав.

Трейвіс подивився у дзеркало заднього огляду, але не помітив нічого дивного. Лише асфальтована дворядна дорога, вузьке узбіччя і трав'янистий схил справа.

– Гадаєш, слід їхати далі? Ти це хотів сказати?

Пес подивився на Трейвіса, знову визирнув у заднє скло, відтак усівся, підігнувши задні лапи під один бік, і знову почав дивитися вперед.

Трейвіс завів двигун, натиснув муфту зчеплення, виїхав на шосе і взяв курс на північ. Глянувши на свого супутника, він промовив:

– Ти справді є чимось більшим, аніж звичайний пес... чи це я просто з'їхав з глузду? Якщо так... то хто, до дідькової матері, ти такий?

У східній, передміській, частині Чепмен-авеню Трейвіс повернув на захід – у напрямку згаданого ним раніше «Макдональдса».

– Тепер я вже не можу тебе відпустити чи віддати у притулок, – промовив Трейвіс, а за хвилину додав: – Інакше я помру від цікавості.

Вони проїхали ще кілька кілометрів, аж поки не припаркувалися біля «Макдональдса».

– Гадаю, ти тепер мій пес, – промовив Трейвіс.

Ретривер не відреагував жодним чином.

РОЗДІЛ 2

1

Нору Дейвон налякав телемайстер. Хоча йому було вже близько тридцяти (її одноліток), він поведився як нахабний підліток-вихватко. Коли вона відчинила йому двері, він зухвало подивився на неї і назвався: «Арт Стрек, “Водлоуз TiVi”», а коли вона знову зустрілася із ним поглядом, то він підморгнув їй. Це був високий, худорлявий і доглянутий чоловік, одягнутий в уніформу. Гладенько виголений, русаве волосся акуратно підстрижене та зачесане. Він справляв враження мазунчика, але не ґвалтівника чи психопата. Втім, Стрек одразу ж злякав Нору, можливо, через свою зухвалість і самовпевненість, яка контрастувала з його зовнішнім виглядом.

– Я до ваших послуг! – промовив Стрек, коли побачив завмерлу у дверях Нору.

Хоча ця фраза була досить невинною, проте через наголос на слові «послуги» його репліка видалася Норі страхітливо непристойною. Нора була впевнена, що зрозуміла його правильно. Але вона викликала майстра з «Водлоуз TiVi» й не могла прогнати його просто так. Якби вона почала йому щось пояснювати, розпочалася би пересварка, а Нора не була скандальною особою. Тому вона впустила його.

Поки Нора вела його широким прохолодним коридором до арки, через яку вони потрапили до вітальні, в неї з'явилося тривожне відчуття, що привабливий вигляд і широка посмішка цього майстра – це частина ретельного гриму. Він справляв враження звіра, який уважно за чимось спостерігає, і поведився так, наче всередині нього була стиснута пружина. Що більше вони віддалялися від парадного входу, тим більше Нора починала хвилюватися.

Арт Стрек йшов позаду занадто близько і майже нависав над нею.

– У вас дуже гарний будинок, місіс Дейвон. Дуже гарний. Мені подобається, – сказав він.

– Дякую, – сухо промовила вона, навіть не виправивши його помилки щодо її сімейного стану.

– Будь-який чоловік вважав би за щастя жити тут, чесно.

Оселю було побудовано у стилі, який іноді називали «старовинною іспанською Санта-Барбарою»: два поверхи, кремовий тиньк, дах із червоної черепиці, веранди, балкони, і повсюди натомість кутів – округлі лінії. На північній стіні вилися пишні червоні бугенвілії, з яких нападало яскравих пелюсток. Це був прекрасний дім.

Нора ненавиділа його.

Вона жила тут із дворічного віку (отже, всього двадцять вісім років), і весь час тітка Вайолет тримала свою залізну руку на її пульсі. В неї було нещасливе дитинство, а тепер і життя. Вайолет Дейвон померла рік тому. Але насправді Нора й досі перебувала під диктатом своєї тітки, оскільки пам'ять про стару каргу все ще жила в ній і душила її.

У вітальні Стрек поставив свою валізу з інструментами біля телевізора марки «Magnavox» і роззирнувся. Його здивував інтер'єр цієї кімнати.

Квітчасті шпалери в темних, похмурих тонах. Перський килим просто відразливий: завдяки блідо-жовтим вкрапленням його кольорова гама – сірий, темно-бордовий, волошковий – видавалася ще похмурішою. Масивні англійські меблі середини XIX ст., обрамлені химерною різьбою, стояли на ніжках у формі лап: важкі крісла, підставки для ніг, шафи в дусі доктора Калігарі⁵, комоди виглядали так, наче кожен із них важив півтонни. Столики обтягнуті важкою парчею. Частина ламп із блідо-сірими абажурами була виготовлена з п'ютера⁶, а частина – із темно-бордової кераміки, і ті, і другі давали обмаль світла. Штори здавалися виготовленими зі свинцю; між боковими панелями висіли пожовтілі фіранки, впускаючи в кімнату лише тоненьку смужку світла гірчичного кольору. Це зовсім не поєднувалося з іспанською архітектурою;

Вайолет навмисне переробила інтер'єр цього шляхетного дому відповідно до свого смаку.

– Це ви працювали над інтер'єром? – запитав Стрек.

– Ні, тітка, – промовила Нора. Вона стояла біля мармурового каміна, намагаючись триматися від майстра якнайдалі, але не залишаючи кімнату. – Це був її дім. Я... успадкувала його.

– На вашому місці я б усе це викинув, – промовив Стрек. – Перетворив би це місце на яскраву і веселу кімнату. Перепрошую за свої слова, але це на вас не схоже. Можливо, це й нормально для якоїсь старої діви... Вона ж була старою дівою, еге ж? Я так і думав. Це нормально для старої баби, але не для такої гарненької жіночки, як ви.

Нора хотіла насварити його за зухвалість, закрити йому рота і попросити полагодити телевізор, але в неї не було сил постояти за себе: тітка Вайолет привчила її до покірності.

Стрек посміхався, при цьому правий куточок його рота кривився найнеприємнішим чином, так наче він шкірився.

Нора змусила себе сказати:

– Мені подобається.

– Та невже?

– Так.

Стрек знизав плечима.

– Що з телевізором?

– Зображення постійно бігає і сніжить.

Стрек відсунув телевізор від стіни, увімкнув його і почав спостерігати за зображенням. За якийсь час він увімкнув невелику переносну лампу в розетку, щоб освітити задню стінку телевізора.

Старовинний годинник у коридорі вибив чверть години одним ударом, який рознісся по всьому будинку.

– Ви часто дивитеся телевізор? – запитав він, відкручуючи протипиловий щиток.

– Ні, – відповіла Нора.

– Мені подобаються мильні серіали, що крутять уночі: «Даллас», «Династія» і таке інше.

– Я не дивлюся їх.

– Невже? Та не може такого бути. – Стрек хитро засміявся. – Всі дивляться їх, хоч і не зізнаються. Немає нічого цікавішого за сюжети, де постійно когось підставляють, дурять, крадуть, брешуть... і зраджують. Розумієте, про що я? Люди сидять, дивляться і цмокають язиками, говорячи: «Гидота», але все ж прикипають до телевізора. Така вже людська натура...

– Мені... мені треба на кухню, – нервово сказала Нора. – Покличте мене, коли полагодите телевізор.

Нора залишила кімнату і коридором пішла в бік стулкових кухонних дверей.

Вона тремтіла і зневажала себе за слабкість, через яку так легко піддалася страху, але не могла змінити свою натуру.

Вона була сірою мишею.

Тітка Вайолет часто казала:

– Дівчинко, у світі є два людські типажі: коти і миші. Коти йдуть, куди хочуть, роблять, що їм заманеться, і беруть усе, що захочуть. Вони агресивні та самодостатні. У мишей, навпаки, немає ні краплі агресії. Вони зазвичай вразливі, тихенькі й сором'язливі. Найкраще вони почуваються тоді, коли пригинають голову і приймають те, що отримують від життя. Ти – мишка, люба. Це не погано. Ти зможеш бути достатньо щасливою. У мишей, можливо, не таке насичене життя, як у котів, але якщо миша сидить у своїй безпечній нірці, то проживе довше, ніж кіт, і матиме менше клопотів.

Зараз у вітальні нишпорив кіт, котрий лагодив телевізор, а Нора сиділа на кухні тихенько, наче мишка. Вона збрехала Стреку, позаяк нічого не готувала. Пару секунд вона постояла біля зливальниці, зчепивши холодні долоні – вони завжди були холодними – і міркуючи, чим би зайнятися, поки Стрек закінчить роботу й піде. Вона вирішила спекти торт – жовтий із шоколадною глазур'ю. Це

допоможе їй відволіктися і забути про двозначне підморгування Стрека.

Нора взяла посуд та інше начиння, не забувши за електроміксер, вийняла з буфету пакетик з інгредієнтами для випічки й почала готувати. Незабаром під впливом рутинної хатньої роботи її змучені нерви заспокоїлись.

Коли вона розлила тісто у дві форми, в кухню прийшов Стрек і запитав:

– Ви любите готувати?

Від здивування Нора ледь не впустила порожню металеву миску з-під тіста та лопатку, проте якось-таки втримала їх і поклала у мийку – при цьому лише легенький брязкіт виказав її напругу.

– Так, я люблю готувати.

– Чудово! Завжди любив жінок, які обожнюють жіночу роботу. А ви, мабуть, ще й вишиваєте, в'яжете, плетете мереживо чи щось таке?

– Плету мережива, – відповіла Нора.

– Ще краще.

– Ви полагодили телевізор?

– Майже.

Нора вже була готова поставити торт у духовку, але не хотіла брати форму, поки Стрек дивився на неї, оскільки боялася, що її руки сильно тремтітимуть. Відтак він побачить її переляк і ще більше знахабніє. Тому Нора залишила повні форми на столі і взялася до глазури.

Стрек невимушено зайшов углиб великої кухні. Він був розслабленим, приязно посміхався і йшов прямісінько до Нори.

– Можна води?

Нора ледь не зітхнула з полегшенням, переконуючи себе, що йому тут справді потрібна лише холодна вода.

– Так, звісно, – сказала вона, беручи з буфету склянку, а тоді наповнюючи її.

Коли вона обернулася і простягнула йому склянку, він уже стояв поряд, підкравшись тихенько, наче кіт. Нора мимоволі здригнулася, і

трохи води вихлюпнулося на підлогу.

– Ви... – почала було вона.

– Ось, – сказав Стрек, забираючи в Нори склянку.

– ...злякали мене.

– Невже? – сказав він, посміхаючись і свердлячи її своїми крижаними блакитними очима. – Повірте, я не хотів. Пробачте мені. Пані Дейвон, я нічого вам не зроблю, чесно. Я всього лише хочу води. Сподіваюсь, ви нічого такого не подумали?

Який нахаба! Нора повірити не могла, що є такі нахабні, язикаті, безапеляційні й агресивні люди. Вона хотіла дати йому ляпаса, але боялася наслідків. Це могло радше заохотити його, а не відлякати, бо таким чином вона визнає його образливі двозначні натяки та залицяння.

Стрек похитливо витріщався на Нору, і це бентежило її, як і його хижа посмішка.

Нора вирішила, що найкращим порятунком від Стрека буде вдавати невинність і надзвичайну черствість та ігнорувати його огидні сексуальні натяки, роблячи вигляд, що вона не розуміє їх. Отже, вона повинна поводитися, наче мишка, якій загрожує невідворотна небезпека. Слід прикидатися, що ти не помічаєш kota, що його тут узагалі нема. Можливо, це збентежить його і він, розчарований відсутністю реакції, піде шукати сприйнятливішу жертву.

Щоб уникнути його вимогливого погляду, Нора відірвала кілька паперових серветок з роздавача поряд із мийкою і взялася витирати розливу воду. Проте коли вона нахилилася перед Стреком, то лише тоді зрозуміла свою помилку, позаяк поки вона вовтузилася, він не відійшов, а продовжував стояти, майже нависаючи над нею. В цій сцені було повно еротичних натяків. Коли Нора усвідомила вразливість своєї пози, вона підвелася і побачила, що Стрек посміхається ще ширше, ніж раніше. Зашарівшись і геть розхвилювавшись, Нора викинула мокрі серветки у смітник під мийкою.

Арт Стрек промовив:

– Куховарити, плести мережива... гадаю, це дуже добре. А що ви ще любляєте робити?

– Боюся, що це все, – сказала вона. – В мене немає жодних незвичайних хобі. Я нецікава особа. Пересічна і навіть нудна.

Проклинаючи себе за нездатність випхати нахабу з дому, Нора прослизнула повз нього до плити, вдаючи, що бажає перевірити, чи та нагрілася. Насправді ж Нора хотіла опинитися подалі від Стрека.

Він пішов за нею, тримаючись поряд.

– Коли я стояв біля парадного, то бачив купу квітів. Ви їх вирощуєте?

Витріщаючись на кнопки на плиті, Нора відповіла:

– Так... Я люблю садівництво.

– Схвалюю, – промовив Стрек таким тоном, наче Норі dokonче потрібне було його схвалення. – Квіти... Добре, коли жінки цікавляться таким. Куховарство, плетіння мережива, садівництво... та у вас чи не цілий набір жіночих хобі й талантів. Готовий заприсягнутися, що ви з усім добре даєте раду. Я маю на увазі, з усім, що стосується жіночих справ. Гадаю, ви в цьому першокласна жінка.

«Якщо він торкнеться мене, я закричу», – подумала Нора.

Але стіни старого будинку були доволі товстими, а сусіди мешкали далеченько. Ніхто не почує і не прийде на поміч.

«Я опиратимуся, – подумала Нора. – І не здамся просто так».

Але насправді вона не була впевнена, що спроможна вчинити спротив, бо не знала, як це робити. Навіть якщо вона спробує, він усе одно більший і сильніший.

– Гадаю, ви в усьому першокласна жінка, – повторив Стрек ще задерикуватіше.

Нора повернулася від плити і вимушено засміялася:

– Мій чоловік здивувався би, почувши це. Мені непогано вдаються торти, але, на жаль, без припеченої шкоринки, а печеня завжди виходить занадто сухою. Плету я непогано, але надто довго.

Нора прослизнула повз нього і повернулася до столу. Відкриваючи коробку з глазур'ю, вона сама була здивована власною балакучістю. Відчай зробив її говіркою.

– Я добре доглядаю за квітами, але хазяйка з мене так собі. Якби чоловік не допомагав, то тут панував би цілковитий безлад.

Норі здалося, що вся її поведінка і мовлення відгонять фальшем. Якщо навіть вона відчула у своєму голосі істеричні нотки, то Стрек і поготів. Але, певна річ, після її згадки про чоловіка Арт Стрек добре подумає, чи варт робити подальші кроки. Поки Нора насипала порошок у миску, додаючи потрібну кількість масла, Стрек пив воду. Потім він підійшов ближче і поставив склянку в мийку з брудним посудом та іншим кухонним начинням. Цього разу він не терся біля неї занадто близько.

– Ну, пора до праці, – промовив він.

Нора навмисне відчужено посміхнулася йому і кивнула. Вона почала тихо наспівувати, повернувшись до своєї роботи, наче її ніхто й не тривожив.

Стрек пройшов крізь кухню, зупинився біля стулчастих дверей і промовив:

– Ваша тітка любила темні місця, чи не так? Ця кухня теж би розквітла, якби її пофарбувати веселішими кольорами.

Стрек залишив кухню до того, як Нора встигла щось відповісти. Вона побачила лише, як за ним зачинялися двері.

Хоча Стрек висловив свою непрохану думку щодо кухонного інтер'єру, але Нора була задоволена собою: їй вдалося приструнчити нахабу, вдавшись до холоднокровної, але невинної брехні про неіснуючого чоловіка. Звісно, коти так не поведуться з агресором, але це не була і поведінка сором'язливої наляканої мишки.

Нора оглянула кухню з високою стелею і вирішила, що тут занадто темно: стіни були брудного блакитного кольору, а лампи в матових абажурах випромінювали тьмяне морозяне світло. Нора вирішила перефарбувати кухню і замінити лампи.

Сама лише думка про значні зміни в будинку Вайолет Дейвон бентежила Нору і спричиняла запамороки. Після смерті тітки Нора переоблаштувала лише свою спальню. Тепер, думаючи про те, чи під силу їй здійснити такі масштабні зміни, вона почувалася страшенно сміливою і непокірною. Можливо. Можливо, їй під силу. Якщо вона змогла відшити Стрека, то, можливо, їй вистачить сміливості кинути виклик своїй покійній тітці.

Такий піднесений самовдоволення настрій тривав усього двадцять хвилин. Цього було достатньо, щоби поставити форми з тортом у духовку, збити глазур і помити кухонне начиння. Потім повернувся Стрек і повідомив, що він полагодив телевізор, і виписав їй рахунок. Хоч він здавався пригніченим, коли йшов із кухні, але повадився не менш нахабно. Стрек оглянув її згори вниз, наче подумки роздягаючи, а відтак із викликом подивився їй в очі.

Нора вважала, що рахунок занадто великий, але нічого не сказала, бо хотіла якнайшвидше випроводити Стрека з будинку. Поки він сидів за столом і виписував рахунок, він застосував звичний прийом: підсунувся ближче до неї, намагаючись звабити своєю мужністю та статурою. Коли вона підвелася і простягнула йому чек, він узяв його таким чином, щоб Нора відчула його недвозначний дотик.

Поки Нора проводжала його в коридорі, вона очікувала, що він раптом поставить свою валізу з інструментами і нападе ззаду. Але коли вона дійшли до дверей, Стрек пройшов повз неї на терасу, і серце Нори припинило калатати.

Стрек зупинився вже за дверима.

– А чим займається ваш чоловік?

Це питання спантеличило Нору. Він би міг запитати це на кухні, коли вона завела про нього мову, проте зараз така цікавість була недоречною.

Нора могла сказати Стреку, що то не його діло, але досі його боялася. Вона відчувала, що його можна легко розсердити, а стримувана жорстокість може вирватися через будь-яку дрібницю.

Тому вона знову збрехала йому, сподіваючись, що це остудить його запал.

– Він... поліцейський.

Стрек здивовано звів брови.

– Невже? Тут? У Санта-Барбарі?

– Так.

– Непогано, як для поліцейського.

– Вибачте? – промовила Нора.

– Не знав, що поліцейським так добре платять.

– Здається, я говорила, що успадкувала будинок від тітки.

– Звісно, я пам'ятаю. Ви говорили.

Намагаючись зробити свою брехню більш правдоподібною, Нора додала:

– Ми мешкали у квартирі. А потім моя тітка померла і ми переїхали сюди. Ви праві: ми ніколи б не спромоглися купити такий будинок.

– Ну, – відповів Стрек, – я радий за вас, чесно. Така гарна жінка заслуговує на гарний будинок.

Він зняв уявний капелюх, підморгнув їй і пішов у напрямку вулиці, де на узбіччі стояв припаркований його білий мікроавтобус.

Нора зачинила двері і спостерігала за ним крізь овальне вітражне віконечко посеред дверей. Стрек озирнувся і помахав їй рукою. Нора відійшла від вікна у темний коридор, звідки їй неможливо було побачити, і продовжувала звідти спостерігати за ним.

Певна річ, Стрек не повірив їй. Він знав, що Нора вигадала історію про чоловіка. Не треба було говорити, що вона вийшла заміж за копа; її спроба відхилити його залицяння була занадто очевидною. Краще б вона сказала, що її чоловік – сантехнік чи лікар. Будь-хто, але не коп. І все ж таки Арт Стрек пішов геть. Хоч він і знав про її брехню, все ж пішов, упіймавши облизня.

Тільки тоді, коли мікроавтобус Стрека від'їхав, Нора стала почуватись у безпеці. Хоча, якщо чесно, тінь тривоги залишилася.

Після вбивства доктора Дейвіса Везербі Вінс Наско поїхав на своєму сірому мікроавтобусі «форд» до СТО на шосе «Пацифік коаст». У телефонній будці він вкинув в автомат кілька монеток і набрав один із лос-анджелеських номерів, який пам'ятав віддавна.

На тому кінці дроту відповів чоловік і повторив набраний Вінсом номер. Це був один із тих трьох голосів, які відповідали на дзвінки. Вчора голос із телефонної слухавки був тихим, із низьким тембром. Часто Вінсу доводилося розмовляти з іншим чоловіком, власником напрочуд різкого голосу, який дратував Вінса.

Зрідка відповідала жінка; у неї був сексуальний гортанний і якийсь дівочий голос. Вінс ніколи не бачив її, але часто уявляв.

Коли чоловік із тихим голосом повторив номер, Вінс промовив:

– Все готово. Я радий, що ви зателефонували мені, і я завжди до ваших послуг.

Він був упевнений, що чоловік на тому кінці дроту теж упізнав його.

– Я радий, що все добре. Ми високо цінуємо вашу роботу. Тепер запам'ятайте наступне, – сказала контактна особа і проказала семизначний номер.

Вінс здивовано повторив.

Контактна особа додала:

– Це один із таксофонів на Фешн-Айленд на променаді біля супермаркету «Робінсонз». Ви зможете бути там через п'ятнадцять хвилин?

– Звісно, – сказав Вінс. – Навіть через десять.

– Я перетелефоную через п'ятнадцять хвилин.

Вінс поклав слухавку і, посвистуючи, пішов назад до мікроавтобуса. Те, що його відправили до іншого таксофону за «деталлями», могло означати лише одне: у них знову є для нього робота, і це вже друге завдання за один день!

Після того як Нора спекла торт і покрила його глазур'ю, вона пішла до своєї спальні у південно-західній частині другого поверху.

Коли Вайолет Дейвон ще була жива, ця спальня була її прихистком, незважаючи на відсутність замка на дверях. Як і всі кімнати у цьому будинку, спальня також була напхана напхана громіздкими меблями. Здавалося, що це склад, а не дім. Та й у всіх інших аспектах це було похмуре приміщення. А проте коли Нора закінчувала зі своїми справами або тітка відпускала її після безкінечних напучувань, вона бігла у спальню, де її рятували книги та яскраві мрії.

Вайолет постійно перевіряла, що поробляє її племінниця, тихо скрадаючись коридором і зненацька відкриваючи незачинені двері з надією заскочити Нору за чимось осудливим. Тітка часто влаштовувала такі неочікувані перевірки, коли Нора була дитиною та підлітком, проте пізніше стала рідше це робити, хоча продовжувала контролювати Нору до самої смерті, незважаючи на те, що та вже була дорослою жінкою. Оскільки Вайолет любила вдягатись у все темне, волосся зав'язувала у жмутик, а її бліде гостре обличчя навіть не здогадувалось про існування косметики, вона радше була схожа на чоловіка, ніж на жінку: такий собі суворий чернець у грубій чорній рясі, який снує коридорами якогось похмурого середньовічного монастиря, слідкуючи за поведінкою своїх братів.

Якщо Вайолет ловила Нору за мріянням чи сном, то суворо вичитувала їй і давала важку роботу: тітка не терпіла лінощів.

Тітка Вайолет дозволяла Норі читати книги – звичайно, перед тим перевіривши їхній зміст, – хоч би тому, що вони повчали. Окрім того, Вайолет часто повторювала:

– Певна річ, звичні до дому жінки, як ото ми з тобою, ніколи не вестимуть гламурне життя і ніколи не подорожуватимуть екзотичними місцями. Тому книжки мають для нас особливе

значення. Завдяки їм ми можемо пізнавати світ умоглядно. Саме з цієї причини вони для нас настільки цінні. Це не так уже й зле. Жити у світі книжок краще, ніж спілкуватися з друзями чи пізнавати... чоловіків.

За підтримки поступливого сімейного лікаря Вайолет не віддала Нору в середню школу, зіславшись на слабе здоров'я дитини. Вона навчалася вдома, тому книги також були її єдиною школою.

Нора до тридцяти років не лише прочитала тисячі книг, а й сама навчилася малювати маслом, акрилом, аквареллю й олівцем. Тітка Вайолет схвалювала малювання та живопис. Мистецтво стало ще одним прихистком Нори, в якому вона ховалася від сірих домашніх буднів, і воно допомагало їй уникати людей, які, без сумніву, не прийняли б її, які могли навіть її образити і розчарувати.

В одному кутку Нориної кімнати стояв планшет, мольберт і шапка зі знаряддям для малювання. Вона створила свою невелику студію, зсунувши меблі, а не виносячи зайві деінде, що створило клаустрофобічний ефект.

Норі часто здавалося, що підлога у спальні ось-ось провалиться під масивом дерева, а сама вона гепнеться у кімнату під спальнею, де її розчавить власне ліжко з балдахіном. Зазвичай такі побоювання виникали вночі, але траплялися і вдень. Коли її охоплював подібний страх, Нора вибігала на галявину на задньому дворі, де сиділа на свіжому повітрі, охопивши себе руками, і трусилася. Так відбувалося до її двадцятип'ятиріччя, а потім вона усвідомила, що напади паніки спричиняють не лише надмір меблів і похмурий інтер'єр дому, а й засилля тітки.

Одного суботнього ранку, чотири місяці тому й через вісім місяців після смерті Вайолет Дейвон, Нора раптом відчула гостру потребу у змінах і швидко зробила перестановку у своїй студії. Вона переносила і тягала дрібніші меблі, акуратно розставляючи їх в інших п'яти кімнатах другого поверху. Деякі важчі речі доводилося розбирати і переносити по частинах. Зрештою у спальні залишилися лише ліжко з балдахіном, нічний столик, крісло, мольберт,

рисувальна дошка, табуретка та шапка з різним малярським причандаллям. Це все, що їй було потрібно. Потім вона здерла зі стін шпалери.

Упродовж тих запаморочливих вихідних Нора відчувала, що в ній відбулася революція і що її життя більше ніколи не буде таким, як раніше. Але поки вона робила революцію у спальні, її бунтарський дух згас, відтак усі інші кімнати в будинку zostалися непорушеними.

Але тепер принаймні ця кімната посвітлішала і навіть повеселішала. Стіни були пофарбовані у блідо-жовтий колір, а штори замінені жалюзями «Леволор» під колір стін. Вона забрала геть похмурий килим і натерла красивий дубовий паркет.

Тільки тоді Нора ще сильніше відчула, що ця кімната стала її притулком. Коли вона впевнено увійшла у спальню і ще раз оглянула справу своїх рук, у неї одразу ж покращився настрій і вона навіть на якийсь час відволіклася від своїх тривог.

Після страхотливої зустрічі зі Стреком Нору, як завжди, заспокоювали жовті тони її яскравої кімнати. Вона сіла за рисувальну дошку і почала робити олівцем ескіз для майбутньої картини олією, задум якої плекала вже певний час. Спочатку в неї тремтіли руки, і їй навіть кілька разів довелося зупинитися, щоб заспокоїтися і продовжити малювати. Проте через деякий час страх зник.

Вона вже навіть могла подумати про Стрека й уявити, наскільки далеко він би зайшов, якби їй не вдалося випроводити його з дому. Останнім часом Нора сумнівалася, що песимістичний погляд Вайолет Дейвон на світ та людей був правильним; хоча Норі і прищепили такий світогляд змалку, її постійно мучили сумніви, що він настільки покручений і навіть збочений. Але зустріч з Артом Стреком слугувала яскравим доказом того, що Вайолет мала рацію; надто часті контакти із зовнішнім світом були небезпечними.

Коли Нора зробила половину малюнка, то задумалася над тим, чи правильно вона потрактувала слова та вчинки Стрека. Звісно ж, він не чіплявся до неї. З нею такого не могло статися.

Зрештою, чим вона могла зацікавити чоловіка, будучи звичайною, домашньою, а можливо, навіть невродливою жінкою. Нора була впевнена в цьому. Незважаючи на деякі недоліки Вайолет, у старої були і чесноти. Одна з них – це безпосередність. Нора була непривабливою і непримітною, тому навіть мріяти не могла про обійми, поцілунки чи пестощі. Тітка Вайолет дала їй це зрозуміти ще за дитячих літ.

Хоч Стрек і був неприємним типом, але привабливим і, без сумніву, мав успіх у гарненьких жінок. Лише дурень міг припустити, що він зацікавиться такою попелюшкою, як вона.

Нора досі носила одяг, який їй придбала тітка: темні безформні сукні та спідниці і блузки, як і в самої Вайолет. Яскравіші й жіночніші сукні лише підкреслювали б її худорляве негарне тіло та непримітне і непривабливе обличчя.

Але чому Стрек назвав її привабливою?

А... це ж очевидно: він, мабуть, таким чином брав її на кпини.

Або, ймовірніше, це просто був вияв ввічливості та приязності.

З кожною секундою Нора переконувалася, що погано думала про бідолаху. У свої тридцять вона вже була знервованою старою дівою, яка всього боялася і страждала від самотності.

Від цієї думки їй на якусь мить стало сумно. Але вона змусила себе зосередитися на ескізі й почала наступний з іншої перспективи. Вже проминула обідня година, а Нора, занурившись у живопис, забула про все на світі.

Внизу старовинний годинник чітко вибивав години, півгодини та чверть години.

Сонце, що котилося на захід, усе золотішало і золотішало, а в кімнаті з наближенням вечора ставало все світліше. Здавалося, що виблискує саме повітря. За вікном, яке виходило на південь, під травневим вітерцем легенько погойдувалася велика пальма.

Близько четвертої Нора вже повністю заспокоїлася і, малюючи, навіть щось наспівувала. Несподіване дзвенчання телефона змусило її злякано здригнутися.

Нора поклала олівець і потягнулася за слухавкою.

– Алло?

– Дивно, – сказав чоловік.

– Що?

– Вони ніколи не чули про нього.

– Вибачте, але, гадаю, ви помилилися номером, – відповіла Нора.

– Це ви, місіс Дейвон?

Тепер вона впізнала його голос. Це був... Стрек. На мить вона оніміла.

Стрек сказав:

– Вони ніколи не чули про нього. Я зателефонував до поліції Санта-Барбари і попросив покликати поліцейського Дейвона, але там сказали, що в них такий не служить. Правда, дивно, чи не так, місіс Дейвон?

– Що вам треба? – запитала Нора тремтячим голосом.

– Гадаю, це якась помилка у комп'ютері, – відповів Стрек, тихо сміючись. – Так, звісно. Через якийсь комп'ютерний збій ваш чоловік зник із бази. Мабуть, вам слід йому про це повідомити, місіс Дейвон. Якщо він цього не владнає... чорт забирай, то йому можуть навіть не дати платню в кінці тижня.

Стрек поклав слухавку. Вона почула гудки й усвідомила, що слід було першою покласти слухавку, як тільки він сказав, що телефонував до поліції. Їй не треба було заохочувати його, вислуховуючи по телефону оте базікання.

Нора пройшлася будинком, перевіривши всі вікна та двері. Все було надійно зачинено.

У «Макдональдсі» на Іст-Чепмен-авеню в Орінджі Трейвіс Корнелл замовив п'ять гамбургерів для золотистого ретривера. Пес, що сидів на передньому сидінні пікапа, з'їв усе і висловив свою вдячність, лизнувши Трейвіса в обличчя.

– У тебе дихання алігатора, у якого проблеми зі шлунком, – промовив Трейвіс, відштовхуючи ретривера.

Шлях назад до Санта-Барбари зайняв три з половиною години, оскільки у порівнянні з ранком на трасах побільшало машин. Під час подорожі Трейвіс дивився на свого супутника і розмовляв з ним, очікуючи прояву того самого незвичайного розуму, що його побачив раніше. Але ці очікування не справдилися. Ретривер поведився, як будь-який пес під час подібної мандрівки. Іноді він сідав прямо, дивлячись крізь вітрове або бічне скло. Хоча Трейвісу здавалося, що він робить це із дещо більшою як для пса цікавістю й уважністю. Але здебільшого пес спав, згорнувшись на сидінні й посапуючи уві сні, або ж із сонним виглядом на морді скімлив і позіхав.

Коли сморід від брудної собачої шерсті став нестерпним, Трейвіс опустив скло, щоби провітрити кабінку, і ретривер висунув голову назустріч вітру. Його вуха та шерсть метлялися, а на морді з'явився дурнувятий і водночас чарівний безглуздий вираз, який буває в усіх собак, що висовують голову у вікно під час їзди.

В Санта-Барбарі Трейвіс зупинився біля міні-маркету. Там він купив кілька бляшанок «Альпо»⁷, пачку собачого печива «Мілк-боун», масивні пластикові миски для корму та води, оцинковану ванну, пляшку шампуню для домашніх тварин з компонентами проти бліх і кліщів, гребінець для розчісування шерсті, ошийник та повідець.

Поки Трейвіс закидав це все на заднє сидіння свого пікапа, пес спостерігав за ним крізь заднє вікно, притиснувши вологий ніс до скла.

Сідаючи за кермо, Трейвіс сказав:

– Ти брудний і смердиш. Не проти прийняти ванну?

Пес позіхнув.

Поки Трейвіс під'їжджав до орендованого ним чотирикімнатного бунгало на півночі Санта-Барбари і вимикав двигун пікапа, йому стало цікаво, чи ранкова поведінка пса справді була такою дивною, як йому здалося.

– Якщо ти знову не втнеш чогось подібного, то мені доведеться визнати, що мені це здалося, що я з'їхав з глузду і все вигadaв, – звернувся Трейвіс до пса, відкриваючи двері парадного входу.

Пес сидів на порозі й запитально дивився на Трейвіса.

– Ти хочеш, щоб через тебе я сумнівався у своєму здоровому глузді? Гмммммм.

Помаранчево-чорний метелик пролетів повз обличчя ретривера, злякавши його. Пес гавкнув і погнався за летючою здобиччю в бік тротуару.

Кидаючись туди-сюди галявиною, високо підстрибуючи і клацаючи зубами в повітрі, ретривер ніяк не міг спіймати свою яскраву здобич. Він ледь не перечепився через величезний стовбур канарської фінікової пальми з ромбоподібним візерунком, потім ледь не забив памороки об бетонну ванночку для птахів, а затим незграбно впав у клумбу з бальзаміном Гокера. Там метелик безпечно полетів угору. Ретривер перекотився, звівся на лапи й вистрибнув із квітів.

Коли пес усвідомив, що програв, то повернувся до Трейвіса. Той збентежено подивився на ретривера.

– Дивний пес, – промовив Трейвіс. – Отаке чудити!

Він відчинив двері, ретривер зайшов усередину й одразу ж узявся досліджувати нове помешкання.

– Сподіваюсь, тебе привчили до лотка! – крикнув Трейвіс навздогін.

Він заніс ванну і поліетиленовий пакет з іншими покупками на кухню. Залишив там собачий корм і пластикові миски, а все інше

виніс крізь задні двері надвір. Він поставив ванну на бетонну терасу поряд зі скрученим шлангом, прикріпленим до водопровідного крана.

Зайшовши знову в дім, Трейвіс дістав відро з-під кухонної зливальниці, наповнив найгарячішою водою, виніс і вилив у корито. Трейвіс повторив цю процедуру чотири рази, аж раптом прибіг ретривер і почав досліджувати задній двір. Поки чоловік наповнив ванну до половини, пес почав дзюрити через кожен метр побіленої бетонної загорожі, позначаючи територію.

– Коли припиниш знищувати газон, готуйся купатися, смердючко,
– промовив Трейвіс.

Ретривер повернувся до нього, підвів голову і почав слухати, що йому говорять. Проте він аж ніяк не був схожим на одного із тих розумних псів, яких показують у фільмах. Здавалося, нічого не розуміє, а лише безтямно витріщається. Щойно Трейвіс замовк, він підбіг до стіни і знову подзюрив.

Трейвіс спостерігав за тим, як пес справляє природні потреби, і йому теж захотілося відлити. Він зайшов у туалет, а тоді перед ще одним мокрим ділом, яке на нього чекало, перевдягнувся в спальні у старі джинси та футболку.

Коли Трейвіс знову з'явився надворі, ретривер стояв біля ванни з гарячою водою зі шлангом в зубах. Якимось чином він умудрився відкрутити кран. Вода текла просто у ванну.

Відкрутити кран – для пса це була надзвичайно важка справа, якщо взагалі можлива. Трейвіс подумав, що це те саме, якби він, перевіряючи себе на винахідливість та спритність, спробував відкрутити однією заведеною за спину рукою пляшечку з аспірином, оснащену кришечкою з підстраховкою від її випадкового відкриття дітьми.

Він промовив вражено:

– Вода занадто гаряча для тебе?

Ретривер кинув шланг, вода з якого почала текти на терасу, а сам навдивовижу граційно заліз у ванну. Сівши там, він глянув на

Треївіса, наче хотів сказати: «Давай уже, дурню».

Треївіс підійшов до ванни і присів поряд.

– Покажи мені, як ти вимикаєш воду.

Пес дурнувато подивився на нього.

– Покажи, – сказав Треївіс.

Собака чмихнув і посунувся у теплій воді.

– Якщо ти відкрутив кран, то зможеш і закрутити. Як ти це зробив? Зубами? Напевно, зубами, не лапами ж. Але крутити його важко. Ти міг зламати зуб об ковану ручку.

Пес ледь визирнув з корита, якраз достатньо, щоб ухопити зубами пакет із шампунем.

– Ти не закручуватимеш кран? – запитав Треївіс.

Пес лише загадково кліпнув.

Треївіс зітхнув і перекрив воду.

– Добре. А ти – хитра штучка.

Він вийняв щітку та шампунь і простягнув ретриверу.

– Ось. Я тобі навіть не потрібен. Упевнений, що ти й сам зможеш дати собі раду.

Собака протяжно завив. Виття застрягло десь глибоко в горлі, і Треївісу здалося, що пес наче каже йому: «Сам ти розумака!»

«Обережно, – подумав Треївіс. – Так може і дах поїхати. Це тямковитий пес, але він не розуміє, що ти говориш, і не може тобі відповісти».

Ретривер покірно занурився у воду. Йому там подобалося. Наказавши псу вилізти з ванни і змивши шампунь, Треївіс ще з годину розчісував його мокру шерсть. Він витягував колючки і травинки, що їх не вдалося змити, розплутував ковтюхи. Псу це не набридало, і перед шостою годиною його було годі впізнати.

Після причісування ретривер погарнішав. Його шерсть була здебільшого помірно золотистого кольору зі світлішими підпалинами на тильній стороні лап, животі й під хвостом, підшерстя – густим і м'яким, що добре зберігало тепло і відштовхувало воду, сама шерсть також була м'якою, але не такою густою, і в деяких місцях довше

волосся кучерявилося. Хвіст ледь закручувався вгору, і через це ретривер виглядав щасливим і жвавим, і це враження ще більше посилювалося через постійне метляння ним.

Засохла кров за вухом була з невеликої подряпини, яка вже гоїлася. Кров на лапах з'явилася не від серйозної рани, а через те, що пес бігав кам'янистою поверхнею. Трейвіс просто полив тріщини розчином борної кислоти – легким антисептиком. Він був упевнений, що ретриверу лише день-два буде трохи незручно – або взагалі нормально, оскільки він не кульгав, – а через кілька днів усе владнається.

Тепер ретривер виглядав чудово, а Трейвіс натомість був мокрим, спітнілим і пропахлим собачим шампунем. Йому хотілося чимшвидше взяти душ і перевдягтися. Крім того, не завадило б і перекусити.

Залишалося лише одягти на пса ошийник. Проте коли він хотів зробити це, ретривер тихо загарчав і відступив подалі від Трейвіса.

– Воу, воу! Це всього лише ошийник, хлопче.

Пес дивився на круглий червоний шкіряний ошийник, що його Трейвіс тримав у руці, і продовжував гарчати.

– Погані спогади з ошийником?

Пес припинив гарчати, але й не підходив.

– З тобою погано поводитися? – запитав Трейвіс. – Напевно, так. Можливо, тебе душили ошийником, затягуючи його, або садовили на короткий ланцюг, еге ж?

Ретривер гавкнув і потрюхикав терасою до найдальшого кутка, вряди-годи позираючи на ошийник.

– Ти довіряєш мені? – запитав Трейвіс, сумирно стоячи на колінах.

Пес перевів погляд з ошийника на Трейвіса.

– Я не ображатиму тебе, – серйозно промовив Трейвіс. Він не почувався дурнем через те, що так безпосередньо і відверто говорить із псом. – Ти ж бо мав би це знати. Я маю на увазі, що ти добре відчуваєш такі речі, еге ж? Покладайся на свої інстинкти, хлопче, і довіряй мені.

Пес повернувся з дальньої частини тераси і став так, щоб Трейвіс не міг до нього дотягнутися. Він знову поглянув на ошийник, а потім витріщився на Трейвіса неприродньо уважним поглядом. Як і до цього, Трейвіс знову відчув якийсь незримий зв'язок із цим псом. Відчуття цього було надивовижу очевидним і водночас – страхітним, оскільки його неможливо було передати словами.

Він сказав:

– Послухай, іноді мені доведеться водити тебе на повідку, а його ж чіпляють до ошийника, правда? Ось чому я хочу, щоб ти дав одягнути його на себе. В такому разі я зможу ходити із тобою повсюди, а крім того, він ще й відганяє бліх. Проте якщо ти не хочеш, я не наполягатиму.

Вони довго дивилися один на одного, в той час як ретривер, здавалося, обмізковує ситуацію. Трейвіс досі тримав ошийник, наче дарував його, а не погрожував ним. Пес продовжував дивитися в очі свого нового хазяїна. Нарешті ретривер обтрусився, чхнув і повільно підійшов.

– Молодець, – сказав Трейвіс заохочувальним тоном.

Підійшовши до Трейвіса, пес ліг на живіт, а потім перевернувся на спину й задер усі чотири лапи, тим самим повністю підкоряючись хазяїну. Ретривер подивився на нього поглядом, сповненим любові, довіри та легкого страху.

Хоч це було й безглуздо, але Трейвісу защеміло в горлі, а куточки очей зволожніли. Подумки обізвавши себе сентиментальним бовдуром, чоловік із зусиллям зглитнув і закліпав, щоби прогнати сльози. Але він знав, чому свідомі покірність пса так розчулила його. Вперше за три роки Трейвіс усвідомив, що він комусь потрібен, відчув міцний зв'язок з іншою живою істотою. Вперше за цей час його життя набуло сенсу.

Трейвіс прикріпив ошийник і легенько почухав ретриверу живіт.

– Треба тебе якось назвати, – сказав він.

Пес підвівся і глянув на нього, настовбурчивши вуха, наче очікуючи, що Трейвіс зараз озвучить його ім'я.

«Господи, – подумав Трейвіс, – я намарне приписую йому людські якості. Він усього лише пес, хоч і особливий. Він може вдавати, наче чекає, що ось зараз його покличуть на ймення, хоча він стопудово не розуміє людської мови».

– Не можу підібрати жодного імені, – нарешті сказав Трейвіс. – Втім, не будемо поспішати. Треба, щоб ім'я дійсно личило. Ти ж не звичайний пес, волохата мордо. Треба подумати над годящим іменем.

Трейвіс вилив воду з ванни, пополоскав її і залишив висихати, а тоді разом із ретривером зайшов у будинок, який тепер став їхнім домом.

Доктор Елізабет Ярбек та її чоловік Джонатан, адвокат, жили у Ньюпорт-Біч у величезному одноповерховому будинку в стилі «ранчо» – з тесовим дахом, кремовими отинькованими стінами і доріжкою із каменю, що його видобувають у Бокет-каньйоні. Надвечірнє сонце палахтіло міддю і багрянцем, вилискуючи на гранованих шкельцях вузьких вітражів, що прикрашали обабіч парадні двері, від чого створювалося враження, що це палахтять велетенські рубіни.

Коли Вінс Наско подзвонив, двері відчинила Елізабет. Їй було під п'ятдесят, цій доглянутій і привабливій блакитноокої жінці з густим світло-сивим волоссям. Вінс назвався Джоном Паркером, повідомив, що він із ФБР і хоче поговорити з нею та її чоловіком відносно однієї справи, яка зараз розслідується.

– справа? – запитала жінка. – Яка саме?

– Вона стосується одного дослідного проекту, який фінансувався урядом. Ви брали в ньому участь, – сказав Вінс, оскільки йому наказали розпочати розмову саме таким чином.

Елізабет уважно вивчила його службову посвідку зі світлиною та загальними даними.

Вінса це не лякало: фальшиві документи готували його ж замовники. Він отримав їх десять місяців тому, і вони допомогли йому під час роботи у Сан-Франциско і виручили ще у трьох інших справах.

Хоча Вінс розумів, що жінка не матиме претензій до його посвідки, проте не був упевнений, що сам пройде перевірку. Він був одягнений у темно-синій костюм, білу сорочку, блакитну краватку і в начищених чорних черевиках – типовий агент. Його габарити та байдуже обличчя також допомагали грати роль. Але вбивство доктора Дейвіса Везербі і два наступних убивства неймовірно схвилювали його і наповнили божевільними радощами, які ледь

вдавалося приховати. Вінса розпирав сміх, і йому було все важче його стримувати. Ще коли він сидів у темно-коричневому «форд»-седані, який викрав сорок хвилин тому саме для цього завдання, його кілька разів пересмикнуло, але не через нерви, а від задоволення, яке мало майже сексуальний характер. Йому довелося припаркуватися біля узбіччя і посидіти десять хвилин, глибоко дихаючи, поки не заспокоївся.

Тепер Елізабет відвела погляд від підробленої посвідки, зустрілася очима з Вінсом і спохмурніла.

Вінс ризикнув посміхнутися, хоч існувала небезпека того, що він зірветься на неконтрольований сміх і це викриє його. У нього була хлопчача посмішка, яка обеззброювала всіх через контраст із його габаритами.

За мить доктор Ярбек також посміхнулася. Задоволена, вона повернула йому посвідку й запросила в дім.

– Мені також потрібно поговорити з вашим чоловіком, – нагадав Вінс, коли вона зачинила за собою парадні двері.

– Він у вітальні, пане Паркер. Сюди, будь ласка.

Вітальня була великою та просторою, з кремовими стінами і килимом, блідо-зеленими ліжками, великими вікнами з листового скла, наполовину закритими зеленими завісами. Звідти відкривався акуратний краєвид з будиночками на пагорбах нижче.

Джонатан Ярбек запихав тріски поміж полін у цегляному каміні, щоб розпалити вогонь. Він підвівся, обтрушуючи руки. Дружина відрекомендувала Вінса.

– ...Джон Паркер з ФБР.

– ФБР? – запитав Ярбек, здивовано зводячи брови.

– Пане Ярбек, – сказав Вінс, – якщо у вас ще є хтось із рідних у будинку, я б теж хотів з ними поговорити, щоб не повторюватися.

Хитаючи головою, Ярбек сказав:

– Лише Ліза та я. Діти в коледжі. Що трапилося?

Вінс вийняв із внутрішньої кишені піджака пістолет з глушником і вистрелив Джонатану Ярбеку в груди. Юриста відкинуло до камінної

полиці, де він на мить завис, наче його прицвяхували, а потім упав на латунні причандалля для каміна.

Клац!

Елізабет Ярбек на мить завмерла від подиву та жаху. Вінс швидко підійшов до неї і, схопивши її ліву руку, викрутив за спину. Коли вона закричала від болю, Вінс приклав пістолет до її скроні і промовив:

– Тихо, інакше твої клятві мізки розлетяться по всій кімнаті.

Він змусив її підійти разом із ним до тіла чоловіка. Джонатан Ярбек лежав долілиць на маленькій лопатці для вугілля і кочерзі з латунною ручкою. Він був мертвий, але Вінс не хотів ризикувати і тому ще двічі впритул вистрелив Ярбеку в голову.

Ліза Ярбек видала дивний котячий звук і почала схлипувати.

Зважаючи на значну відстань і димчасті шибки у вікнах, Вінс був упевнений, що навіть сусіди не побачать нічого, але хотів розправитися з жінкою в потаємнішому місці. Він випхав її в коридор і потягнув углиб будинку, аж поки не знайшов двері, що вели до спальні. Там Вінс сильно штовхнув жінку, і вона впала на підлогу.

– Сиди тут, – промовив Вінс.

Він увімкнув лампу біля ліжка, підійшов до великих розсувних скляних дверей, які виходили на терасу, і закрив занавіски.

Коли Вінс повернувся, жінка звелася на ноги і побігла в бік дверей, що вели в коридор.

Він зловив її і спершу жбурнув об стіну, а тоді вдарив кулаком у живіт. Піднявши голову жінки за волосся, Вінс змусив її подивитися йому в очі.

– Слухайте, пані, я не збираюся вас убивати. Я прийшов за вашим чоловіком і лише за ним. Але якщо ви спробуєте втекти від мене, поки я не відпущу, вас теж доведеться приборати. Зрозуміло?

Звичайно, він брехав. Це саме її було замовлено, а чоловіка знадобилося приборати лише тому, що він був там. Але Вінс сказав правду: він не збирався стріляти в неї, а хотів, щоб вона не

пручалася, поки він її прив'язуватиме, щоб убити спокійнішим методом.

Два вбивства йому сподобалися, але цього разу він хотів розтягнути процес і вбивати жінку повільніше. Іноді смертю можна насолоджуватися, як хорошою їжею, хорошим вином та чудовими заходами сонця.

Задихаючись і схлипуючи, жінка запитала:

– Хто ви?

– Не твоя справа.

– Що вам треба?

– Просто заткни пельку і роби, що я скажу, в такому разі не помреш.

Жінка почала швидко бурмотіти молитву, плутаючи слова й іноді перериваючи їх короткими, сповненими відчаю зітханнями.

Спершу Вінс переконався, що завіси закриті.

Потім він вирвав телефон із розетки і жбурнув через кімнату.

Знову взявши жінку за руку, він підняв її і потягнув у ванну кімнату. Відтак почав нищпорити по шухлядах, поки не знайшов аптечку. Йому потрібен був скотч.

Повернувшись до спальні, Вінс змусив жінку лягти на спину, відтак зв'язав їй щиколотки і зап'ястя. Знайшовши у шухляді столу пару мереживих трусиків, Вінс зіжмакав їх і запхав їй у рот, заклеївши його останньою смужкою скотчу.

Жінка сильно тремтіла, кліпаючи крізь сльози та піт.

Пішовши зі спальні у вітальню, він схилився над трупом Джонатана Ярбека, з яким ще не закінчив. Вінс перевернув тіло. Одна з куль, яка залетіла в потилицю Ярбека, пробила шию якраз під підборіддям. Його роззявлений рот був повен крові. Одне око закотилося, тому виднівся лише білок.

Вінс подивився в інше око.

– Дякую, – відверто і поштиво сказав він. – Дякую, пане Ярбек.

Вінс закрив покійному очі й поцілував їх.

– Дякую.

Після цього він поцілував чоловіка в лоб.

– Дякую за те, що ти дав мені.

Після цього Вінс пішов до гаража, де, порившись у шафах, знайшов деякі інструменти. Він вибрав молоток зі зручним, обличкованим гумою держакom і відполірованим сталевим бійчиком.

Коли він повернувся в тиху спальню і поклав молоток на матрац поряд зі зв'язаною жінкою, її очі так розширилися, що це виглядало майже смішно.

Вона почала смикатися та звиватися, намагаючись звільнитися від клейкої стрічки, але марно.

Вінс роздягнувся. Він помітив, що жінка дивиться на нього з таким же жахом, як і на молоток, і промовив:

– Будь ласка, не турбуйтеся, докторе Ярбек. Я не буду вас ґвалтувати. – Він повісив піджак та сорочку на спинку крісла. – Ви не цікавите мене в сексуальному плані. – Він зняв черевики, шкарпетки та штани. – Вам не доведеться терпіти подібне знущання, бо я не такий. Я зняв одяг, оскільки не хочу забруднити його кров'ю.

Коли Вінс повністю оголився, він узяв молоток і вдарив по лівій нозі жінки, розбивши їй коліно. Після п'ятдесяти- шістдесяти ударів настав Момент.

Клац!

Раптом його переповнила енергія. Він відчув себе таким живим, як не відчував ніколи. Він міг вирізнити надовкола найтонші відтінки кольорів і найнезначнішу текстуру матеріалу. Вінс став неймовірно сильним – таким сильним міг би бути хіба що бог у людській подобі.

Вінс впустив молоток і поповз біля ліжка. Він приклався чолом до закривавленого простирадла і декілька разів глибоко вдихнув, тремтячи від задоволення, яке було настільки сильним, що чоловік ледве стримувався, щоб не закричати.

Через кілька хвилин, коли Вінс отямився, звикнувши до свого нового та потужнішого стану, він підвівся і, повернувшись до мертвої

жінки, почав цілувати її понівечене обличчя, а один раз – і долоні кожної руки.

– Дякую.

Він був до такої міри зворушений її пожертвою заради нього, що ледь не розридався. Але його радість від власного щастя була більшою, ніж жаль за нею, тому він не заплакав.

У ванній Вінс швидко сполоснувся. Поки струмені гарячої води змивали мильну піну, він думав про те, як йому пощастило, що вбивства стали його професією, – йому платять за те, що він і так робив би безкоштовно.

Вдягнувшись, Вінс протер рушником ті речі, яких торкався. Він завжди пам'ятав кожен свій рух і ніколи не боявся, що пропустить якийсь предмет, випадково залишивши на ньому відбиток. Прекрасна пам'ять була ще одним складником його Дару.

Вийшовши з будинку, Вінс побачив, що надворі вже споночіло.

РОЗДІЛ 3

1

Після обіду ретривер не проявляв нічого надзвичайного, що раніше настільки приголомшило Трейвіса. Він спостерігав за псом, іноді прямо, іноді краєм ока, але нічого цікавого не запримітив.

На вечерю Трейвіс зробив кілька канапок із беконом, салатом і помідорами, а для ретривера відкрив бляшанку «Альпо». Псові харч сподобався, висновуючи з того, як жадібно поглинав його, проте було зрозуміло, що він віддавав перевагу людській їжі. Він сидів на кухонній підлозі біля крісла і сумно дивився на Трейвіса, поки той їв дві свої канапки за червоним столом, оббитим формікою⁸. Врешті-решт Трейвіс дав ретриверу дві смужки бекону. У тому, що пес просив їжу, не було нічого дивного; він не робив ніяких дивовижних трюків. Пес просто облизувався, підвивав час від часу і постійно із сумом поглядав на Трейвіса – мабуть, щоб викликати жалість і співчуття. Будь-який пес так може випрошувати гостинця.

Пізніше у вітальні Трейвіс увімкнув телевізор, а пес скрутився на дивані біля нього. За мить він поклав голову Трейвісу на стегно, щоб той погладив і почухав його за вухами. Трейвіс так і вчинив. Пес іноді поглядав на екран телевізора, але не проявляв хоч якогось інтересу до телепередач.

Трейвіса теж не цікавив телевізор, його цікавив лише пес. Він хотів більше дізнатися про нього і побачити більше його фокусів. І хоча Трейвіс намагався якимось чином змусити пса проявити свої незвичайні розумові здібності, він так і не вигдав нічого путящого, з допомогою чого міг би точно визначити інтелектуальний рівень собаки.

Окрім того, у Трейвіса було передчуття, що пес не захоче проходити перевірку. Чомусь він підозрював, що той інстинктивно приховує свій розум. Трейвіс пригадав, як ретривер по-дурнувато

незграбно і сміховинно ганявся за метеликом і як це контрастувало з його кмітливістю та спритністю, необхідними для того, щоб відкрутити кран на терасі; здавалося, що в обох випадках діяли дві різні тварини. Хоча, можливо, це могло виявитися ахінеєю, але Трейвіс запідозрив, що ретривер не бажає привертати до себе увагу і проявляє свою незвичайну кмітливість лише в екстремальних ситуаціях (як-от, для прикладу, у лісі), або коли дуже зголоднів (коли він відкрив бардачок у машині, щоб дістати батончик), або коли вважав, що його ніхто не бачить (коли відкрутив кран).

Це була абсурдна ідея, оскільки в такому разі пес був не лише найрозумнішим представником свого виду, а й усвідомлював незвичайний характер своїх талантів. У собак – як і в інших тварин – відсутній високий рівень самосвідомості, необхідний для порівняння себе з іншими представниками свого виду. Порівняльний аналіз – це суто людська якість. Якщо собака навіть досить розумний і вміє робити багато трюків, то це не означає, що він зможе відрізнити себе від своїх одноплеменців. Можна припустити фактично, що цей пес розуміє ці речі не лише через свої надзвичайні розумові здібності, а завдяки логіці та вмінню раціонально мислити, які домінують над інстинктами, що керують поведінкою інших тварин.

– Ти загадка, сповита таємницею, – промовив Трейвіс до ретривера, легенько погладивши його по голові. – Або ж мені пора в «дурку».

Пес у відповідь глянув на нього, на мить зазирнувши прямо в очі, відтак позіхнув і раптом підвів голову, витріщившись на полиці з книгами обабіч арки, що ділила вітальню та їдальню. Вдоволенний дурнувятий собачий вираз зник з його морди, а натомість з'явився непідробний інтерес, який до цього Трейвіс уже помічав, і цей інтерес виходив поза межі звичайної собачої цікавості.

Зіскочивши з дивана, ретривер побіг до полиць. Він бігав під ними, дивлячись на барвисті корінці акуратно розставлених томів.

Орендований будинок був уже повністю вмебльований, але з напрохуд дешевою оббивкою, щоб вона довго не зношувалася (вініл) або щоби приховати невиводжувані плями (клітинка, яка постійно привертала погляд). Замість дерева тут була наявна форміка «під дерево», яку неможливо відколоти, подряпати, протерти чи пропалити цигаркою. Фактично єдине, що в цьому домі відображало смаки та захоплення Трейвіса Корнелла, – це книги – як у м'якій, так і у твердій обкладинках, – що стояли на полицях у вітальні.

Пес особливо зацікавився лише кількома книжками з-поміж сотень томів.

Зводячись на ноги, Трейвіс промовив:

– Що таке, хлопче? Що тебе так зворохобило?

Ретривер звівся на задні лапи, зіпершись передніми на одну з полиць, і взявся нюшити корінці книг. За мить він позирнув на Трейвіса, а тоді знову повернувся до ретельного вивчення його бібліотеки.

Здивований Трейвіс підійшов до полиці і взяв одну з тих книжок, у яку пес тицьнув носом. То був «Острів скарбів» Роберта Льюїса Стівенсона. Трейвіс простягнув книгу псу.

– Саме ця? Тебе вона цікавить?

Пес уважно дивився на зображення Довгого Джона Сілвера та піратського корабля, що прикрашали суперобкладинку. Пес поглянув на Трейвіса, а потім знову на Довгого Джона, відтак опустився на підлогу, побіг до полиці на іншій стороні арки, а потім знову підстрибнув і взявся нюшити інші книжки.

Трейвіс поставив «Острів скарбів» на місце й пішов услід за ретривером. Тепер той тицяв своїм вологим носом у колекцію романів Чарльза Діккенса. Трейвіс узяв «Повість про два міста».

Ретривер почав знову уважно вивчати ілюстровану обкладинку, наче намагаючись визначити, про що книга, а потім в очікуванні подивився на Трейвіса. Той сказав у надзвичайному збентеженні:

– Французька революція, гільйотини, відтинання голів, трагедії та героїзм. Це... ммм... про важливість того, що особистість вища за спільноту, та про те, що життя кожного чоловіка чи жінки має набагато більшу цінність, ніж інтереси мас.

Пес знову повернувся до томів на полицях перед ним, постійно щось винюхуючи.

– Я з'їхав з глузду, – промовив Трейвіс, поставивши «Повість про два міста» на місце. – Чорт забирай, та ж я роблю короткий переказ сюжету псові!

Переставивши передні лапи на наступну полицю, ретривер заскавчав і почав нюшити корінці в тому ряду. Коли пес побачив, що Трейвіс не витягує жодної із книжок, аби показати йому, він нахилив голову, обережно взяв якийсь том у зуби і спробував витягнути його для подальшого вивчення.

– Гей, – промовив Трейвіс, потягнувшись за книжкою. – Дивись не обслини гарну обкладинку, волохата мордо. Це «Олівер Твіст», той самий Діккенс. Історія одного сироти за часів королеви Вікторії. Він стикається з різними неприємними типами, кримінальним світом, і вони...

Ретривер стрибнув на підлогу і подріботів назад до полиць з іншого боку арки, де продовжив обнюхувати ті томи, до яких міг дотягнутися. Трейвіс міг навіть заприсягтися, що пес із ностальгією дивиться на книги, що стояли на верхніх полицях.

Напевне, десь хвилин із п'ять Трейвіс ходив за псом; його не полишало зловісне передчуття, що скоро трапиться щось дуже важливе. Він показував псу обкладинки безлічі романів, переказуючи сюжети одним-двома реченнями. Він ніяк не міг дотянути, чого хоче від нього цей занадто розумний песик. Звісно, він не міг розуміти сюжети, які Трейвіс розповідав йому, але, здавалося, уважно слухав. Трейвіс знав, що він, найімовірніше, неправильно витлумачує поведінку тварини, приписує їй хитромудрі наміри, яких насправді і близько не було. Але все ж у його голові крутилося погане передчуття. Поки вони з цікавістю займалися

пошуками, Трейвіс щомиті очікував на якесь страшне одкровення і водночас почувався все більше ошуканим і дурнішим.

Художні смаки Трейвіса були доволі хаотичними. Серед томів на полицях були «Щось лихе насуває» Бредбері, «Довге прощання» Чандлера; «Поштар завжди дзвонить двічі» Кейна та «І сонце сходить» Гемінґвея; дві книжки Річарда Кондона й один роман Енн Тайлер; «Вбивству потрібна реклама» Дороті Лі Сейєрс та «П'ятдесят два до виплати» Елмора Леонарда.

Нарешті пес відвернувся від книжок і подався у центр кімнати, де, явно чимось збуджений, почав ходити туди-сюди. За якийсь час він зупинився навпроти Трейвіса і тричі гавкнув.

– Що трапилося, хлопче?

Пес завив, подивився на заставлені полиці, поколував трохи і знову втупився в книги. Здавалося, він засмучений і роздратований, та ще й дуже сильно.

– Я більше не знаю, чим можу зарадити, хлопче, – сказав Трейвіс.
– Бог знає, що в тебе на думці і що ти хочеш мені сказати.

Пес чмихнув і обтрусився. Знічено опустивши голову, він покійно повернувся на диван і влігся на подушках.

– Все? – запитав Трейвіс. – Ми просто здамося?

Пес глянув на Трейвіса вологим, сумним поглядом. Чоловік відвернувся від нього і повільно перевів погляд на книжки, ніби вони не лише містили інформацію на своїх сторінках, а й несли якесь зашифроване повідомлення; здавалося, що їхні різноколірні корінці були дивними рунами забутої мови, які слід витлумачити, аби дізнатися якусь дивовижну таємницю. Але це було понад сили Трейвіса.

Повіривши, що він стоїть на самому краю якогось великого відкриття, Трейвіс відчув глибоке розчарування – ще більше, ніж пес, проте він не міг на подобу ретривера просто скрутитися на дивані, покласти голову і все забути.

– Що, в біса, відбувалося? – запитав він.

Пес загадково поглянув на нього.

– Що означала вся оця метушня з книжками?

Пес дивився на нього.

– Що в тобі особливого? Чи, може, мені вже геть знесло дах і всі мізки звіялися з голови?

Пес лежав нерухомо; здавалося, що він от-от заплющить очі й засне.

– Якщо ти тільки спробуєш позіхнути, дідько б тебе вхопив, то отримаєш копняка.

Пес позіхнув.

– Чортівий покруч, – промовив Трейвіс.

Ретривер знову позіхнув.

– Так. Що ти маєш на увазі? Ти навмисне позіхаєш, бо я так сказав, і хочеш мене подразнити? Чи ти просто так собі позіхаєш? Як я повинен це розуміти і що це означає?

Пес зітхнув.

Трейвіс теж зітхнув і, підійшовши до одного з парадних вікон, задивився на ніч, де розкидисті гілки канарської фінікової пальми химерно підсвічувалися тьмяним жовтуватим світлом вуличних натрієвих ліхтарів. Він почув, як пес зістрибнув із дивана і вибіг з кімнати, проте вирішив не втручатися у його дії. Зараз він би вже не витримав ще одного розчарування.

Ретривер шумів на кухні: звідти чулося якесь брязкання, а потім тихеньке постукування.

Трейвіс зрозумів, що пес п'є воду зі своєї миски.

Через кілька секунд він почув, як пес повертається. Він зупинився біля Трейвіса і потерся об його ногу.

Глянувши вниз, Трейвіс побачив, що пес тримає в зубах бляшанку пива «Курз». Трейвіс узяв запропоновану бляшанку і відчув, як вона холодить пальці.

– Ти взяв її з холодильника!

Здавалося, пес посміхається.

Коли Нора Дейвон готувала вечерю на кухні, знову задзвонив телефон. Вона молила Бога, щоб це був не Стрек.

Але це був він.

– Я знаю, що тобі потрібно, – промовив Стрек. – Я знаю, що тобі потрібно.

Нора хотіла сказати: «Я навіть не приваблива. Я проста похмура стара діва. Чого ти хочеш від мене? Я захищена від твоїх залицянь, бо негарна. Хіба ти сліпий?» Але вголос вона не змогла нічого сказати.

– Ти знаєш, що тобі потрібно? – запитав він.

До Нори нарешті повернувся голос, і вона промовила:

– Дай мені спокій.

– Я знаю, що тобі потрібно. Можливо, ти не знаєш, але я знаю.

Цього разу вона першою кинула слухавку, грюкнувши нею так, що, напевне, у нього заболіло у вусі.

О 8:30 вечора телефон задзвонив знову. Нора саме сиділа в ліжку, читаючи «Великі сподівання» та смакуючи морозиво. Її так спантеличив перший дзвінок, що вона впустила ложку в тарілку і ледь не перекинула десерт.

Відставивши тарілку та книжку, Нора тривожно дивилася на телефон, який стояв на нічному столику. Почекала, поки він не продзвонить десять разів, потім п'ятнадцять, і двадцять. Тріскуче дзеленчання наповнило кімнату, відбиваючись від стін, поки Норі не почало здаватися, що кожен дзвінок впивається їй у череп.

Врешті-решт Нора зрозуміла, що робить велику помилку, не відповідаючи. Він знатиме, що вона тут, але боїться підняти слухавку. Це буде йому на руку, бо він любить домінувати понад усе. А її боязливість, навпаки, лише заохотить його. У Нори не було досвіду боротьби, але вона бачила, що їй доведеться навчитися постояти за себе, і то якомога швидше.

Вона взяла слухавку на тридцять першому дзвінку. Стрек промовив:

– Я не можу забути тебе.

Нора не відповідала.

Стрек продовжував:

– У тебе гарне волосся. Таке темне, майже чорне, густе і лискуче. Я хотів би його погладити.

Норі треба було щось йому сказати, щоби поставити на місце, або повісити слухавку. Але вона не могла змусити себе цього зробити.

– Я ніколи не бачив таких очей, як у тебе, – промовив Стрек, важко дихаючи. – Вони сірі, але це не звичайні сірі очі – такі глибокі, теплі й сексуальні.

Нора не могла вимовити ні слова, її наче заціпило.

– Ти дуже вродлива, Норо Дейвон, дуже вродлива. І я знаю, що тобі треба. Так, правда, Норо. Я знаю, що тобі потрібно, і ти це отримаєш від мене.

Нора затремтіла, і це вивело її із заціпеніння. Вона поклала слухавку на місце. Коли вона нахилилась уперед на ліжку, їй здавалося, що вона зараз розсиплеться, але за якийсь час тремтіння вгамувалося.

Нора не мала навіть пістолета.

Вона почувалася маленькою, беззахисною і жахливо самотньою.

«Може, викликати поліцію?» – подумалось їй. Але що їм сказати? Що вона стала жертвою сексуального домагання? Вони будуть з неї довго сміятися. Вона? Жертва сексуального домагання? Вона була старою дівою, простою, як двері, і навіть близько не тією жінкою, яка б могла заморочити чоловікові голову і з'явитися в його еротичних мріях. У поліції ще подумають, що вона все вигадала, або вважатимуть істеричкою, або припустять, що вона повважала сексуальними домаганнями ввічливі манери Стрека (бо вона спершу так і подумала).

Нора одягла на простору чоловічу піжаму блакитний халат, зав'язала пояс і босоніж збігла в кухню, де швидко вхопила з полиці

біля плити ніж для м'яса. Відточеним лезом пробіг відблиск світла, схожий на тонку струминку ртуті.

Поки Нора крутила блискучий ніж у руках, на широкому пласкому лезі вона побачила віддзеркалення своїх очей. Вона витріщилася на своє відображення на полірованій сталі, міркуючи, чи зможе використати таку жахливу зброю проти іншої людини навіть задля самооборони.

Вона сподівалася, що їй ніколи не доведеться це перевірити.

Коли Нора знову опинилася нагорі, вона поклала ніж для м'яса на нічний столик, щоб він був під рукою.

Вона зняла накидку і присіла на край ліжка, обхопивши себе руками, щоб вгамувати тремтіння.

– Чому я? – вголос сказала вона. – Чому він до мене клеїться?

Стрек сказав, що вона вродлива, але Нора знала, що це не так. Рідна мати віддала її тітці Вайолет і за двадцять шість років відвідала лише двічі. Останнього разу це трапилося, коли Норі було шість.

Вона не пам'ятала свого батька, а жоден із родичів Дейвон не захотів узяти її до себе. Вайолет відверто визнала, що це через непривабливу зовнішність Нори. Тому, хоч Стрек і сказав, що вона гарненька, це не обов'язково означало, що він її хотів; він мав на меті налякати її та образити задля власного задоволення. Є такі люди. Нора читала про них у книжках і газетах. Тітка Вайолет тисячу разів попереджала її, що коли чоловік підходить до неї із солодкими словами та посмішками, то це лише щоби підняти її, а потім скинути вниз із цієї нової висоти, завдавши при цьому ще більшого болю.

Через якийсь час приступ тремтіння минув. Нора знову залізла в ліжку. Морозиво, яке залишилося в тарілці, вже розтало, тому вона відставила його на нічний столик. Узявши в руки роман Діккенса, Нора спробувала знову зануритися у розповідь про Піпа, але намарне: вона постійно відволікалася то на телефон і ніж для м'яса, то на відчинені двері та коридор на другому поверсі, бо їй там постійно ввижався якийсь рух.

Треївіс пішов на кухню, пес – за ним.

Він вказав на холодильник і промовив:

– Покажи мені ще раз. Дай мені пиво. Покажи, як ти зробив це.

Пес не ворухнувся.

Треївіс присів навпочіпки.

– Послухай, волохата мордо, хто витягнув тебе з тих лісів і врятував від того, що гналося за тобою? Я. Хто купував тобі гамбургери? Я. Я купав тебе, годував, дав тобі прихисток. Тепер мені потрібно дещо від тебе. Припини вдавати з себе дурника. Якщо можеш відкрити цю штуку, то зроби це!

Пес підійшов до старенького «Frigidaire»⁹, нахилив голову до нижнього кутка емальованих дверцят і, вхопившись за нього зубами, потягнув назад, напружившись усім тілом. Гумова прокладка відкрилася з леть чутним чпоканням. Двері відчинилися. Пес запхав голову всередину, а потім, ставши на задні лапи, передньою обмацав кожну стінку камери для продуктів.

– Чорти б мене взяли, – сказав Треївіс, підсуваючись ближче.

Ретривер зазирнув на другу полицю, де Треївіс тримав бляшанки з пивом, дієтичну «Пепсі» й овочевий сік «V-8». Пес витягнув ще одну бляшанку «Курзу» із камери й кинув її на підлогу. Поки він повертався до Треївіса, двері холодильника зачинилися.

Треївіс підняв пиво. Стоячи з двома бляшанками у кожній руці, він уважно подивився на пса, а потім промовив, звертаючись радше до себе, ніж до тварини:

– Отже, хтось тебе навчив відчиняти холодильник і навіть розрізняти марки пива, знаходити їх з-поміж інших бляшанок, а також приносити їх. Але все ж тут купа таємниць. Невже тебе вчили розрізняти саме ту марку, яка стоїть у моєму холодильнику? Мабуть, так, але кінці тут не сходяться. Окрім того, я не давав тобі жодних команд стосовно пива. Ти зробив це самостійно, наче знав, що я хочу пива саме зараз. А саме так і було.

Треївіс поставив одну бляшанку на стіл, а іншу витер сорочкою, відкрив і зробив кілька ковтків. Чоловіка не турбувало те, що бляшанка побувала в роті собаки; він був занадто схвилюваний вражаючими вміннями пса, щоби перейматися через якісь мікроби. Окрім того, ретривер ніс кожен бляшанку за дно, наче турбувався про гігієну.

Ретривер спостерігав за тим, як чоловік п'є.

Випивши третину бляшанки, Треївіс промовив:

– Таке враження, ніби ти зрозумів, що я напружений і засмучений, а пиво допоможе мені розслабитися. Може, я здурів? Ми говоримо про аналітичне мислення. Добре, домашні тварини часто вгадують настрій своїх хазяїв. Але звідки вони знають про пиво і те, що від нього хазяї добрішають? Крім того, звідки ти дізнався, що у холодильнику є пиво? Гадаю, ти його встиг побачити ввечері, поки я готував вечерю, але все ж...

Його руки тремтіли. Він випив ще пива. Бляшанка легенько цокотіла об зуби.

Обійшовши червоний стіл, укритий формікою, пес подався до подвійних дверцят шафи під зливальницею. Він відкрив одну з них, просунув голову в темряву, витягнув пакунок печива «Мілк-боун» і одразу ж поніс його Треївісу.

Той засміявся і сказав:

– Ну, якщо мені дісталось пиво, гадаю, ти теж заслужив гостинця, еге ж?

Він узяв у пса печиво й відкрив його.

– Кілька «Мілк-боунів» зроблять тебе щасливішим, чи не так, волохата мордо?

Треївіс поставив відкритий пакет на підлогу.

– Пригощайся. Я вірю, що ти не будеш переїдати, як звичайний пес. – Він знову засміявся. – Чорт забирай, та тобі можна довірити кермо машини!

Ретривер виловив із пакунка одне печиво, присів на задні ноги, підібгавши їх, і радісно захрумтів.

Треївіс тим часом відсунув крісло і сів за стіл.

– Завдяки тобі я можу повірити в чудо. Ти знаєш, що я робив у тому лісі цього ранку?

Працюючи щелепами і ретельно подрібнюючи печиво, пес, здавалося, втратив інтерес до Треївіса, принаймні зараз.

– Це була сентиментальна подорож. Я сподівався пригадати те щастя, яке відчував у Санта-Ані в дитинстві. Ще перед... настанням темних часів. Я хотів убити кількох змій, як робив це у дитинстві, поблукати схилами, дослідити місцевість і насолодитися життям, як у добрі давні часи. Тому що багато літ поспіль мені було байдуже, жити чи померти.

Пес припинив жувати, із зусиллям ковтнув і зосередився на Треївісі з нероздільною увагою.

– Останнім часом моя депресія була чорнішою за зворотний бік Місяця. Ти знаєш, що таке депресія, цуцику?

Покинувши печиво, ретривер устав, підійшов до Треївіса і пильно зазирнув йому в очі з тією страшнуватою щирістю, як і до цього.

Зустрівшись поглядом із псом, Треївіс промовив:

– Але я не думав про самогубство. По-перше, я виховувався в католицькій родині і, хоч уже давно не відвідував месу, все ж іще досі вірю в Бога. А для католика самогубство – це смертний гріх, як і вбивство. Крім того, я занадто злий і впертий, щоб здатися, як би погано не було.

Ретривер кліпнув, але не відводив погляд.

– Я в тому лісі шукав щастя, яке колись спізнав, а потім знайшов тебе.

Пес гавкнув, наче кажучи: «Добре».

Треївіс узяв пса за голову обома руками, нахилив до нього обличчя і промовив:

– Депресія. Таке відчуття, коли життя стає безглуздим. Хоча звідки псу про це знати? У собак же жодних клопотів, правда? У пса кожен день – це радість. Хлопче, то ти дійсно розумієш, що я говорю? Присягаюся, так воно і є. Але чи не приписую я тобі забагато розуму

й інтелекту, навіть для такого дивовижного пса, яким є ти? Ти справді можеш виконувати різні дивовижні трюки, але це не має стосунку до того, що ти розумієш мене.

Ретривер відвернувся і повернувся до печива. Він схопив пакунок зубами і витрусив двадцять чи тридцять штучок на лінолеум.

– Почалося, – промовив Трейвіс. – То ти спершу здаєшся напівлюдиною, а вже наступної миті перетворюєшся у звичайного пса із псячими інтересами.

Але виявилось, що ретривер більше не хотів їсти. Він почав своїм чорним носом випихати печиво на середину кухні, акуратно складаючи його до купи.

– Що, в біса, відбувається?

Пес виклав п'ять печив у ряд, який поступово загинався вправо. Потім він поклав шосте печиво, підкреслюючи вигин.

Спостерігаючи, Трейвіс швидко допив пиво і відкрив другу пляшанку. Він відчував, що воно йому знадобиться.

Пес на мить затримав погляд на своєму витворі, наче сумніваючись, чи зробив усе як слід. Кілька разів пройшовшись сюди-туди з явно невпевненим виглядом, він нарешті додав ще два печива. Відтак глянув на Трейвіса, а потім – на викладену на підлозі фігуру, і додав дев'яту.

Трейвіс сьорбнув пива і напружено чекав, що буде далі.

Труснувши головою і засмучено зітхнувши, пес пішов у дальній куток кімнати й, опустивши голову, встромився мордою в куток. Трейвісу спершу було цікаво, що робиться із псом, а потім до нього дійшло: пес намагається зосередитися. За мить він повернувся і поклав десяте й одинадцяте печива, продовживши ряд.

У Трейвіса з'явилося передчуття, що зараз трапиться якась важлива річ. На його руках проступили сироти.

Цього разу пес не розчарував Трейвіса. Золотистий ретривер використав дев'ятнадцять печив, щоб викласти на кухонній підлозі хоч і недоладний, але впізнаваний знак питання, і тепер виразно дивився на Трейвіса.

Пес наче запитував: «Чому? Чому ти впав у депресію? Чому ти вважаєш, що життя не має сенсу?»

Без сумніву, ретривер розумів, що Трейвіс йому розповідав. Ну гаразд, можливо, він не розуміє мовлення, не слідкує за кожним його словом, але якимось чином вхоплює сенс мовленого, принаймні достатньо, щоб зацікавитися.

Заради Бога, якщо пес також розуміє призначення знака питання, то він здатний до абстрактного мислення! Саме поняття простих символів на кшталт алфавіту, цифр, знаків питання й оклику, які слугують умовних позначеннями з метою передачі складних думок... це вимагало наявності абстрактного мислення. На Землі лише один вид живих істот володів абстрактним мисленням – люди. Золотистий ретривер явно не належав до людської породи, але якимось чином міг думати так, як не могла жодна із тварин.

Трейвіс був вражений. Знак питання не був випадковістю. Він був викладений незграбно, але з певною метою. Собака десь бачив цей символ, і його навчили, що він означає. Теоретики статистики стверджують, що лише методом підбору безмежна кількість мавп, озброєна безмежною кількістю друкарських машинок, рано чи пізно зможе відтворити кожен рядок найвидатніших творів англійської прози. Але Трейвісу спало на думку, що пес, який усього за дві хвилини випадково виклав знак питання з печива «Мілк-боун», – це така ж вигадка, як і ті кляті мавпи, що видрукують твори Шекспіра.

Пес в очікуванні дивився на нього.

Піднявшись, Трейвіс відчув, що його ноги тремтять. Він підійшов до викладеного на підлозі печива, розкидав його і знову сів на крісло.

Ретривер дивився на розкидані «Мілк-боуни», потім перевів запитальний погляд на Трейвіса і понюхав печиво. Здавалося, вчинок Трейвіса збив його з пантелику.

Трейвіс чекав.

У будинку панувала неприродна тиша, наче час на Землі зупинився для всіх живих істот, приладів та предметів, але не для

нього, не для ретривера і не для цієї кухні.

Нарешті пес знову взявся підпихати печиво носом, як і до цього. Через кілька хвилин знак питання був готовий.

Треївіс потягнув пива. Серце в нього калатало, а долоні спітніли. Його переповнювали цікавість і тривога, дика радість і страх перед невідомим, благоговіння та спантеличення. Треївісу хотілося сміятися, бо він жодного разу в житті не бачив такої чудернацької істоти, як цей пес, і водночас плакати, бо лише кілька годин тому він гадав, що його життя – це безглузда, похмура нудьга. Але щойно Треївіс зрозумів, що, незважаючи на всі злощастя, життя є безцінним. Він був майже впевнений, що ретривера йому послав сам Господь, щоб заінтригувати його та нагадати, що життя сповнене сюрпризів, тому не слід зневірюватися, навіть коли не розумієш мети та дивних можливостей існування. Треївісу закортіло розсміятися, але його сміх перейшов у схлипи. Коли ж йому вдалося притлумити сльози, він знову розсміявся. Треївіс спробував устати, але відчував, що не втримається на ногах, тож він зробив єдине, що міг у цій ситуації: сидіти й потягувати пиво з бляшанки.

Нахиляючи голову то в один, то в другий бік, пес, хоч і виглядав трохи втомленим, спостерігав за Треївісом, наче метикував, чи той, бува, не збожеволів. Так і було раніше. Це сталося ще кілька місяців тому. Але зараз йому вже краще.

Треївіс поставив «Курз», витер сльози тильним боком долоні й промовив:

– Йди сюди, волохата мордо.

Ретривер завагався, але підійшов.

Треївіс поплескав його по спині й почухав за вухами.

– Ти дивуєш і одночасно лякаєш мене. Я не можу зрозуміти, звідки ти взявся і як таким став. Але ти прийшов туди, де найбільше потрібен. Знак питання, еге ж? Господи! Добре. Ти хочеш знати, чому життя втратило для мене сенс чи радість? Я тобі скажу, добре. Я присяду тут, вип'ю ще пива й розповім усе псу. Але спочатку... Треба тебе якось назвати.

Ретривер чмихнув, наче говорячи: «Давно пора».

Тримаючи пса за голову і дивлячись йому в очі, Трейвіс промовив:

– Ейнштейн. З цієї миті, волохата мордо, звати тебе Ейнштейн.

Стрек зателефонував о 9:10.

Нора похапцем підняла слухавку після першого дзвінка, налаштувавшись різко його відшити, щоб він нарешті дав їй спокій. Але чомусь її знову заціпило, і вона не могла вимовити ні слова.

Відразливо панібратським голосом Стрек промовив:

– Сумуєш, кралечко? Ахмम्म? Хочеш, я приїду і стану твоїм чоловіком?

Нора поклала слухавку.

«Що зі мною таке? – подумала Нора. – Чому я не можу просто його прогнати, щоб він мене більше не турбував?»

Напевне, їй відібрало мову через потаємне бажання почути, як чоловік – будь-який, навіть найогидніший представник цього племені на кшталт Стрека – назве її гарною. Хоча він був не з тих, хто здатен на ніжність та співчуття, вона могла би слухати його і уявляти, як вродливий чоловік говорить їй щось приємне.

«Ну, якщо ти негарна і ніколи такою не станеш, припини ходити околяса. Коли він наступного разу зателефонує, просто відший його», – сказала Нора сама до себе.

Вона вилізла з ліжка й пішла через коридор до ванної. Там було дзеркало. Наслідуючи Вайолет Дейвон, Нора ніде не вішала дзеркал, окрім ванної: не любила дивитись на себе, оскільки це засмучувало її.

Але цього вечора вона захотіла подивитися на себе, оскільки залицяння Стрека збудили її цікавість, хоч і були холодними і зваженими. Вона не очікувала побачити щось таке, чого раніше не помічала. Ні. Перетворитися з гидкого каченяти на прекрасного лебедя за одну ніч... зухвала і марна мрія. Нора радше хотіла ще раз переконатися у власній непривабливості. Наполеглива цікавість Стрека тривожила Нору, звиклу до домашнього затишку та спокою, і вона хотіла переконатися, що той лише насміхається з неї, а відтак,

якщо не брати до уваги слів, більше ніякими діями не потривожить її безхмарне існування. Так вона переконувала себе, заходячи у ванну та вмикаючи світло.

Стіни вузької кімнати від підлоги до стелі були облицьовані блідо-блакитною плиткою з білою облямівкою. Величезна ванна з ніжками-лапами, білий фаянс, латунні крани і потемніле від часу величезне дзеркало.

Нора подивилася на своє волосся, яке Стрек назвав гарним, темним і лискучим. Але воно було одного відтінку без природних проблисків; Норі здавалося, що воно не лискуче, а масляне, хоч вона й мила його зранку.

Вона швидким поглядом оглянула свої брови, вилиці, ніс, щелепу, губи й підборіддя і навмисне провела по обличчю однією рукою, але не побачила жодної риси, якою можна було би причарувати чоловіка.

Насамкінець Нора неохоче подивилася собі в очі, які Стрек назвав гарними. Вони були тьмавими і мали відворотний сірий відтінок. Нора не могла терпіти свій погляд довше кількох секунд; ці очі лише зміцнили її занижену самооцінку. Але... у власних очах вона побачила тліючий гнів. Це дратувало, бо геть не було на неї схоже. Злитися не мало сенсу, оскільки природа зробила її мишкою, і тут годі чимось зарадити.

Відвернувшись від потемнілого дзеркала, вона відчула розчарування: вивчення власного відображення не принесло їй жодних приємних несподіванок через те, що, оглянувши себе, вона нічому не здивувалася і не відкрила нічого нового. Проте в ту ж мить Нора жахнулася цьому почуттю. Стоячи у дверях ванної, вона лише похитувала головою, вражаючись, як подібна дурня могла з'явитися в її голові.

Вона хотіла сподобатися Стреку? Звісно ж, ні. Він був хворим і небезпечним збоченцем. Подобатися йому було б останнім, чого хотіла б Нора. Можливо, вона б і не була проти, якби якийсь чоловік симпатизував їй, але не Стрек. Їй слід було б на колінах дякувати

Богу, що він створив її такою, якою вона є. Якби вона була красунею, то Стрек уже втілював би в життя свої погрози. Він би прийшов сюди, зґвалтував... а можливо, і вбив. Хто знає, на що здатен такий чоловік? Вона боялася вбивства не через те, що була старою дівою, ні, просто зараз у світі коїться чортзна-що: в усіх газетах про це пишуть.

Нора відчула себе беззахисною і побігла назад до спальні, де залишила ніж для м'яса.

5

Більшість із нас вірить, що психоаналіз може вилікувати нещасливу людину: мовляв, вона розбереться з усіма своїми проблемами та віднайде душевний спокій, якщо зрозуміє власну психологію та причини свого поганого настрою і саморуйнування. Але Трейвіс збагнув, що це не так. Упродовж багатьох років він постійно займався самоаналізом і вже давно усвідомив, чому став самотнім і не може ні з ким заприятелювати. Але, попри це розуміння, він не міг змінитися.

Наближалась північ. Трейвіс стирчав на кухні з черговою бляшанкою «Курзу» і розповідав Ейнштейну про свою добровільну ізоляцію. Пес непорушно сидів перед ним, навіть не позіхаючи, так наче його справді цікавила розповідь Трейвіса.

– Я був відлюдником ще змалку, хоч у мене й були деякі друзі. Але я завжди волів бути сам. Гадаю, таким я вже народився. Я маю на увазі, що коли був хлопчиком, то не замислювався над тим, як це небезпечно – товаришувати зі мною.

Мати Трейвіса померла під час пологів, і він знав про це змалку. Пізніше її смерть почне здаватися йому якимось надважливим лихим знаком, але це буде потім; у дитинстві Трейвіса ще не мучило почуття провини.

Все почалося, коли Трейвісу стукнуло 10. Тоді помер його брат Гаррі. Йому було дванадцять, і він був на 2 роки старший за Трейвіса.

Одного червневого ранку, в понеділок, Гаррі вмовив Трейвіса пройти на пляж за три квартали, хоча батько щонайсуворіше заборонив їм плавати без нього. Це була віддалена бухта без рятувальника, а окрім Трейвіса і Гаррі, там не було ні душі.

– Гаррі потрапив у підводну течію, – сповідався Трейвіс Ейнштейну. – Ми разом були у воді, і нас розділяло не більше трьох метрів. А потім він потрапив у ту кляту підводну течію, яка засмоктала його, але мене не зачепила. Я навіть було кинувся до нього, щоб спробувати врятувати. Мені потрібно було заплисти в ту течію, але, гадаю, перед тим як забрати Гаррі, вона змінила напрям, оскільки я врятувався.

Трейвіс надовго затримав погляд на кухонному столі, але бачив не червону форміку, а зрадливі переливчасті блакитно-зелені морські хвилі.

– Я нікого не любив так сильно, як свого брата.

Ейнштейн тихо підвивав, наче співчуваючи Трейвісу.

– Ніхто не звинувачував мене в тому, що трапилося з Гаррі. Він був старшим, і від нього очікували більшої відповідальності. Але я відчував... якщо підводна течія забрала Гаррі, вона повинна була забрати й мене.

Із заходу подув нічний вітер, стукаючи у відкриту віконницю. Сьорбнувши пива, Трейвіс продовжив:

– Того літа, коли мені виповнилося чотирнадцять, я дуже хотів поїхати у тенісний табір. Тоді я нетямився від тенісу. Тато записав мене в одне місце біля Сан-Дієго, де можна було пройти місячний курс інтенсивного тренування. Він повіз мене в неділю, але ми так і не доїхали туди. На північ від Оушенсайда водій вантажівки заснув за кермом, його колимага виїхала на зустрічну смугу, і нас просто змело з дороги. Тато помер на місці: зламана шия і спина, розтрощений череп, втиснена грудина. Я сидів поряд на передньому сидінні, але відбувся лише кількома порізами та саднами і двома зламаними пальцями.

Пес уважно дивився на чоловіка.

– Усе сталося, як і з Гаррі. Ми повинні були обидва померти, але я вижив. Ми б не поїхали в ту кляту поїздку, якби я не носився з тим тенісним табором, як дурень зі ступою. Тому тут уже нічого не зміниш. Можливо, я не винний у смерті матері під час пологів і в смерті Гаррі. Але цього разу... Хоча я й не був завжди призвідцем чиєїсь смерті, але дійшов думки, що є проклятим і людям небезпечно перебувати зі мною. Всі, кого я по-справжньому любив, неодмінно вмирали.

Лише дитина могла бути настільки впевненою, що всі ці трагічні події свідчили, що вона – ходяче прокляття. Але Трейвіс тоді й був, по суті, чотирнадцятирічною дитиною, тому це було найлогічнішим поясненням для нього; він був занадто малий, щоб зрозуміти одну річ: за своєю природою нещаслива доля сліпа, тож і діє наосліп. У чотирнадцять років йому потрібен був якийсь сенс, тому він нав'язав собі, що є проклятим, через що і прирікав усіх близьких друзів на передчасну смерть. Спочатку Трейвіс став чимось на кшталт інтроверта, йому було неважко замкнутися в собі, вдовольнившись власним товариством.

До закінчення коледжу двадцятиоднорічний Трейвіс був уже зятятим відлюдником, хоч, подорослішавши, став сприймати смерть своєї матері, брата та батька не настільки хворобливо. Він уже не вважав себе проклятим і не звинувачував у тому, що трапилося з його сім'єю. Він залишився інтровертом, не маючи близьких друзів, частково через те, що втратив здатність до формування та підтримання тісних стосунків, а частково тому, що вважав: що менше друзів, то менше горя і втрат.

– Я жив у емоційній ізоляції за звичкою та через самозахист, – сказав Трейвіс Ейнштейну.

Пес встав і пройшов кухонною підлогою ті пару метрів, що розділяли їх. Він протиснувся між ногами Трейвіса і поклав йому голову на коліна.

Гладячи Ейнштейна, Трейвіс продовжував:

– Я не знав, що робити після коледжу. На мене чекала служба в армії, і я записався добровольцем. Вибрав військову службу в силах особливого призначення. Мені таке подобалося. Можливо, тому, що там... було відчуття братства, і мені довелося завести друзів. Бачиш, я вдавав, що ні з ким не хочу зав'язувати тісних стосунків, але мені довелося, бо я потрапив у ситуацію, де це було необхідно. Я вирішив зробити військову кар'єру. Коли утворили загін «Дельта» – антитерористичний підрозділ, – я закінчував службу там. Хлопці з «Дельти» стали моїми справжніми товаришами, я міцно здружився з ними. Вони кликали мене «Мовчуном» або, навпаки, «Балакуном», бо я був скупий на слова. Але друзі в мене з'явилися усупереч мені самому. І ось під час нашої одинадцятої операції загін вилетів до Афін, щоб очистити посольство США від палестинських екстремістів, які захопили його. Вони вбили вісьмох співробітників і продовжували вбивати заручника щогодини. На перемовини не йшли. Ми всіх швидко прибрали, але зазнали поразки: вони замінували будівлю. Дев'ять чоловік із мого загону загинули, один лише я вижив. З кулею у стегні і шрапнеллю в сідницях. Проте я вижив.

Ейнштейн підвів голову з колін Трейвіса.

Чоловіку здалося, що пес зі співчуттям дивиться на нього, можливо, тому, що він хотів, щоб той так дивився.

– Це трапилося вісім років тому. Мені було двадцять вісім. Я покинув службу і повернувся до Каліфорнії. Я отримав ліцензію агента з нерухомості, позаяк цим займався мій тато, а на щось інше мені забракло уяви. В мене добре виходило, можливо, через те, що мені було байдуже, куплять будинки, які я продавав, чи ні. Я не тиснув на них і був геть не таким, якими повинні бути продавці. Проте факт залишається фактом: я став брокером, відкрив власний офіс і найняв продавців.

Так він познайомився з Паулою. Це була висока блондинка, яскрава і цікава людина. Вона так добре продавала нерухомість, що жартувала, ніби в минулому житті була представником голландських

колоністів, які за безцінь викупили Мангеттен в індіанців. Паула божеволіла від Трейвіса. Ось що вона йому сказала:

– Пане Корнелле, сер, я божеволю від вас. Гадаю, це через вашу впевнену і мовчазну гру. Ви найкраща копія Клінта Іствуда, яку я коли-небудь бачила.

Спочатку Трейвіс не підпускав її до себе. Він не вірив, що здатен принести їй нещастя, принаймні свідомо – тоді його дитячий забобон ще не проявився на повну силу. Але Трейвіс боявся знову пережити біль втрати. Вагання Трейвіса не зупинили Паулу, і з часом він визнав, що закохався в неї. Тоді він розповів їй про свою гру в квача зі Смертю, хоча до цього ніколи ні з ким не говорив на цю тему.

– Послухай, – сказала Паула, – тобі не доведеться оплакувати мене. Я проживу довше, ніж ти, оскільки не звикла стримувати свої почуття. Всі можуть бачити мої нервові зриви, тому це радше я вкраду з десяток твоїх років.

Вони скромно пошлюбувалися чотири роки тому. Це сталося влітку, Трейвісу тоді виповнилося тридцять два. Він кохав її. Господи, як же він її кохав!

Трейвіс промовив до Ейнштейна:

– Ми тоді нічого ще не знали, але на момент весілля в неї вже був рак. Через десять місяців вона померла.

Пес знову поклав голову Трейвісу на коліна. Якийсь час той не міг промовити навіть слова.

Він випив ще пива і погладив пса по голові.

За мить продовжив:

– Після того я намагався жити звичним життям. Я завжди пишався своєю здатністю йти вперед наперекір усьому, приймати виклики, тримати хвіст пістолетом і все таке. Я ще рік керував агентством нерухомості, але більше не бачив у цьому ані найменшого сенсу. Тому я продав його два роки тому, перевів усі свої кошти в готівку і поклав у банк. Зняв цей будинок, а останні два роки провів... ну, в роздумах. І я став забобонним. Дивина, еге ж? Забобонний, як сам

чорт. Бачиш, я пройшов увесь цикл і повернувся до того самого стану, що й у дитинстві. Я став небезпечним для своїх близьких. Але ти змінив мене, Ейнштейне, за один день. Присягаюся, тебе послали мені, щоб показати, яке життя таємниче, дивовижне і сповнене чудес. Лише дурень добровільно відсторонюється від нього і байдуже споглядає, як воно проходить повз.

Пес знову подивився на Трейвіса. Той потягнувся за бляшанкою, але вона виявилася порожньою. Ейнштейн пішов до холодильника і приніс ще одну.

Взявши пиво, Трейвіс запитав:

– Тепер, коли ти знаєш все, що думаєш? Гадаєш, це мудро і безпечно – вештатися зі мною?

Ейнштейн гавкнув.

– Це означає «так»?

Ейнштейн перекотився на спину і задер чотири лапи вгору, показуючи живіт, як і минулого разу, коли він дозволив Трейвісу одягнути на себе ошийник.

Відставивши пиво, Трейвіс підвівся з крісла, сів на підлогу і погладив псові живіт.

– Добре, – сказав він. – Добре. Але дивись, щоб ти не помер через мене, чорт забирай. Навіть не смій!

У Нори Дейвон об одинадцятій знову задзвонив телефон. То був Стрек.

– Ти вже в ліжку, красунечко?

Нора не відповіла.

– Ти мрієш, щоб я був поряд?

Після минулого дзвінка вона думала про те, як вибавитися від Стрека, і вже вигадала кілька погроз, які могли б спрацювати. Нора сказала:

– Якщо ти не залишиш мене у спокої, я викличу поліцію.

– Норо, ти спиш голою?

Нора сіла в ліжку, випрямилася і напружилася.

– Я піду в поліцію і скажу, що ти намагався... взяти мене силою, присягаюся.

– Я б хотів побачити тебе голою, – сказав Стрек, не звертаючи уваги на її погрози.

– Я збрешу і скажу, що ти хотів зґвалтувати мене.

– Невже ти не хочеш покласти мої руки собі на груди, Норо?

Кольки у животі змусили її влягтися на ліжко.

– Я попрошу телефонну компанію прослухати лінію і записати всі дзвінки. Тоді у мене будуть докази.

– Я буду цілувати твоє тіло, Норо. Хіба це погано?

Кольки посилювалися, а крім того, в неї почалася неконтрольована дрож. Її голос кілька разів зривався, поки вона озвучувала свою останню погрозу:

– У мене є рушниця, чуєш?

– Я тобі сьогодні снитимусь, Норо, я впевнений. Тобі насниться, як я цілую все твоє гарне тіло...

Вона кинула слухавку, впала на бік і скрутилася клубочком. Біль був не фізичною, а радше емоційною реакцією на жах, сором, лютість і страшенний відчай.

Поступово кольки минали, як і страх. Залишилася тільки лють.

Нора була настільки не при звичаєна до цього світу та його неписаних законів, настільки не пристосована до спілкування, що не могла нормально жити за межами свого будинку, який був її приватним світком, де вона не перетиналася з людьми. Нора нічого не тямала у людських стосунках і навіть не могла підтримувати ввічливу розмову з Гаррісоном Ділвортом, юристом тітки Вайолет (який тепер став юристом Нори), під час зустрічей зі спадкоємних проблем. Вона відповідала на його питання одним-двома словами, опустивши очі й перебираючи холодними пальцями на колінах. Норі в його присутності було страшенно незручно. Вона боялася власного юриста! Якщо Нора торопіла у присутності такого м'якосердого чоловіка, як Гаррісон Ділворт, то що вже говорити про типа на кшталт Арта Стрека? Вона більше ніколи не викличе майстра на дім, хай би що там зламалося; краще вже нехай западеться і завалиться, бо наступний чоловік може виявитися другим Стреком чи навіть чимось гіршим. Згідно з традицією, запровадженою тіткою, продукти Норі доставляли безпосередньо з ринку неподалік, тому їй не доводилося ходити до магазину; тепер би вона побоялася впускати посильного. Він ніколи не виказував ані краплі агресії чи хіті й жодним чином не образив Нору, але одного дня він міг помітити ту слабкість, яку побачив Стрек...

Вона ненавиділа тітку Вайолет.

З іншого боку, та була права: Нора – миша, тому її доля втікати і ховатися, зіщулившись у темряві.

Норина лють ущухла, як і кольки. Тепер вона почувалася самотньою, і тому тихенько заплакала.

Пізніше, обіпершись спиною об узголів'я ліжка та витираючи почервонілі очі серветками «Клінекс» і сякаючись, Нора рішуче запрягнулася, що перестане бути такою відлюдницею. Їй якимось чином треба знайти в собі мужність тісніше контактувати із зовнішнім світом. Вона зустрічатиметься з людьми і познайомиться з сусідами, яких Вайолет до цього часу так чи інакше уникала. Вона

подружитися з кимось, чесно. І не дасть Стреку залякати себе. Вона навчиться вирішувати інші проблеми, які у неї з'являтимуться, і через деякий час стане зовсім новою людиною. Так Нора пообіцяла сама собі, навіть запрялася.

Відтак їй спало на думку, чи не висмикнути телефонний провід, щоби позбутися Стрека, але вона побоялася, тому що телефон їй може знадобитися: раптом вона прокинеться і почує, що в будинку хтось є, і не зможе швидко його під'єднати?

Перед тим як вимкнути світло й залізти під ковдру, Нора зачинила двері в спальню і, оскільки замок там був відсутній, підперла їх кріслом, вперши у дверну клямку. Уже лежачи в ліжку, вона в суцільній темряві намацала ніж для м'яса, що лежав на нічному столику. Коли Нора змогла безпомилково його торкнутися, тоді відчула, як їй додалося впевненості.

Вона лежала на спині із розплющеними очима. Спати не хотілося. Крізь зачинені вікна пробивалося бліде бурштинове світло вуличних ліхтарів. Стеля переливалася смугами чорного та тьмаво-золотавого кольорів. Здавалося, що це тигр розпростерся над ліжком у своєму вічному стрибку. Цікаво, чи вдасться Норі знову заснути?

А ще їй було цікаво, чи вона знайде людину, яка буде піклуватися і турбуватися про неї у тому величезному світі, у який вона вступає. Невже не знайдеться нікого, хто зміг би полюбити мишку і делікатно обходитися з нею?

Десь далеко монотонно свистів потяг. Звук його був низьким, холодним і невеселим.

7

Ще ніколи Вінс Наско не був такий зайнятий. І щасливий.

Коли він зателефонував на добре знайомий номер у Лос-Анджелесі, щоб відзвітуватися про успішно виконане завдання в будинку Ярбеків, його відіслали до ще одного таксофону, що

виявився між магазином, у якому продавали заморожені йогурти, та рестораном із рибним меню на острові Бальбоа в затоці Ньюпорт.

Там йому роботу дала та сама жінка із сексуальним дівчачим голосом. Вона розпитувала про вбивства обтічно, щоб на випадок прослуховування ними не зацікавилася поліція, замінюючи небезпечні слова екзотичними евфемізмами, які з точки зору юриспруденції не можна використовувати як докази. Вона телефонувала з іншого, вибраного навмання таксофону, тому шанс на те, що їх можуть прослуховувати, фактично дорівнював нулю. Але у світі, де панує Великий брат, не можна ризикувати.

У жінки була для нього третя робота за сьогодні.

Поки Вінс спостерігав за вечірніми машинами, що проїжджали вузькою острівною вулицею, жінка, яку він ніколи не бачив і навіть не знав її імені, дала йому адресу доктора Альберта Гадстона в Лагуна-Біч. Гадстон жив із дружиною та шістнадцятирічним сином. Подружню пару слід було вбити. Але долю хлопця Вінс міг вирішувати самотійно. Якщо нема потреби вбивати його, то й добре. Але якщо він помітить Вінса і зможе стати свідком, то його слід також прибрати.

– На ваш розсуд, – сказала жінка.

Вінс уже знав, що вб'є хлопця, позаяк йому більше подобалося вбивати; якщо жертва була юною, то це бадьорило його. Він уже давно не вбивав юних, тому ця перспектива збуджувала.

– Підкреслюю, що цю роботу слід зробити якнайшвидше, – сказала контактна особа (Вінс божеволів від її дихання під час пауз).
– Сьогодні ж це слід завершити. Завтра наші конкуренти знатимуть, що ми хочемо повернути, і будуть нам заважати.

Вінс знав, що під «конкурентами» вона мала на увазі поліцію. Йому заплатили за вбивство трьох докторів за один день – а він до цього не вбивав докторів, – тому він знав, що їх щось об'єднує і копи зможуть зачепитися за щось, знайшовши Везербі в багажнику свого автомобіля і забиту до смерті Елізабет Ярбек у спальні. Вінс не знав, що їх зв'язувало, бо ніколи не дізнавався нічого про людей, яких

йому замовляли, та й не хотів цього. Так було безпечніше. Але копи знайдуть зв'язок між Везербі та Ярбек, а потім і їхній зв'язок з Гадстоном, тому якщо не вбити останнього сьогодні, завтра поліція надасть йому захист.

Вінс промовив:

– Хотів уточнити... це слід виконати так само, як і дві інших справи? Вам потрібен почерк?

Вінс подумав, що, можливо, треба було вщент спалити будинок Гадстона, щоби приховати вбивство.

– Так. Нам конче потрібен почерк, – сказала жінка. – Такий, як і в інших двох випадках. Ми хочемо, щоб вони знали, що ми працюємо.

– Зрозумів.

– Ми хочемо втерти їм носа, – промовила жінка і тихо засміялася.

– Посипати сіллю на рану.

Вінс поклав слухавку і пішов у «Джоллі Роджер» пообідати. Він замовив овочевий суп, гамбургер, картоплю фрі, цибулеві кільця, шатковану капусту і шоколадний торт із морозивом, а насамкінець узяв ще й яблучний пиріг. Все це він запив п'ятьма чашками кави. Вінс зазвичай любив добре поїсти, але після роботи апетит підвищувався, тому навіть давши раду пирогу, він не наситився. Та й це зрозуміло: за один напружений день він увібрав життєву енергію Дейвіса Везербі та Ярбеків, тож тепер потребував палива, наче двигун перегонної машини. У нього був дуже швидкий обмін речовин: йому зараз ще знадобиться паливо, поки його організм не відкладе надлишки життєвої енергії у біологічні батареї.

У Вінса був Дар, який відрізняв його від інших людей: він міг всотувати життєву силу своїх жертв. Завдяки своєму Дару він завжди буде сильним і сповненим енергії. Він житиме вічно.

Він ніколи не відкривав таємницю свого чудового Дару жінці з гортанним голосом чи своїм замовникам. У світі обмаль людей, наділених достатньою уявою, щоб належно сприйняти й поцінувати такий незвичайний талант. Вінс нікому не розповідав про це, оскільки побоювався, що його вважатимуть божевільним.

Вийшовши з ресторану, він якусь хвилину постояв на тротуарі, глибоко дихаючи і насолоджуючись морським повітрям. Із затоки дув прохолодний нічний вітер, ганяючи тротуаром папірці та фіолетовий цвіт палісандра.

Вінс почувався шаленцем. Йому здавалося, що він такий же сильний, як стихія моря та вітру.

З острова Бальбоа він поїхав на південь до Лагуна-Біч. Об одинадцятій двадцять припаркував мікроавтобус навпроти одноповерхового будинку Гадстона, який закоренився на крутому пагорбі. Звідти було добре видно океан. У кількох вікнах будинку світилося.

Вінс переліз через сидіння і присів позаду мікроавтобуса, щоби бути непоміченим і дочекатися, поки Гадстони заснуть. Залишивши будинок Ярбеків, Вінс змінив свій синій костюм на сірі штани, білу сорочку, темно-бордовий светр і темно-синю нейлонову куртку. Сидячи у темряві, він тепер гаяв час, дістаючи зброю з картонної коробки, у якій її було заховано поміж двома буханцями хліба, упаковкою з чотирма рулонами туалетного паперу та іншими речами, які створювали видимість, що Вінс їде з ринку.

«Вальтер П-38» був повністю заряджений. Завершивши справи у будинку Ярбеків, Вінс надів новий глушник на ствол. Це був один із коротких стволів, які, завдяки науковому прогресу, були наполовину коротшими за старі моделі. Вінс відклав пістолет.

У нього був п'ятнадцятисантиметровий викидний ніж, який він переклав у праву передню кишеню штанів.

Відтак Вінс туго закрутив дротяний зашморг і поклав у ліву кишеню куртки.

У праву зовнішню кишеню куртки він запхав ваговитий мішечок зі шротом.

Вінс не планував користуватись нічим, окрім пістолета, але волів бути готовим до випадковостей.

Для деяких замовлень Вінс використовував пістолет-кулемет «узі», нелегально перероблений для автоматичної стрільби. Але теперішнє

завдання не потребувало наявності важкого озброєння.

Також у нього була невелика шкіряна сумочка, вдвічі менша за набір для гоління. Там було кілька інструментів для злому. Вінс навіть не перевіряв їх, бо знав, що вони можуть і не знадобитися, оскільки багато людей приділяли на подив мало уваги домашній безпеці, залишаючи двері та вікна незачиненими вночі, так наче вони жили у квакерському селі в дев'ятнадцятому столітті.

Об одинадцятій сорок Вінс схилився до переднього сидіння і глянув на будинок Гадстонів крізь бічне скло. У вікнах було темно, а отже, всі сплять. Чудово.

Щоб у них був час заснути, Вінс знову сів на заднє сидіння мікроавтобуса, з'їв батончик «Містер Гудбар»¹⁰ і почав міркувати, на що витратити доволі непогані гроші, які він отримав цього ранку за роботу.

Вінс віддавна мріяв про гідроцикл «PowerSki» – один із тих хитромудрих пристроїв, які дозволяли кататися на водних лижах без катера. Вінс любив океан. Море приваблювало його; під час припливів він почувався як вдома, відчуваючи душевне піднесення, коли рухався в гармонії з великими темними масами води, що здіймалися майже вертикально. Вінс обожнював пірнати з аквалангом, обожнював парусний спорт і серфінг. У підлітковому віці він проводив більше часу на пляжі, ніж у школі. Він досі час від часу займався серфінгом, коли хвилі були високими. Але щойно йому стукнуло двадцять вісім, серфінг почав здаватися не настільки цікавим, як раніше. Він полюбив швидкість. Він уявляв, як мчатиме на водних лижах сірувато-темними хвилями, коли вітер б'є в обличчя, як підстрибуватиме на нескінченних бурунах, приборкуючи Тихий океан, як ковбой на rodeo приборкує дикого мустанга.

О дванадцятій п'ятнадцять Вінс вибрався з мікроавтобуса. Засунувши пістолет за пояс, перетнув тиху спорожнілу вулицю і підійшов до будинку Гадстона. Він пройшов крізь відчинену дерев'яну хвіртку й опинився на бічній терасі, залитій місячним

світлом, що пробивалося крізь зелені гілки величезного розлогого коралового дерева.

Там Вінс зупинився, щоб надіти пару шкіряних рукавиць.

Розсувні скляні двері, від яких відбивалося місячне сяйво, вели з тераси у вітальню. Вони були зачинені. Кишеньковим ліхтариком, що його Вінс витягнув із сумки з інструментами для злону, він освітив унизу дверей дерев'яну запору, встановлену для того, щоб їх не можна було відкрити.

Гадстони приділяли безпеці більше уваги, ніж більшість людей, проте Вінсу було байдуже. Він прикріпив присмоктувач до скла біля дверної ручки, алмазним різцем обвів кругом і безшумно вийняв кружало скла разом із присмоктувачем. Насамкінець він просунув руку в дірку і відкрив замок. Потім вирізав ще одне кружало біля порога і через нього виштовхнув дерев'яну запору у кімнату, під занавіски.

Вінс не боявся, що в будинку може бути собака: жінка із сексуальним голосом повідомила йому, що у Гадстонів не було домашніх тварин. Ось чому йому подобалося працювати із цими замовниками: вони надавали детальну і точну інформацію.

Відчинивши двері, Вінс пройшов крізь закриті занавіски й опинився у темній вітальні. Там він постояв якийсь час, аби очі звикли до темряви, і прислухався. В будинку була мертва тиша.

Спочатку він знайшов кімнату хлопця, підсвічену зеленими цифрами на електронному радіогодиннику. Підліток лежав на боці й тихо спав. Йому було шістнадцять. Дуже малий, а Вінс таких любив.

Вінс обійшов ліжку і присів збоку, обличчя до обличчя зі сплячим. Зубами він зняв рукавицю з лівої руки. Тримавши пістолет у правій, торкнувся кінчика підборіддя хлопця. Той одразу ж прокинувся.

Вінс сильно лягнув його по лобі голою рукою й одночасно вистрелив. Куля пройшла через м'яку частину підборіддя і верхнє піднебіння в мозок. Хлопець помер одразу.

Клац!

Вінс отримав сильний заряд життєвої енергії, що вирвався з помираючого тіла. Це була така чиста і живильна енергія, що він аж заплакав від задоволення, відчуючи, як вона переповнює його.

На мить Вінс затримався біля ліжка, боячись поворухнутися, п'яніючи і задихаючись. Нарешті у темряві він поцілував мертвого хлопця в губи і сказав:

– Я прийняв. Дякую.

Вінс швидко і тихо, наче кіт, скрадався через дім, аж поки знайшов спальню господарів. Інший електронний годинник із зеленими цифрами спільно з м'яким світлом нічника, що проникало через привідкриті двері ванної, достатньо добре освітлювали кімнату. Доктор Гадстон та його дружина спали. Вінс спочатку вбив жінку...

Клац!

...а її чоловік навіть не прокинувся. Вона спала оголеною, тому коли він отримав від неї пожертву, то приклав голову до її голих грудей, прислухаючись, чи перестало битися серце. Він поцілував її пипки і пробурмотів:

– Дякую.

Обійшовши ліжко, він увімкнув нічник і розбудив доктора Гадстона. Спершу той не міг зрозуміти, в чому справа, а потім наткнувся поглядом на свою мертву жінку. Тоді Гадстон закричав і схопив Вінса за руку, так що йому довелося аж двічі вдарити його по голові руків'ям пістолета.

Вінс затягнув Гадстона, який теж спав голим, у ванну. Як і минулого разу, він знайшов скотч і заклеїв зап'ястя та щиколотки доктора.

Наповнивши ванну холодною водою, затягнув туди жертву. Доктор нарешті отямився.

Незважаючи на те, що Гадстон був голий і зв'язаний, він спробував вилізти з ванної і напасти на Вінса.

Той ударив чоловіка пістолетом в обличчя і знову запхнув його назад.

– Хто ти? Чого тобі треба?

Гадстон почав плюватися, коли вийняв голову з води.

– Я вбив твого сина і дружину. Зараз вб'ю і тебе.

Здалося, що очі Гадстона запали на вологому пом'ятому обличчі.

– Джиммі? Ні, тільки не Джиммі.

– Хлопець мертвий, – повторив Вінс. – Його мізки розлетілися.

Коли Вінс сказав про сина, Гадстон зламався. Він не розридався й не почав благати Вінса – жодного драматизму. Але його очі помертвіли за одну мить, наче в них вимкнули світло. Він дивився на Вінса, але в його погляді не було ні гніву, ні страху.

Вінс промовив:

– У тебе є вибір: легка або важка смерть. Ти скажеш мені, що я хочу дізнатися, і помреш легкою, безболісною і швидкою смертю. Якщо будеш упиратися, я розтягну це задоволення на п'ять-шість годин.

Доктор Гадстон витріщився на нього. Він був хворобливо блідим, якщо не брати до уваги яскравих патьоків свіжої крові на обличчі, і білим, як шкіра якоїсь глибоководної тварини. Вінс сподівався, що доктор не страждає на якісь приступи.

– Я хочу знати, що у вас спільного з Дейвісом Везербі й Елізабет Ярбек.

Гадстон кліпнув і витріщився на Вінса, а потім промовив хрипким і тремтячим голосом:

– Дейвіс та Ліза? Ти про що?

– Ти знаєш їх?

Гадстон кивнув.

– А звідки? Ви разом ходили до школи чи жили по сусідству?

Хитаючи головою, Гадстон сказав:

– Ми... ми працювали разом у Банодайні.

– Що це таке?

– Лабораторія Банодайн.

– Це де?

– В окрузі Оріндж, – сказав Гадстон і назвав адресу в Ірвайні.

– Що ти там робив?

– Займався дослідженнями. Але десять місяців тому я звільнився. Везербі та Ярбек досі там працюють, але не я.

– Які дослідження? – запитав Вінс.

Гадстон завагався.

Вінс додав:

– Швидко і безболісно чи довго і страхітно?

Доктор розповів про дослідження, якими займався у Банодайні: проект «Франциск»... експерименти... із собаками.

Це була неймовірна історія. Вінс змусив Гадстона все розповісти детально три-чотири рази, поки не переконався, що це правда.

Коли він упевнився, що все вичавив із цього чоловіка, то вистрелив йому в лоба, дотримавши обіцянку про швидку смерть.

Клац!

Їдучи мікроавтобусом пагорбами Лагуни від будинку Гадстона, Вінс думав про небезпечний крок, який він щойно зробив. Зазвичай він нічого не знав про своїх жертв. Так було безпечніше і для нього, і для його замовників. Зазвичай Вінс сам не хотів знати, через які дурниці бідолахи накликали на себе біду, бо й сам би переживав за них. Але зараз ситуація була не зовсім звичайна. Йому заплатили за вбивство трьох докторів – не медиків, як виявилось, а вчених, – які були шанованими громадянами, а також членів їхніх сімей, які опинилися не в той час не в тому місці. Подія – екстраординарна, і завтрашні газети розриватимуться від новин на цю тему. Відбувалися якісь важливі події, і Вінс не повинен проґавити таку можливість. Він може настільки розбагатіти, що зіб'ється з ліку, рахуючи гроші. Гроші можна отримати за потаємну інформацію, яку він витиснув із Гадстона... якщо, звичайно, знайде потенційного покупця. Але інформація була не лише товаром, а й джерелом небезпеки. Адам і Єва відчули це на собі. Якщо його замовники – жінка із сексуальним голосом і ті інші з Лос-Анджелеса – дізнаються, що він порушив одне з основних правил своєї професії (ні про що не розпитувати у своїх жертв перед ліквідацією), то Вінса теж замовлять, і відтак мисливець стане жертвою.

Звісно, Вінс не переживав за те, що може померти: в ньому було надто багато життів інших людей. Більше, ніж у десятих котів. Вінс житиме вічно, в цьому він був непохитно впевнений. Але... він же не знав точно, скільки життів слід поглинути для того, щоб здобути безсмертя. Іноді Вінс відчував, що він уже житиме вічно, але іноді усвідомлював, що досі вразливий і йому потрібно ще багато енергії, аби дорівнятися до небожителів. Поки він точно не знатиме, що вже на Олімпі, слід бути обережнішим.

Банодайн.

Проект «Франциск».

Якщо Гадстон говорив правду, то Вінсу добряче заплатять, коли він знайде потрібного покупця інформації: він розбагатіє.

Вже десять років Вез Далберґ замешкував самотою в кам'яній хатині у верхній частині каньйону Святого Джима, що на сході округу Оріндж. Хатина освітлювалася лише завдяки кемпінговій лампі, а воду Вез помпав ручним насосом, встановленим над кухонною зливальницею. Нужник був за хатиною на відстані 30 метрів від неї, на його дверях було вирізано щербатий місяць (задля жарту).

Везу було сорок два, але він виглядав старшим. Це був чоловік із добряче видубленим вітром і сонцем обличчям, акуратно підстриженою бородою та пишними сивими вусами. Хоч він виглядав старшим як на свій вік, але здоров'я мав, як двадцятип'ятирічний. Вез вважав, що це через те, що він жив на природі.

Увечері 18 травня, у вівторок, Вез сидів за кухонним столом при світлі шиплячої кемпінгової лампи, потягуючи домашнє сливове вино і читаючи роман Джона Д. Макдональда з циклу про Макгі¹¹. Вез вважав себе «антисоціальним волоцюгою, котрий народився не у своєму сторіччі» й не бачив свого місця в сучасному світі. Але він любив книги про Макгі, оскільки той постійно плавав у тому брудному і підлому світі й плив уперек його смертельної течії.

Коли о першій ночі Вез закінчив книгу, то вийшов надвір, щоби принести оберемок дров. Вітер хитав гіллям платанів, що кидали на землю химерні тіні, а блискуча поверхня шелесткого листа тьмяно виблискувала в місячному сяйві. Десь вили койоти, ганяючись за кролями й іншою лісовою дрібнотою. Поряд у кущах виспівувала комашня, а у верховітті дерев голосив холодний вітер.

Вез тримав заготовлені дрова у прибудові з північного боку хатини. Він зняв заціпку із клямри подвійних дверей дровітні. Вез так добре орієнтувався тут, що навпомацки накидав з півдюжини

полін у великий ношак і, винісши його надвір, поставив на землю і повернувся, щоб зачинити двері.

Нараз до Веза дійшло, що койоти і комахи раптом затихли. Було чутно лише шум вітру.

Спохмурнівши, Вез повернувся обличчям до лісу, що темною стіною оточував невелику галявинку, де стояла його хатина.

Щось десь загарчало.

Вез окинув поглядом нічний ліс, і йому здалося, що місяць світить не так яскраво, як за мить до цього.

Гарчання було глухим і сповненим люті. Вез не чув нічого подібного за всі десять років, які провів тут на самоті.

Йому було цікаво, але не страшно. Він завмер, прислухаючись. Так минула хвилина, але повсюди панувала тиша.

Вез зачинив двері халабуди, поставив заціпку на місце й підняв ношак із дровами.

Гарчання почулося знову, але за мить-другу воно затихло. Після цього почувся тріск сухого гілляччя та шарудіння листя під чиймись ногами.

Висновуючи зі звуку, істота була десь за тридцять метрів у лісі, на захід від його хатини.

І знову гарчання, але вже ближче. Тепер на відстані двадцяти метрів, не більше.

Вез не бачив джерела звуку. Зрадливий місяць продовжував ховатися за вузьким, але філігранним мереживом хмар.

Слухаючи грубе нутряне, із підвиваннями, гарчання, Вез раптом захвилювався. Вперше за останні десять років, упродовж яких він жив у каньйоні, Вез усвідомив справжню небезпеку. З ношаком полін у руках він поспішив до кухонних дверей.

Шум у потривожених кущах дедалі голоснішав. Істота в лісі почала рухатися швидше, ніж до цього. Чорт забирай, та вона бігла!

Вез теж побіг.

За мить гарчання переросло у зловісний і агресивний рик – враження було таке, наче це нараз озвалися собака, свиня, кугуар і

людина. Істота вже майже наступала йому на п'яти.

Забігши за хатину, Вез із розмаху жбурнув ношак туди, де, на його думку, була істота. Він почув, як поліна застукотіли об землю, як зверху на них упав металевий ношак. Проте рик із кожною миттю ближчав, і Вез зрозумів, що промахнувся. Під час останніх трьох кроків він прискорився, відкрив навстіж двері на кухню, забіг і з грюкотом зачинив двері на засув. Він не вживав таких заходів безпеки вже дев'ять років, з тих пір, як переконався, що жити у каньйоні цілком безпечно.

Вез підбіг до передніх дверей і теж зачинив їх на защіпку. Він був здивований тим, що настільки налякався. Навіть якщо там ховався якийсь кровожерний хижак – можливо, скажений ведмідь, що спустився з гір, – він би не зміг відчинити двері й зайти всередину. У замках не було потреби, але тепер Вез відчував, що даремно він їх не встановив. Він керувався інстинктом і досить непогано орієнтувався у дикій природі, щоб розуміти те, що інстинктам слід довіряти, навіть якщо вони викликані, здавалося б, ірраціональною поведінкою.

Що ж, тепер він у безпеці: жодна тварина не зможе відчинити двері. Навіть ведмідь – а це, найімовірніше, він і був.

Проте ведмеді так не ричать, тому це й налякало Веза Далберґа: жодна тварина в лісі не здатна видавати такі звуки. Він знав усіх лісових звірів і міг вирізнити їхні завивання, крики і тому подібне.

Єдине, що освітлювало кімнату, – це камін, проте вогонь у ньому не міг розігнати тіні у закутках. Омахи полум'я стрибали стінами. Вперше Вез пошкодував, що в домі нема електрики.

У нього була рушниця «ремінгтон» 12-го калібру, з якою він полював на невелику дичину задля доповнення до раціону з магазинних продуктів. Вона лежала на кухонній полиці. Вез вирішив зняти і зарядити її, але тепер, коли він був у безпеці за зачиненими дверима, засоромився свого панічного страху. Як жовторотик, їй-Богу. Так оранжереїні містяни верещать, побачивши мишу-полівку. Якби він просто крикнув і поплескав у долоні, то, найвірогідніше,

налякав би ту істоту в кущах. Навіть якщо його реакцію повважати інстинктом, Вез поведився не як крутий дикий мешканець каньйону, яким він себе вважав. Якби він узяв гвинтівку, коли в ній не було нагальної потреби, то втратив би самоповагу. А це було важливо, бо єдина думка, до якої прислухався Вез Далберг, – це його власна думка. Ніяких рушниць.

Вез ризикнув підійти до великого вікна у вітальні. Його встановив якийсь чоловік, котрий орендував цю хатинку для Лісової служби двадцять років тому; він замінив вузьке, старе багатосекційне вікно на велике з однією секцією, зробивши більшу дірку в стіні. Через це вікно ліс виднівся як на долоні.

Кілька сріблястих хмар у сяйві місяця світилися на тлі оксамитового чорного нічного неба. Двір перед будинком був залитий місячним сяйвом, яке виблискувало на ґратці радіатора, капоті та лобовому склі джипа «Черокі», який належав Везу, і підкреслювало примарні обриси дерев, що росли у дворі. Спочатку він побачив лише кілька гілок, які ледь-ледь похитувалися від легенького вітру.

Вез кілька хвилин вивчав лісовий пейзаж. Не почувши і не побачивши нічого незвичного, він вирішив, що тварина пішла геть. Йому відчутно полегшало, і він знову знімався. Повертаючись від вікна, Вез помітив якийсь рух біля джипа. Він придивився, але нічого не побачив, хоч і уважно вдивлявся протягом кількох хвилин. Потім Вез вирішив, що це йому здалося, але за мить знову побачив щось: воно з'явилося з-за джипа.

Вез припав до віконної шибки.

Щось швидко бігло по двору в бік хатини, майже стелячись по землі. У місячному світлі неможливо було розгледіти, що то за істота, і це світло робило її ще таємничішою і безформнішою. Істота неслася до хатини. Несподівано – о Господи! – вона здійнялась у повітря, і тепер це страховидло летіло в темряві просто на нього. Вез закричав, а миттю пізніше істота в польоті розбила велике вікно. А ще через мить він захлинувся власним криком.

Оскільки Трейвіс не був любителем випити, то трьох бляшанок пива йому вистачило, щоб вибавитися від безсоння. Він заснув за кілька секунд, ледь поклавши голову на подушку. Йому наснилося, що він дресирувальник у цирку, де всі тварини, які виступали на манежі, могли говорити. Після кожного виступу він заходив у їхні клітки, де тварини розповідали йому різні таємниці, які вражали його, хоча він і забував їх, коли йшов до наступної клітки вислухати нові секрети.

Трейвіс прокинувся о четвертій ранку і побачив Ейнштейна біля вікна у спальні. Пес стояв на задніх лапах, обіпершись передніми на підвіконня. Його морда була освітлена місячним сяйвом. Він дуже сторожко вдивлявся у нічну темряву.

– Що трапилося, хлопче? – запитав Трейвіс.

Ейнштейн подивився на нього, а потім знову повернувся до посрібленого місяцем краєвиду. Він тихенько підвивав і ледь настовбурчив вуха.

– Там є хтось? – запитав Трейвіс, натягуючи джинси.

Пес стрибнув на чотири лапи і побіг зі спальні. За мить Трейвіс побачив його біля іншого вікна у напівтемній вітальні, де той знову вдивлявся у темряву з іншого боку будинку. Присівши біля пса і поклавши руку на його широку волохату спину, чоловік запитав:

– У чому справа, га?

Ейнштейн прилип носом до скла і знервовано скаржав.

Трейвіс не бачив нічого загрозливого на галявині перед будинком чи на дорозі. Потім йому дещо спало на думку і він запитав:

– Ти переживаєш через нашого вранішнього лісового переслідувача?

Пес подивився на нього серйозними очима.

– Що це воно було в лісі? – запитав Трейвіс.

Ейнштейн знову заскавчав і здригнувся.

Згадуючи пронизливий страх, що оволодів ретривером (та й Трейвісом) на схилах Санта-Ани, та тривожне відчуття, що за ними женеться якась надприродна істота, Трейвіс також здригнувся. Він визирнув у темряву. Колючі чорні обриси фінікової пальми виділялися на тлі тьмяного жовтого світла вуличного ліхтаря, що стояв неподалік. Пориви вітру ганяли вздовж тротуару кушпелу, опале листя і дрібне сміття, на мить-другу давали їм спокій, а потім знову здіймали в повітря. Якийсь нічний метелик легенько стукнувся об шибку просто перед обличчям Трейвіса та мордою Ейнштейна, мабуть, повважаючи відображення місяця чи вуличного ліхтаря живим полум'ям.

– Ти переживаєш, що воно досі за тобою женеться? – запитав він.

Пес тихо гавкнув.

– Я так не вважаю, – сказав Трейвіс. – Ти, напевно, не розумієш, наскільки ми далеко заїхали на північ. У нас була машина, тій істоті довелося би бігти за нами, а таке неможливо. Що б це не було, воно вже далеко позаду. Ейнштейне, воно залишилось у Богом забутому окрузі Оріндж і, звичайно, ні сном, ні духом не відає, куди ми поїхали. Не хвилюйся через це, зрозумів?

Ейнштейн понюхав і облизав руку Трейвіса, наче на знак згоди і вдячності, але після цього знову виглянув у вікно і ледь чутно заскавчав.

Трейвісу довелося кликати його назад до спальні. Там пес захотів лягти біля хазяїна. Трейвіс дозволив, щоб заспокоїти тварину.

На даху бунгало завивав вітер.

Час від часу в будинку щось поскрипувало – звичні, заспокійливі нічні звуки.

Тихо гуркочучи мотором і шурхочучи шинами, вулицею проїхав автомобіль.

Виснажений психічними та фізичними потрясіннями того дня, Трейвіс незабаром заснув.

Перед світанком він спросоння побачив, що Ейнштейн знову стоїть на варті біля вікна спальні. Напівсонний Трейвіс покликав пса і

мляво поплескав долонею по матрацу. Але Ейнштейн не залишив свій пост, і Трейвіс знову занурився у царство Морфея.

РОЗДІЛ 4

1

Наступного дня після зустрічі з Артом Стреком Нора Дейвон довго гуляла, щоб вивчити ті частини міста, в яких вона жодного разу не була. До цього вона раз на тиждень робила короткі прогулянки з Вайолет. З тих пір, як стара померла, Нора продовжила виходити на прогулянку, хоч і рідше, і не далі шести-восьми кварталів від будинку. Сьогодні вона піде значно далі, і це стане її першим, хай і незначним кроком на довгому шляху до свободи та самоповаги.

Перед виходом Нора вирішила, що по дорозі зайде у якийсь ресторанчик і перекусить. Щоправда, вона ніколи не була в таких закладах, тому перспектива спілкування з офіціантом та сидіння в компанії незнайомців страшенно лякала Нору. Тому вона у паперовий пакет спакувала одне яблуко, апельсин і два вівсяних печива. Нора вирішила поїсти на самоті в якомусь парку. Уже це було проривом. Крочок за крочком.

Небо було чисте, а повітря тепле. Дерева у своєму свіжому яскраво-зеленому буянні виглядали вже геть по-весняному; вони хиталися від легкого вітерцю, якого вистачало лише, щоб захиститися від спекотного сонця.

Поки Нора йшла повз доглянуті будинки, частину з яких було збудовано у різних стилях іспанської архітектури, вона з цікавістю розглядала двері та вікна, розмірковуючи про людей, які там жили. Вони щасливі чи сумні? Кохають когось? Яка музика та книги їм подобаються? Що люблять їсти? Чи планують вони провести відпустку в якомусь екзотичному місці або ж вечір у театрі, відвідати нічний клуб?

Раніше Нора ніколи не цікавилася цими людьми, бо розуміла, що вона з ними ніколи не перетнеться. Думати про них – марна трата часу і сил. Але тепер...

Коли Нора стикалася з іншими перехожими, то опускала голову і відвертала обличчя, як і раніше. Але сьогодні в неї вистачило сміливості подивитися на декого з них. На її подив, чимало посміхалися їй і віталися з нею. Своєю чергою Нору ще більше здивувало те, що вона віталася у відповідь.

Біля окружного суду Нора зупинилася, щоби помилуватися жовтим цвітом юки¹² та яскраво-червоними бугенвіліями, які вилися отинькованою стіною крізь візерунчасті ковані ґратки по одному з високих вікон.

Дійшовши до місіонерської церкви Святої Варвари, побудованої у 1815 р., Нора зупинилася біля парадних сходів, вивчаючи величний фасад старовинного храму. Вона пройшлася внутрішнім двором, де був Священний сад, а тоді піднялася на західну дзвіницю.

Поступово Нора почала розуміти, чому, висновуючи з багатьох прочитаних нею книжок, Санта-Барбару називали одним із найгарніших місць на землі. Вона прожила тут майже все життя, але постійно ниділа в будинку разом із Вайолет Дейвон, а коли виходила кудись, то майже нічого не бачила, крім власних черевиків. Сьогодні Нора вперше побачила місто. Воно вразило і зачарувало її.

О першій дня Нора присіла на лавку біля озера в парку Аламеда в затінку трьох старих масивних фінікових пальм. У неї вже боліли ноги, але вона не хотіла йти додому так рано. Нора відкрила паперовий пакунок і почала свій перекус із жовтого яблука. Ще ніколи їй не було так смачно. Оскільки вона добре зголоділа, то також швидко з'їла й апельсин, склавши лушпайки назад у паперовий пакунок, відтак взялася було за вівсяне печиво, коли поряд із нею на лавку присів Арт Стрек.

– Привіт, красуне.

Він був одягнутий у блакитні спортивні шорти і кросівки для бігу, а також у білі гольфи. Проте він точно не бігав, бо навіть не спітнів. Це

був м'язистий чоловік із широкими грудьми і темною засмагою. Від нього віяло маскулітністю. Він одягнувся так лише для того, щоб похвалитися своїми м'язами, тому Нора одразу опустила очі.

– Соромишся? – запитав він.

Нора не могла говорити, бо шматок печива застряг у неї в роті, а слина раптом кудись зникла. Вона боялася, що похлинетесь, якщо проковтне печиво, але й виплюнути його було ніяк.

– Солоденька сором'язлива Нора, – сказав Стрек.

Подивившись униз, Нора запримітила, як сильно у неї тремтить права рука. Печиво розкришилось у долоні, і крихти сипались на тротуар просто їй під ноги.

Нора йшла на цю прогулянку, плануючи таким чином зробити перший крок до власної свободи, але тепер зрозуміла, що була й інша причина: вона сподівалася вибавитись від залицянь Стрека. Нора боялася залишатися вдома, непокоячись, що він без кінця телефонуватиме їй. Але тепер, коли він знайшов її на вулиці, де її вже не захищали зачинені вікна та двері, ситуація значно погіршала.

– Подивись на мене, Норо.

– Ні.

– Подивись на мене.

Остання крихта розкришеного печива випала з її правої руки.

Стрек узяв її за ліву руку. Вона спробувала опиратися, але він стиснув її долоню, перебираючи пальці, тому вона здалася. Стрек поклав її руку на своє оголене стегно. Його тіло було пружним і гарячим.

У неї почало крутити у шлунку, серце стукотіло наче шалене, і вона не знала, що відбудеться раніше – її знудить чи вона знепритомніє.

Повільно рухаючи її рукою вгору-вниз по своєму оголеному стегну, Стрек сказав:

– Я – те, що тобі потрібно, красунечко. Я можу подбати про тебе.

Вівсяне печиво склеїло її рот, наче глина. Нора сиділа з опущеною головою, але підняла очі, щоб подивитися спідлоба. Вона

сподівалася зустріти когось, щоби покликати на допомогу, але в парку були лише дві молодих мами з дітьми, та й то надто далеко.

Піднімаючи її руку зі стегна і кладучи на голі груди, Стрек промовив:

– Як тобі сьогоднішня прогулянка? Тобі сподобалася місіонерська церква? Мммм. А як тобі цвіт юки біля суду? Гарно, еге ж?

Своїм холодним самовдоволенням голосом Стрек продовжував розпитувати про її враження від побаченого. Вона зрозуміла, що він слідкував за нею весь ранок – з машини чи пішки. Вона не бачила його, але, безсумнівно, він був там, оскільки знав про кожен її рух після того, як вона залишила будинок. Це налякало і схвилювало її більше, ніж усе, що він робив до цього.

Нора важко і швидко дихала, але все одно їй бракувало повітря. У вухах шуміло, але вона чітко чула кожне слово свого мучителя. Хоч Нора була готова вдарити Стрека чи роздряпати йому очі, її наче паралізувало. Вона була готова битися, але не могла, бо хоч її й переповнювала лють, але страх знесилював. Нора хотіла кричати, але не на допомогу, а від розпачу.

– Тепер ти гарно пройшлася, добре пообідала у парку і розслабилася, – промовив Стрек. – Знаєш, чого зараз тобі не вистачає? Ти знаєш, що зробить цей день просто пречудовим і особливим, кралечко? Ось як ми вчинимо: сядемо до мене в машину, поїдемо до тебе додому, піднінемося у твою жовту кімнату, заліземо в те ліжко під балдахіном...

Він був у її спальні! Напевне, вчора. Замість лагодити телевізор у вітальні, він прослизнув у спальню. Покидьок, він прокрався у її найінтимніше місце, вдерся в її останній прихисток і порпався у її речах.

– ...на те велике старе ліжко. Я тебе роздягну, сонечко, роздягну і трахну...

Нора так ніколи і не змогла б пояснити, що надало їй відваги – жах від раптового усвідомлення, що Стрек проникнув у її притулок, чи від того, що він уперше лайнувся у її присутності (чи, можливо,

все разом узате). Але вона підняла голову, окинула його гнівним поглядом і виплюнула недоїдене печиво просто в його обличчя. Вологе місиво із крихт і слини прилипло до його правої щоки, повіки та бокової сторони носа, воно також застрягло у волоссі та поцяткувало лоб. Коли Нора побачила спалах гніву в очах та гримасу на його обличчі, то відчула напад жаху через те, що накоїла. Але водночас вона була у захваті, що змогла розірвати емоційні пута, які паралізували її; байдуже, що її вчинок розлютить Стрека і він захоче з нею поквитатися.

Стрек помстився їй одразу ж досить брутальним чином. Він досі тримав її ліву руку, тож Нора не могла викрутитися. Стрек так сильно стиснув її долоню, що в неї захрускотіли пальці. Господи, як їй було боляче! Але Нора не хотіла, щоб він отримав задоволення, побачивши її сльози, тому лише зціпила зуби і терпіла. На її лобі проступили краплини поту, і вона відчувала, що ось-ось знепритомніє. Проте гіршим від болю було дивитися у холодні блакитні очі Стрека, які сіяли тривогу в серці Нори. Стискаючи їй пальці, він утримував її не лише руками, а й холодним і якимось дивним поглядом. Стрек намагався втихомирити і залякати її. Господи, це працювало: Нора бачила в його очах безум, з яким вона б ніколи не впоралася.

Коли Стрек побачив її відчай, який, вочевидь, сподобався йому більше, ніж зойк від болю, то перестав стискати її пальці, але не дозволив висмикнути руку. Він сказав:

– Ти заплатиш за плювок у моє обличчя. І тобі це сподобається.

Нора промовила невпевнено:

– Я поскаржуся твоєму начальнику, і тебе звільнять.

Стрек лише посміхнувся. Норі було цікаво, чому він навіть не потурбувався витерти шматки вівсяного печива з обличчя. Проте через мить вона здогадалася: він хотів змусити її зробити це.

– Втратити роботу? А... я вже не працюю у «Водлоуз TiBi». Звільнився вчора ввечері. Тому в мене є для тебе час, Норо, – промовив Стрек.

Вона опустила очі, не маючи сил приховати страх. Вона тремтіла так, що здавалося, скоро навіть її зуби зацокотять.

– Я ніколи не затримуюся на тривалий час на жодній роботі. Такому чоловікові, як я, дуже швидко все набридає. Я сповнений енергії. Окрім того, життя занадто коротке, щоб витратити його на роботу, чи не так? Тому я трішки працюю, щоби призбирати грошенят, і тоді загуляю, як собі знаю. Час від часу я знаходжу таких жінок, як ти, які мають велику потребу в мені; вони моляться, щоб знайти подібного чоловіка, і я їм у цьому допомагаю.

«Копни його, вкуси, видряпай очі», – подумки наказувала собі Нора, але продовжувала сидіти в заціпенінні.

Рука Нори тупо нила, і вона ще пам'ятала, яким пекучим і сильним спершу був біль.

Стрек заговорив м'якшим, підбадьорюючим, переконливішим голосом. Але це ще більше її налякало.

– Я допоможу тобі, Норо. Я поживу в тебе деякий час. Нам сподобається. Без сумніву, ти нервуєш через мене, і я розумію чому. Чесно. Але повір мені, це те, що тобі потрібно, дівчинко. Це переверне все твоє життя і докорінно змінить тебе. Це найкраще, що може статися з тобою.

Ейнштейну дуже сподобався парк.

Коли Трейвіс зняв ошийника, ретривер підійшов до найближчої клумби, на якій росли великі жовті нагідки, оточені рядом пурпурових нарцисів, і повільно обійшов її; було помітно, що він зачарований. Ретривер підійшов до яскравої клумби з пізніми жовтцями, а потім до іншої, на якій росла розрив-трава. З кожним відкриттям пес усе сильніше метляв хвостом. Кажуть, що пси бачать усе в чорно-білих тонах, але Трейвіс міг заприсягнутися, що Ейнштейн здатен розрізняти кольори. Ейнштейн обнюхував усе: квіти, чагарник, дерева, каміння, урни, зім'яте сміття, підніжжя фонтанчиків питної води та кожен метр землі, якою проходив. Без сумніву, він відтворював образи людей і собак, які пройшли тут, завдяки своєму нюху. Ці картини були такими ж чіткими, як для Трейвіса світлини.

Впродовж усього ранку та першої половини дня ретривер не зробив нічого дивного. Його поведінка типового «дурного пса» виглядала настільки переконливою, що Трейвісу стало цікаво, чи інтелект собаки, який майже не поступався людському, проявлявся лише у вигляді коротких спалахів, чогось на кшталт епілептичних приступів, але в хорошому сенсі цього слова. Але після вчорашнього незвичайності Ейнштейна була доведена раз і назавжди, хоча він її показував рідко.

Поки вони прогулювалися біля озера, Ейнштейн раптом напружився, підвів голову, ледь настовбурчив обвислі було вуха і витріщився на парочку, яка сиділа на лавці за 20 метрів звідси. Чоловік був одягнутий у спортивні шорти, а жінка – у мішкувате сіре плаття; він тримав її за руку. Складалося враження, що вони занурилися у бесіду.

Трейвіс, не бажаючи турбувати парочку, уже почав відвертатися, крокуючи в бік галявини, проте Ейнштейн, коротко гавкнувши, побіг

прямо туди.

– Ейнштейне! До мене! Сюди!

Пес не звернув уваги на окрики Трейвіса, підбіг до парочки і почав несамовито гавкати.

Поки підоспів Трейвіс, чоловік у спортивних шортах уже підвівся, простягнувши вперед руки і стискаючи кулаки, і боязко відступив від ретривера.

– Ейнштейне!

Ретривер припинив гавкати, ухилився від Трейвіса, коли той хотів надіти на нього ошийника, і, підбігши до жінки на лавці, поклав їй голову на коліна. Таке несподіване перетворення зі злого пса у лагідну тварину здивувало всіх.

Трейвіс промовив:

– Прийміть мої вибачення. Він ніколи...

– Якого дідька, – визвірився чоловік у спортивних шортах. – Не можна ж відпускати такого злого пса у парку!

– Він не злий, – заперечив Трейвіс. – Він...

– Брехня! – вигукнув бігун, бризкаючи слиною. – Ця клята тварина хотіла мене вкусити. Хочеш, я тебе по судах затягаю?

– Я не знаю, що на нього...

– Забери його! – вимагав бігун.

Збентежений Трейвіс кивнув, повернувся до Ейнштейна і побачив, що жінка покликала його сісти побіля неї на лавку. Ейнштейн сидів, дивлячись на неї і поклавши лапи їй на коліна, а вона не просто пестила, а обіймала його. Взагалі те, як жінка торкалася пса, виглядало якось розпачливо.

– Забери його! – розлючено промовив бігун.

Чоловік був вищим, ширшим у плечах і виглядав міцнішим за Трейвіса. Він підійшов уперед, нависаючи над ним, щоб налякати своїм масивним виглядом. Він звик досягати свого з допомогою ось такої агресивності, вдаючи, що він – хлопець не в тім'я битий. Трейвіс зневажав таких.

Ейнштейн повернувся до бігуна, вишкірив зуби і глухо загарчав нутряним голосом.

– Слухай, друже, – сердито промовив бігун. – Ти що, глухий? Я сказав, щоб ти взяв його на повідець, он він у тебе в руці. Якого дідька ти чекаєш?

Трейвіс почав усвідомлювати, що тут щось недобре. Бігун перегравав зі своєю лицемірною злістю; складалося враження, що він вчинив щось срамотне й тепер намагається приховати свою провину, одразу ж переходячи в агресивний наступ. Жінка теж поводитися дивно: вона не промовила ні слова, її обличчя було блідим, а руки тремтіли. Висновуючи з того, як вона гладила і притискала до пса, це не він налякав її. Трейвіса також здивувало, як ця парочка, збираючись на прогулянку в парк, спромоглася вдягнутися так по-різному: чоловік – у спортивних шортах, жінка – у сірому домашньому платті. Трейвіс помітив, що жінка нишком боязливо поглядає на бігуна, і раптом зрозумів, що разом ці двоє опинились випадково – принаймні жінка цього не хоче, – а чоловік, без сумніву, вчинив щось негарне.

– Пані, з вами все гаразд? – запитав Трейвіс.

– Звісно, з нею не все гаразд, – сказав бігун. – Твій клятий пес налякав її, гавкаючи і клацаючи зубами...

– Здається, зараз вона його не боїться, – відповів Трейвіс, зустрівшись поглядом із чоловіком.

До щоки чоловіка прилипли якісь крихти, ймовірно, вівсяного печива. Трейвіс помітив також, що одне печиво випало із пакунка на лавку біля жінки, а інше лежало розкришене на землі в неї під ногами. Що, дідько б його вхопив, тут відбулося?

Бігун кинув на Трейвіса гнівний погляд і хотів щось сказати, але, подивившись на жінку й Ейнштейна, нарешті усвідомив, що його награне обурення вже недоречне, тому вперто промовив:

– Ну... все ж треба пильнувати за псом.

– Навряд чи він ще когось потурбує, – сказав Трейвіс, змотуючи повідець. – Це було всього лиш якесь затьмарення.

Бігун досі був розлючений, але вже починав вагатися. Він звернувся до принишкої жінки:

– Норо?

Вона не відповіла, а продовжувала пестити Ейнштейна.

– Побачимось пізніше, – сказав їй бігун.

Не отримавши відповіді, він знову повернувся до Трейвіса, звузив очі й промовив:

– Якщо той пес гнатиметься за мною...

– Не буде, – перебив Трейвіс. – Можете продовжувати бігти. Він не потурбує вас.

Чоловік, озираючись, повільно побіг у бік найближчого виходу. За якийсь час він зник.

На лавці Ейнштейн влігся на живіт, поклавши голову жінці на коліна.

– Ви йому точно сподобалися, – сказав Трейвіс.

Не піднімаючи голови і гладячи Ейнштейна однією рукою, Нора відповіла:

– Чудовий пес.

– Я знайшов його вчора.

Нора промовчала.

Трейвіс присів на інший кінець лавки так, що Ейнштейн опинився поміж ними.

– Я Трейвіс.

Нора нічого не відповідала, чухаючи Ейнштейна за вухами. Пес задоволено буркотів.

– Трейвіс Корнелл, – додав чоловік.

Нарешті Нора підняла голову і подивилася на Трейвіса.

– Нора Дейвон.

– Приємно познайомитися.

Вона нервово посміхнулася.

Нора була доволі привабливою, незважаючи на пряме волосся і відсутність косметики. Вона була брюнеткою з лискучим волоссям,

бездоганною шкірою і сірими, із зеленими прожилками очима, які, здавалося, аж світяться під яскравим травневим сонцем.

Наче відчуюючи прихильність Трейвіса і водночас злякавшись її, Нора одразу ж відвернула погляд, ще нижче опустивши голову.

– Пані Дейвон... У вас щось трапилося? – запитав Трейвіс.

Нора промовчала.

– Той чоловік... чіплявся до вас?

– Усе гаразд, – відповіла Нора.

Нора сиділа з опущеною головою, згорбившись під тонною своєї сором'язливості. Вона виглядала такою вразливою, що Трейвіс не міг отак встати й піти, залишивши її зі своїми проблемами.

– Якщо той чоловік чіплявся до вас, гадаю, слід покликати копа... – порадив він.

– Ні, – заперечила Нора тихо, але наполегливо. Вона прибрала Ейнштейна з колін і підвелася.

Собака зістрибнув з лавки і став біля Нори, співчутливо дивлячись на неї.

Підводячись із лавки, Трейвіс промовив:

– Звісно, я не хочу лізти в...

Нора побігла геть, але не тією доріжкою, якою покинув парк бігун.

Ейнштейн кинувся було за нею, але зупинився і неохоче повернувся, коли Трейвіс покликав його.

Нічого не розуміючи, Трейвіс дивився услід Норі. Загадкова та знервована жінка у сірому платті, безформному, наче жіночий одяг амішів чи членів інших сект, прихильниці яких ревно намагалися приховати свою жіночу поставу, щоб не спокушати чоловіків.

Трейвіс та Ейнштейн продовжили прогулянку парком. Пізніше вони пішли на пляж, де ретривер, здавалося, взагалі був ошелешений безкінечними краєвидами морських хвиль та бурунів, від яких на піску залишалися клапті шумовиння. Пес постійно зупинявся, щоб кілька хвилин подивитися на океан, а потім весело борсався у хвилях прибою. Пізніше, вже вдома, Трейвіс намагався привернути увагу пса до книг, які так схвилювали його минулого

вечора, сподіваючись, що цього разу він зможе зрозуміти, що такого Ейнштейн знайшов у них. Пес байдуже понюхав томи, які йому приніс Трейвіс, і позіхнув.

Упродовж усього вечора Трейвіс часто згадував Нору Дейвон. Її образ яскраво відобразився в його свідомості, і це дивувало його. Їй не потрібен був крикливий одяг, щоби привернути чоловічу увагу; достатньо було її личка й отих сіро-зелених очей.

Через кілька годин міцного сну Вінсент Наско рано-вранці полетів до Акапулько, в Мексику. Він заселився у величезний готель на узбережжі. Це була будівля, залита вогнями, але справляла враження бездушного царства, де панували скло, бетон і тераццо¹³. Після цього він перевдягнувся в широкі білі топ-сайдери¹⁴, білі вовняні шорти та світло-блакитну сорочку з банлону¹⁵ і вирушив на пошуки доктора Лоутона Гайнса.

Останній проводив відпустку в Акапулько. Йому було тридцять дев'ять років, зріст метр сімдесят п'ять і вага – сімдесят два кілограми. Гайнс мав буйне темно-коричнєве волосся і міг би бути схожим на Аль Пачино, якби не червона родима пляма на лобі завбільшки як півдоларова монета. Він приїжджав до Акапулько не рідше двох разів на рік і завжди зупинявся в елегантному готелі «Лас Брізас», на окраїні східної частини затоки. Гайнс любив довго обідати у ресторані біля готелю «Калета», бо там подавали його улюблені коктейлі з текіли і звідти було чудово видно пляж ла-Калета.

О дванадцятій двадцять у цьому ж ресторані Вінс сидів у ротанговому кріслі зі зручними жовтими та зеленими подушками за столом біля вікна. Він помітив Гайнса, щойно зайшовши в ресторан. Доктор сидів за іншим столом біля вікна, за три столи від Вінса, і його трохи затуляла пальма у горщику. Він їв креветки і пив «маргариту» із шикарною блондинкою. Дівчина була одягнута у білі слакси та яскравий топ – добра половина чоловіків у ресторані витріщалася на неї.

На думку Вінса, Гайнс був більше схожим на Дастіна Гоффмана¹⁶, ніж на Пачино. У нього були виразні риси Гоффмана, зокрема гоффманівський ніс. Що ж до інших ознак, він виглядав точнісінько так, як його й описали. Чоловік був одягнутий у рожеві вовняні

штани та блідо-жовту сорочку. На ногах у нього були білі сандалі. Вінс вважав такий одяг занадто тропічним і курортним.

Вінс закінчив свій обід: суп з тефтелями, енчілади¹⁷ з водоростями у зеленому соусі та безалкогольна «маргарита», і розрахувався якраз тоді, коли Гайнс із блондинкою збиралися йти.

Блондинка сіла за кермо свого червоного «порше», а Вінс заліз в орендований «форд». У нього був великий пробіг, тому він гримів, наче перкусії якогось маріачі-гурту¹⁸. Окрім того, під ногами був ще й смердючий запліснявілий килимок.

Блондинка висадила Гайнса на парковці біля «Лас Брізаса», де вони ще постояли щонайменше п'ять хвилин біля її машини, мацаючи одне одного за дупи і посеред білого дня цілуючись засмоктом.

Це видовище розчарувало Вінса. Він гадав, що Гайнс повинен поводитися пристойніше. Зрештою, у нього був ступінь доктора. Якщо вже освічені люди не мають гарних манер, то що вже говорити про звичайних людей? Хіба їх цьому більше не навчають в університетах? Не дивно, що світ сходить на пси.

Блондинка сіла у свій «порше», а Гайнс поїхав з парковки на білому спортивному двомісному «Мерседесі 560 SL». Він явно був не орендованим, і Вінсу стало цікаво, звідки в доктора така автівка.

Гайнс, як і за хвилину Вінс, залишив машину в паркувальника. Він пішов за доктором крізь фойє на пляж – випадковому спостерігачу могло би здатися, що два чоловіки просто прогулюються узбережжям. Але потім Гайнс присів біля шикарної мексиканки у стрічковому бікіні. Це була смаглява дівчина з ідеальним тілом і років на п'ятнадцять молодша за доктора. Вона засмагала у шезлонгу із заплученими очима. Гайнс поцілував її в шию, злякавши при цьому. Без сумніву, вони були знайомі, бо дівчина засміялася й обійняла його.

Вінс ходив пляжем туди-сюди, а потім присів на пісок позаду Гайнса з дівчиною. Їх розділяли кілька відпочивальників. Він не турбувався, що Гайнс помітить його: найімовірніше, того цікавила

лише дівоча анатомія. Крім того, незважаючи на свої габарити, Вінс мав талант до маскуванню.

Високо над затокою якийсь турист ширяв на парашуті, причепленому на тонкому тросі до катера. Сонячні промені розсипалися у повітрі, наче дощ із золотих монет над піском і над морем.

Через двадцять хвилин Гайнс поцілував дівчину в губи та в груди і пішов назад. Дівчина вигукнула:

– Сьогодні о шостій!

Гайнс відповів:

– Я буду там.

Після цього Гайнс і Вінс поїхали кататися. Спочатку Вінс гадав, що доктор їде з якоюсь конкретною метою, але через деякий час стало зрозуміло, що вони просто безцільно намотують кола узбережжям, милуючись краєвидами. Вони проїхали пляж Револькадеро і мчали далі: Гайнс на своєму білому «мерседесі», а Вінс – позаду на своєму «форді», тримаючись на безпечній відстані, але так, щоб не втратити Гайнса з поля зору.

Нарешті вони доїхали до якогось місця, звідки відкривався мальовничий краєвид. Там Гайнс зїхав з дороги і припаркувався біля машини, з якої вийшло четверо ошатно вдягнених туристів. Вінс теж припаркувався, відтак підійшов до залізних поручнів із зовнішнього краю схилу. Звідти відкривався справді дивовижний краєвид на узбережжя та буруни, які з гуркотом розбивалися об скелястий берег, розташований більш ніж на 30 метрів нижче.

Туристи у смугастих сорочках та пістрявих шортах, закінчивши гучно захоплюватися краєвидами, познимкувавшись і наостанок насмітившись, поїхали геть, залишивши на скелі Вінса та Гайнса наодинці. На трасі виднівся лише чорний автомобіль компанії «Транс-Ам», і він наближався. Вінс чекав, поки машина проїде. Після цього він планував напасти на Гайнса зненацька.

Проте замість того, щоб їхати собі далі, «Транс-Ам» зїхав із шосе і припаркувався біля «мерседеса» Гайнса. Звідти вийшла красуня

років двадцяти п'яти. Вона побігла до Гайнса. У неї була зовнішність мексиканки, але з великою домішкою китайської крові, загалом дуже екзотична особа. Дівчина була одягнена у білий топик із бретелькою через шию та білі шорти. У неї були найкращі ноги, які Вінсу доводилося колись бачити. Дівчина з Гайнсом пішли до поруччя, аж поки зупинилися метрів за двадцять від Вінса, а тоді так увіп'ялися одне в одного, що Вінс аж почервонів.

Декілька хвилин Вінс наближався до них уздовж поручнів, час від часу ризиковано перехиляючись вниз і витягуючи шию, щоби подивитися на буруни, які підлітали метрів на п'ять заввишки, і примовляючи: «Оце я розумію!» – коли особливо велика хвиля вдарялася об крутий виступ скелі. Вінс намагався зробити вигляд, що його рух у бік парочки був зовсім випадковим.

Хоч вони стояли спиною до нього, вітер доносив окремі фрагменти їхньої розмови. Жінка, здавалося, переживала, що її чоловік дізнається про те, що Гайнс у місті, а останній вмовляв жінку домовитися про завтрашній вечір. Безсовісний!

Траса знову спорожніла, і Вінс вирішив, що іншої можливості дати собі раду з Гайнсом у нього не буде. Він пройшов останні кілька метрів, що розділяли його та дівчину, схопив її ззаду за шию і пояс її шортів і, одним махом відірвавши від землі, перекинув через поруччя. З криком вона полетіла вниз на каміння.

Усе сталося так швидко, що Гайнс навіть не встиг відреагувати. Поки жінка летіла, Вінс повернувся до спантеличеного доктора, двічі вдарив його в обличчя, розбивши губи і зламавши ніс. Гайнс знепритомнів.

Поки він сповзав на землю, жінка долетіла до скель. Навіть на відстані Вінс прийняв її пожертву. Клац!

Він хотів перехилитися через поручні, щоб глянути на її понівечене тіло на камінні, але, на жаль, часу було обмаль: скоро на трасі з'являться машини.

Вінс відніс Гайнса назад у «форд» і поклав його на переднє сидіння, обіперши об двері. Сторонній подумав би, що той мирно

спить. Вінс відкинув голову чоловіка таким чином, щоб кров з його носа текла у носоглотку.

Зі звивистої прибережної траси, в багатьох місцях поцяткованої вибоїнами, Вінс повернув на бічну дорогу, яка, дедалі вужчаючи і заглиблюючись у тропічний ліс, незабаром із дороги з гравію перетворилася у звичайний путівець. Нарешті він зупинив автомобіль у віддаленому закутку, побіля суцільної зеленої стіни із величних дерев і буйної рослинності. Впродовж цього часу Гайнс двічі починав приходити до тями, але Вінс утихомирював доктора, б'ючи головою об передній щиток.

Він витягнув з автівки непритомного чоловіка і поволік крізь прогалину в кущах під деревами, поки не знайшов тінисту галявину, вкриту густим мохом. Пташине кавкання і тріскотіння одразу ж припинилося, а невидима оку дрібнота з химерними голосами кинулася врозтіч поміж трави. Великі комахи, в тому числі жук завбільшки як долоня Вінса, також поспішили втекти від гріха подалі, а ящірки полізли на дерева.

Вінс повернувся до свого «форда», де в багажнику лежало сяке-такє знаряддя для допиту: пакет зі шприцами і дві ампули із «сироваткою правди», шкіряний мішечок зі шротом, ручний шокер, схожий на пульт від телевізора, та відкорковувач із дерев'яною ручкою.

Лоутон Гайнс досі не прийшов до тями, коли Вінс повернувся до галявини. Доктор хрипів через розбитий ніс.

Гайнс повинен був померти ще добу тому. Люди, які замовили Вінсу трьох людей, хотіли задіяти іншого «фрілансера», котрий мешкав в Акапулько і працював у Мексиці. Але той чоловігга помер вчора вранці, бо в довгоочікуваній посилці, яку надіслали авіаційною поштою з лондонського відділення «Fortnum & Mason», натомість желейного та мармеладного асорті виявився кілограм пластиду.

Через доконечну необхідність організація з Лос- Анджелеса доручила цю роботу Вінсу, хоча він і так уже запрацювався, а це

було небезпечно. Вінсу пощастило, оскільки він був упевнений, що цей доктор також повинен бути пов'язаний з лабораторією у Банодайні і зможе дати йому додаткову інформацію про проект «Франциск».

Оглянувши нетрі тропічного лісу навколо галявини, на якій лежав Гайнс, Вінс знайшов повалене дерево. Йому вдалося відірвати від нього покручений шматок товстої кори, який міг би придатися як імпровізована посудина. Знайшовши потім зарослий ряскою струмок, він набрав у цю посудину десь із півкварту води. Вода була застоюною. Можна собі тільки уявити, які екзотичні бактерії там водилися, але, певна річ, Гайнсу повинно бути байдуже.

Першу порцію води Вінс вихлюпнув доктору в обличчя. Через мить повернувся з другою порцією, яку змусив випити. Гайнс довго плювався, давився і трохи поблював, поки йому в голові не прояснилося і він не почав розуміти, що йому говорили, а відтак чітко відповідати.

Тримаючи шкіряний мішечок зі шротом, шокер та відкорковувач, Вінс пояснив, яким чином буде їх застосовувати, якщо Гайнс не захоче говорити. У доктора, який виявився спеціалістом із фізіології та функції мозку, було більше здорового глузду, ніж патріотизму, тому він охоче почав розповідати всі подробиці надсекретного оборонного проекту в Банодайні, в якому брав участь.

Коли Гайнс поклявся, що йому більше нічого додати, Вінс приготував «сироватку правди». Набравши препарат у шприц, він запитав невимушено:

– Докторе, що у вас із тими жінками?

Гайнс, котрий лежав на спині в густому моху, витягнувши руки вздовж тіла точнісінько так, як наказав йому Вінс, не зміг швидко перейти на іншу тему розмови і лише розгублено кліпав.

– Я слідкував за вами з обіду і знаю, що у вас тут, в Акапулько, троє...

– Четверо, – заперечив Гайнс, і, незважаючи на жах, у його голосі прозвучала гордість. – «Мерседес», на якому я їжджу, належить

Жизель. Це наймиліше створіння...

– Ви користувалися машиною однієї жінки, щоб зраджувати їй з іншими трьома?

Гайнс кивнув і спробував посміхнутися, але скривився, коли відчув новий напад болю у зламаному носі.

– Я завжди... так повадився з жінками.

– Заради Бога! – з відразою сказав Вінс. – Невже ви не розумієте, що шістдесяті й сімдесяті давно минули? Вільне кохання померло, і тепер за це треба платити високу ціну. Хіба ви не чули про герпес, СНІД і все таке?

Вводячи доктору сироватку, Вінс продовжив:

– Та ви, напевне, носій усіх відомих людству венеричних хвороб.

Дурнуватو кліпаючи, Гайнс спершу виглядав спантеличено, а потім під дією препарату впав у сон. Він підтвердив свої слова про Банодайн та проект «Франциск».

Коли дія препарату закінчилася, Вінс почав мучити Гайнса шокером просто заради забави, аж поки батарейки не сіли. Вчений смикався, як напіврозчавлений водяний жук, вигинаючи спину і б'ючись п'ятками, головою і руками об мох.

Коли шокер зовсім розрядився, Вінс почав лупцювати доктора мішечком зі шротом до втрати свідомості, відтак убив його, засунувши відкорковувач поміж ребрами у саме серце.

Клац!

У тропічному лісі запанувала глуха тиша, але Вінс відчував, що за ним спостерігали тисячі очей диких мешканців. На його думку, невидимі спостерігачі схвалювали те, що він зробив із Гайнсом, оскільки спосіб життя, який вів учений, порушував закони природи, яких дотримувалися всі мешканці джунглів.

Він подякував Гайнсу, але не поцілував чоловіка ні в губи, ні в чоло: життєва енергія Гайнса могла би збадьорити його, і Вінс був би їй радий, проте тіло та дух доктора були нечистими.

Після прогулянки в парку Нора одразу ж пішла додому. Пригодницький настрій та дух свободи, які урізноманітнили її ранкову прогулянку, зникли: Стрек зіпсував їй день.

Зайшовши в будинок, Нора зачинила двері на основний замок, запірний ригель і латунний ланцюжок. Вона обійшла всі кімнати на першому поверсі, щільно закриваючи занавіски, щоб Артур Стрек не міг побачити, що відбувається, якщо вештатиметься навколо. Темрява, що запала після її дій, не сподобалася Норі, тож вона увімкнула лампи в усіх кімнатах. Не забула вона і про кухню, закривши віконниці й перевіrivши замок на задніх дверях.

Контакт зі Стреком не лише налякав її, а й вселив відчуття фізичної огиди. Найбільше, чого вона зараз хотіла, – це тривалий і гарячий душ.

Але в Норі раптом почали підкошуватися ноги і паморочитися в голові. Щоб не впасти, їй довелося схопитися за кухонний стіл. Нора знала, що впаде, якщо почне підніматися сходами, тому вона присіла, склала руки на столі й узялася чекати, поки напад слабкості не минеться.

Коли найгірше було позаду, Нора згадала про пляшку бренді у буфеті біля холодильника. Їй спало на думку, що випивка її збадьорить. Вона придбала цю пляшку «Ремі Мартін» після смерті Вайолет, оскільки та була противником будь-яких напоїв, міцніших за яблучний сидр. Наче протестуючи проти цього, Нора налила собі склянку бренді, повернувшись із похорону тітки. Їй не сподобався напій, і вона вилила майже всю порцію в умивальник. Але зараз Норі здалося, що після склянки бренді тремтіння припиниться. Спершу Нора підійшла до умивальника і кілька разів помила руки, увімкнувши найгарячішу воду, яку могла витримати. Вона намагалася змити всі спогади про Стрека – спершу за допомогою мила, а потім

великої кількості миючого засобу «Айворі». Після такої процедури її руки почервоніли, нагадуючи шматки вареного м'яса.

Відтак Нора принесла пляшку з бренді та склянку і поставила на стіл. У книжках, що їх вона читала, часто зустрічалися персонажі, котрі, перебуваючи в розпачі, могли випити цілу пляшку спиртного. Останнє вони використовували, щоб вибавитися від першого. Іноді це допомагало, тому могло допомогти і їй. Якщо бренді зможе хоч трішки впорядкувати її думки, в такому разі вона готова випити всю цю кляту пляшку.

Проте пиячки з Нори не вийшло, тож склянку «Ремі Мартін» вона пила цілих дві години.

Коли Нора намагалася прогнати думки про Стрека, то її починали мучити спогади про тітку Вайолет. Коли ж вона намагалася не думати про останню, її розум знову повертався до Стрека. Намагання ж Нори викинути з голови обох закінчувалося тим, що вона починала думати про Трейвіса Корнелла – чоловіка у парку. Але роздуми про нього теж не давали спокою. Він видався їй приємним – тактовним, ввічливим і турботливим – і... врятував від Стрека. Але він міг виявитися таким же негідником, як і Стрек. Якби вона залишила йому хоч якісь шанси, то, напевне, Корнелл теж би намагався чіплятися до неї, як і Стрек. Без сумніву, тітка Вайолет була хворим тираном і все ставила з ніг на голову, але Норі все частіше починало здаватися, що вона була права щодо небезпеки спілкування з іншими людьми.

А... ще ж був пес. Це зовсім інша історія. Нора не злякалася його, навіть коли він з лютим гавканням біг до лавки. Якимось чином вона здогадалася, що ретривер – Ейнштейн, як його назвав хазяїн, – гавкав не на неї; його злість було спрямовано на Стрека. Коли Нора обіймала Ейнштейна, то почувалася в безпеці, хоча загроза, що її становив Стрек, досі нависала над нею.

Можливо, пора самій завести собаку? Вайолет жахалася від самої думки про домашніх тварин. Але Вайолет померла і вже не воскресне, тож нічого не заважало Норі завести собаку.

Хіба...

Нора виразно відчувала, що жоден інший собака не дасть їй такого глибокого відчуття безпеки, як Ейнштейн. У них з ретривером одразу ж встановився тісний зв'язок.

Звісно, Нора приписувала псу ті якості, яких він не мав, бо той рятував її від Стрека. Тож не дивно, що вона бачила у ньому рятівника та відважного охоронця. Але як би Нора не намагалася переконати себе, що Ейнштейн був лише псом, усе одно вона відчувала, що він особливий і жоден інший пес не зможе так захистити її, як це зробив Ейнштейн.

Все ж порція «Ремі Мартін», хай і розтягнута на дві години, та думки про Ейнштейна підняли Норі настрій. Що важливіше, бренд і спогади про пса додали їй відваги піти до телефона на кухні, щоб зателефонувати Трейвісу Корнеллу з пропозицією придбати його ретривера. Зрештою, він сказав, що знайшов пса лише день тому, тож, мабуть, не встиг до нього сильно прихилитися. Якщо запропонувати прийнятну ціну, то Корнелл може погодитися. Нора прогортала телефонний довідник, знайшла номер Корнелла і набрала.

Чоловік відповів після другого гудка.

– Алло?

Почувши його голос, Нора усвідомила, що будь-яка спроба придбати собаку дасть йому можливість утрутитися в її життя. Вона забула, що він може бути таким же небезпечним, як і Стрек.

– Алло? – повторив чоловік.

Нора завагалася.

– Алло? З ким маю честь?

Нора мовчки поклати слухавку.

Перш ніж почати з Корнеллом розмову про собаку, слід убезпечити себе на випадок, якщо він виявиться таким же, як Стрек.

Коли близько п'ятої години кілька хвилин дзвонив телефон, Трейвіс саме висипав «Альпо» у миску Ейнштейна. Ретривер з цікавістю спостерігав за ним, облизуючись і чекаючи, поки Трейвіс вишкребе останні шматки з бляшанки. У пса був напружений вигляд.

Трейвіс підійшов до телефона, а Ейнштейн узявся за їжу. Коли ніхто не відповів на привітання Трейвіса, він знову повторив: «Алло», а пес підвів голову від миски. Трейвіс так і не отримав відповіді й запитав, хто на лінії. Здавалося, Ейнштейна це заінтригувало, бо він подибав до кухні й поглянув на слухавку в руках у Трейвіса.

Трейвіс поклав слухавку, повернувся і побачив, що Ейнштейн досі стоїть, витріщаючись на настінний телефон.

– Напевне, не той номер.

Ейнштейн подивився на Трейвіса, а потім знову перевів погляд на телефон.

– Або дітлахи думають, що вони найрозумніші.

Ейнштейн сумно завив.

– Що тебе гризе?

Ейнштейн досі стояв там, прикипівши до телефона.

Зітхнувши, Трейвіс промовив:

– На сьогодні мені вистачить твоїх вибриків. Якщо ти знову хочеш напустити туману, то без мене.

Трейвіс хотів подивитися новини до того, як почне готувати вечерю, тому взяв із холодильника дієтичну «Пепсі» й пішов до вітальні, залишивши пса наодинці з телефоном. Увімкнувши телевізор, він вмоствився у фотель, відкрив «Пепсі» й раптом почув, що Ейнштейн щось чудить на кухні.

– Що ти там робиш?

Щось дзеленькнуло і стукнуло, потім об тверду поверхню зашкрябали пазурі, а насамкінець почулося якесь гупання.

– Якщо щось зламаєш, будеш платити, – попередив Трейвіс. – Як ти зароблятимеш гроші? Можеш поїхати на Аляску і стати їздовим собакою.

Шум на кухні припинився, але лише на мить. Потім Трейвіс знову почув якийсь брязкіт, стукіт, скрип і пошкрябування.

Трейвіс хоч і вдавав, що злиться, був заінтригований, тому, скориставшись пультом, вимкнув звук телевізора.

Щось гепнулося на кухонну підлогу.

Трейвіс хотів уже піти подивитися, що сталося, але не встиг він підвестися з крісла, як у кімнаті з'явився Ейнштейн, несучи в зубах телефонний довідник. Напевне, йому довелося декілька разів підстрибнути, щоб нарешті скинути довідник зі столу. Пес пройшов вітальнею і поклав книгу біля ніг Трейвіса.

– Що ти хочеш? – запитав Трейвіс.

Пес носом підштовхнув телефонну книгу і в очікуванні задивився на Трейвіса.

– Ти хочеш, щоб я комусь зателефонував?

Ейнштейн гавкнув.

– Кому?

Ейнштейн знову підштовхнув книгу носом.

– Кому телефонувати? Лессі, Рін Тін Тіну¹⁹ чи Старому Брехуну?²⁰
– запитав Трейвіс.

Ретривер подивився на нього своїми темними очима, яких Трейвіс не бачив у жодного собаки; пес наче намагався передати поглядом те, що можна висловити тільки словами.

– Слухай, може, ти і вмієш читати мої думки, але я твої не вмію, – промовив Трейвіс.

Ретривер заскавчав у відчаї і вибіг з кімнати, зникнувши за рогом у короткому коридорчику, що вів до ванної кімнати і двох спалень.

Трейвіс хотів піти за ним, але потім вирішив посидіти і почекати, що буде далі.

За мить Ейнштейн повернувся зі світлиною 8x10 у золотій рамці й поклав її біля довідника. На ній була зображена Паула. Трейвіс зберігав світлину на своєму нічному столику. Цей знімок було зроблено у день їхнього весілля, за десять місяців до її смерті. На фото Паула була красунею і виглядала оманливо здоровою.

– Немає сенсу, хлопче. Неможливо зателефонувати мертвим.

Ейнштейн чмихнув, наче хотів сказати, що Трейвіс міднолобий. Він підійшов до стелажу з журналами, перевернув його, розкидавши все, і повернувся до Трейвіса з випуском «Таймз», який поклав біля фото у золотій рамці. Відтак він пошкрябав лапами якийсь журнал, відкрив його і взявся гортати сторінки, порвавши декілька з них.

Сівши на краєчок фотелю і нахилившись вперед, Трейвіс із цікавістю спостерігав.

Ейнштейн кілька разів зупинявся, щоб вивчити сторінки журналу, а потім продовжував гортати. Нарешті він знайшов рекламу автосалону, на якій красувалася шикарна брюнетка модельної зовнішності. Ейнштейн підвів голову на Трейвіса, потім на оголошення, а потім знову на Трейвіса й гавкнув.

– Не розумію.

Ейнштейн знову почав гортати журнал, аж поки знайшов рекламу, на якій усміхнена блондинка палила цигарку. Потім він пирхнув на Трейвіса.

– Машини та цигарки? Ти хочеш, щоб я тобі купив машину та пачку «Вірджинії слімз»?

Знову пройшовшись до перевернутого стелажа, Ейнштейн приніс журнал з нерухомості, який прислали поштою, хоча Трейвіс уже понад два роки не займався цією справою. Пес також прогортав його, поки не знайшов фото агента з нерухомості – симпатичної брюнетки в куртці з логотипом «Century 21».

Трейвіс подивився на фото Паули, на блондинку з цигаркою, на веселу дівчину-агента в куртці. Він згадав ту рекламу з брюнеткою та автомобілем і сказав:

– Жінка? Ти хочеш, щоб я зателефонував... якійсь жінці?

Ейнштейн гавкнув.

– Кому?

Ейнштейн обережно взяв Трейвіса зубами за зап'ястя і спробував витягнути його з крісла.

– Добре, добре, я вже йду.

Ейнштейн не хотів відпускати зап'ястя, тягнучи свого хазяїна, який був змушений іти навпригинці, через вітальню та їдальню на кухню до настінного телефона. Там пес нарешті відпустив його.

– Кому? – знову запитав Трейвіс, але раптом збагнув: у них із псом була лише одна спільна знайома.

– Бува, не тій пані з парку?

Ейнштейн почав махати хвостом.

– Гадаєш, це вона телефонувала?

Ейнштейн ще швидше заметляв хвостом.

– Звідки ти дізнався, хто телефонував? Вона не сказала ані слова. І що ти взагалі замислив? Шукаєш мені пару?

Пес гавкнув два рази.

– Ну, вона справді симпатична, але це не мій тип, чуваче. Вона трохи дивна, тобі не здалося?

Ейнштейн, гавкнувши на Трейвіса, побіг до кухонних дверей, двічі стрибнув на них, повернувся до Трейвіса, знову гавкнув, оббіг стіл, постійно гавкаючи, кинувся до дверей, стрибнув ще раз. Поступово стало зрозуміло, що пес був чимось дуже стурбований.

Через ту жінку.

Тоді, після обіду в парку, з нею щось трапилося. Трейвіс згадав того покидька у спортивних шортах. Трейвіс запропонував їй допомогу, але та відмовилася. Проте, можливо, вона передумала і зателефонувала кілька хвилин тому, але їй забракло хоробрості розповісти про свою проблему?

– Ти дійсно гадаєш, що то вона телефонувала?

Пес знову замахав хвостом.

– Нууу... навіть якщо то вона, то краще не втручатися.

Ретривер підбіг до нього, схопив за праву штанину джинсів і почав тормосити нею, ледь не зваливши Трейвіса з ніг.

– Ну гаразд, гаразд! Я зроблю це. Дай сюди той клятий довідник.

Ейнштейн відпустив його і вибіг з кімнати, ковзаючись на слизькому лінолеумі. Він повернувся вже з довідником у зубах.

Лише взявши довідник у руки, Трейвіс раптом усвідомив, що він навіть не сумнівався в тому, що пес зрозуміє його прохання. Тобто він уже сприймав надзвичайні розумові здібності пса як належне.

Насамкінець його осяяло, що пес не став би нести довідник із вітальні, якби не знав його призначення.

– Готовий заприсягнутися, волохата мордо, що недарма я тебе назвав Ейнштейном!

6

Хоча Нора зазвичай вечеряла не раніше сьомої, вона вже зголодніла. Від вранішньої прогулянки та склянки бренді їй так приспіло поїсти, що навіть думки про Стрека не могли зіпсувати апетиту. Вона не хотіла готувати, тому взяла тарілку зі свіжими фруктами та сир, а також розігріла у мікрохвильовці круасан.

Нора зазвичай вечеряла у своїй кімнаті в ліжку, читаючи журнал чи книгу. Там вона почувалася найщасливіше. Коли вона вже було зібралася віднести тарілку нагору, задзвонив телефон.

Стрек.

Напевне, це він. Хто б іще міг, крім нього, бути? Норі рідко телефонували.

Вона завмерла, прислухаючись до дзвінків. Навіть коли телефон замовк, вона сперлася об кухонний стіл, відчуваючи слабкість і чекаючи, що ось зараз телефон знову задзвонить.

7

Коли Нора Дейвон не відповіла на дзвінок, Трейвіс уже хотів знову повернутися до перегляду вечірніх новин, але Ейнштейн усе ще був схвилований. Ретривер стрибнув на стіл, знову скинув телефонний довідник на підлогу, схопив його і вибіг з кухні.

Трейвісу стало цікаво, як пес діятиме далі. Подавшись услід за ним, чоловік побачив, що той стоїть біля вхідних дверей, усе ще затиснувши довідник у зубах.

– Що тепер?

Ейнштейн вперся передньою лапою у двері.

– Ти хочеш вийти?

Пес заскавчав, але звук був приглушений через довідник у зубах.

– Що ти з ним робитимеш на вулиці? Закопаш його, наче кістку? Що сталося?

Хоча Трейвіс не отримав відповіді на жодне зі своїх питань, він відчинив двері й випустив ретривера на визолочену надвечірнім сонцем вулицю. Ейнштейн одразу ж побіг до пікапа, що стояв у проїзді. Він почав підстрибувати біля дверей автомобіля, схвильовано обертаючись.

Трейвіс підійшов до машини, подивився на ретривера і зітхнув.

– Я підозрюю, що ти хочеш кудись поїхати, і то аж ніяк не в офіс АТС.

Впустивши довідник, Ейнштейн підстрибнув і вперся лапами у двері пікапа. Потім він обернувся до Трейвіса і загавкав.

– Ти хочеш, щоб я знайшов адресу пані Дейвон у телефонній книзі й поїхав до неї. Так?

Ейнштейн ще раз гавкнув.

– Вибач, – промовив Трейвіс. – Я знаю, що вона тобі сподобалася, але я не шукаю дівчат. Окрім того, вона, як я вже говорив, не в моєму стилі. А я – не в її. І, відверто кажучи, гадаю, що для неї ніхто не в її стилі.

Пес гавкнув.

– Ні.

Пес опустився на землю, підбіг до Трейвіса і знову схопив його за штанину.

– Ні, – повторив Трейвіс, опускаючись і хапаючи Ейнштейна за ошийник. – Нема сенсу жувати мій одяг. Я нікуди не поїду.

Ейнштейн відпустив штанину, вирвався і побіг до величньої клумби, на якій яскраво цвіла розрив-трава, і взявся несамовито рити лапами землю, розкидаючи навсібіч понівечені квіти.

– Заради Бога, що ти робиш?

Пес продовжував завзято прополювати клумбу, перетворюючи її у цілковиту руїну.

– Гей, припини!

Трейвіс побіг у бік ретривера.

Ейнштейн побіг в інший бік двору перед будинком і почав рити яму на галявині.

Трейвіс метнувся за ним.

Ейнштейн знову втік, помчавши в інший кінець галявини, де зіпсував ще добрячий шмат газону, відтак гайнув до годівнички і спробував її підкопати, а коли в нього нічого не вийшло, повернувся до клумби з розрив-травою, щоб добити її до кінця.

Трейвіс ніяк не міг зловити ретривера, тому зрештою зупинився, щоби перевести подих, і заволав:

– Досить!

Ейнштейн припинив ритися у квітах і підвів голову. З його рота стирчали кучеряві пагони коралових квітів розрив-трави...

– Ідемо, – промовив Трейвіс.

Ейнштейн струсив із морди квіти й обережно вийшов на понівечений газон.

– Чесно, – пообіцяв Трейвіс. – Якщо це настільки важливо для тебе, то ми поїдемо до тієї жінки. Але я гадки не маю, що їй казати.

8

Нора йшла коридором першого поверху, несучи тарілку з вечерею і пляшку «Евіан»²¹. Світло, яке вона увімкнула в кожній кімнаті, заспокоювало її. На сходовому майданчику другого поверху вона ліктем увімкнула світло в коридорі. Нора подумала, що наступного разу їй треба буде замовити партію лампочок в супермаркеті, бо у найближчому майбутньому вона хотіла, щоб світло горіло повсюди цілодобово. Нора принаймні не збиралася на цьому економити.

Оскільки вона досі перебувала під дією випитого бренді, то дорогою до спальні почала тихо наспівувати:

– Місячна ріка завширшки з милю...

Зайшовши у спальню, Нора удріла на ліжку Стрека. Він посміхнувся і промовив:

– Привіт, солоденька.

На мить Нора подумала, що це галюцинація. Але коли він заговорив, то зрозуміла, що це таки реальний Стрек. Тарілка випала

у неї з руки, а фрукти із сиром розсипалися підлогою.

– Що ж ти накоїла, – сказав він, підвівшись і опустивши ноги на підлогу. Він досі був одягнений у спортивні шорти, гольфи та кросівки для бігу. Більше на ньому нічого не було.

– Потім прибереш. Зараз є важливіші справи. Я довго чекав, поки ти піднімешся нагору. Я чекав, думаючи про тебе... я так хочу тебе...

Він звівся на ноги.

– Час тобі отримати урок.

Нора не могла навіть поворухнутися чи перевести подих.

Напевне, він проник у її будинок, прийшовши просто з парку, задовго до її приходу. Проник, не залишивши жодних слідів злому, і, поки вона потягувала брендї на кухні, увесь цей час чекав її тут, на ліжку. У цьому чеканні було щось значно моторошніше, ніж в інших його діях; в очікуванні її тіла він знемагав від хоті й згорав від нетерпіння, слухаючи, як вона товчеться вниз, не відаючи про його присутність.

Що він зробить з нею після всього? Вб'є? Вона обернулася і побігла в коридор другого поверху.

Вже схопившись за поруччя сходів, щоб стрімголов бігти вниз, Нора почула, що Стрек кинувся за нею.

Вона летіла вниз, перестрибуючи дві-три сходинки. Нора боялася, що підверне щиколотку і впаде. На майданчику поміж поверхами вона ледь не вивихнула коліно, перечепилась, але продовжила бігти. Перестрибнувши останню сходинку, вона опинилась у коридорі першого поверху.

Стрек схопив Нору за мішкуваті плечики її плаття і повернув до себе.

Коли Трейвіс припаркувався на узбіччі біля будинку Дейвон, Ейнштейн встав на передньому сидінні, поклав лапи на ручку і, натиснувши всією вагою, відчинив двері. Ще один трюк. Трейвіс не встиг ще потягнути назад руків'я ручного гальма і заглушити двигун, як Ейнштейн уже виплигнув з машини і помчав доріжкою в будинок.

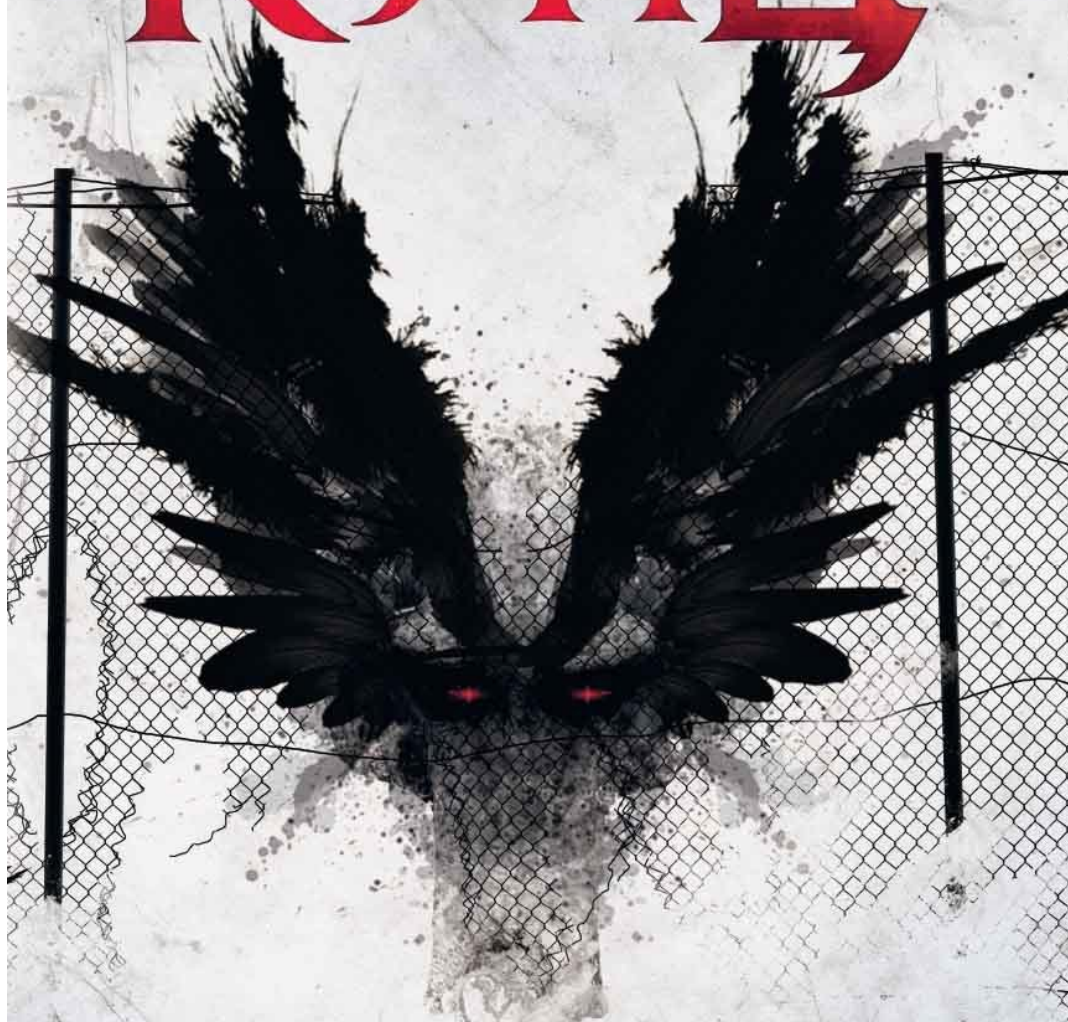
Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

ДІН
КУНЦ

ХРАНИТЕЛІ

1

Відомий американський бренд безалкогольних напоїв. Продається у вигляді порошку, який необхідно розчинити у воді. (*Тут і далі прим. пер.*)

[Повернутися](#)

2

Лессі (англ. Lassie) – вигаданий собака породи коллі, персонаж багатьох фільмів, серіалів і книг.

[Повернутися](#)

3

Помешкання (ісп.).

[Повернутися](#)

4

Покритонасінна дводольна рослина.

[Повернутися](#)

5

Персонаж класичного німецького фільму жахів.

[Повернутися](#)

6

Сплав олова зі свинцем.

[Повернутися](#)

7

Їжа для собак.

[Повернутися](#)

8

Вид вогнетривкої пластмаси.

[Повернутися](#)

9

Фірма, що випускає побутову техніку, в тому числі й холодильники.

[Повернутися](#)

10

Марка шоколадних батончиків з арахісом, які випускає компанія «Херші».

[Повернутися](#)

11

Цикл романів про детектива Макгі.

[Повернутися](#)

12

Рослина із сімейства лілейних.

[Повернутися](#)

13

Підлога з венеціанської мозаїки.

[Повернутися](#)

14

Модель взуття.

[Повернутися](#)

15

Синтетична тканина.

[Повернутися](#)

16

Американський актор, режисер і продюсер.

[Повернутися](#)

17

Гострі млинці.

[Повернутися](#)

18

Стиль мексиканської народної музики.

[Повернутися](#)

19

Німецька вівчарка, яка знялася в ряді американських фільмів 20-х років XX ст.

[Повернутися](#)

20

Пес із одноіменного американського фільму 1957 р.

[Повернутися](#)

21

Марка мінеральної води.

[Повернутися](#)